

TÜM ESERLERİ 5

CEZAYİR CİHADINA ŞAHİTLİĞİM

EBÛ MUS'AB ES-SÛRÎ

KÜRESELKİTAP

Cezayir Cihadına Şahitliğim

Ebû Musab es-Sûri

İstanbul, 1442 / 2021

Küresel Yayıncılık: 79

Bütün Eserleri: 06

Eserin Orijinal İsmi: مختصر شهادة على الجهاد في الجزائر
Muhtasar Şehâdeti ale'l Cihâd fi'l Cezâir

Tercüme Eden: Fahri AYDIN

Editör: Feridun DİNÇER

Tashih: Şifa HÜDHÜD

Mizanpaj: KÜRESEL KİTAP

Baskı&Cilt: STEP AJANS Matbaa Ltd. Şti.

Göztepe Mah. Bosna Cad. No: 11 Bağcılar/ İST.

Sertifika No:45522

Tel.: 0212 446 88 46

KÜRESEL KİTAP

Yayınevi Sertifika No: 36030

Adres: Yamanevler Mah. Küçüksu Cad. Bildircın Sok.

No: 9/1 Ümraniye/İSTANBUL

Telefon: +90 216 632 00 60

Cep: +90 539 762 66 95

Web & E-Posta: bilgi@kureselkitap.com • www.kureselkitap.com

İÇİNDEKİLER

Şeyh Ebû Mus'ab Es-Sûrî Kimdir?	07
Dersleri, Konuşmaları ve Eserleri	12
Yaynevinin Mukaddimesi	15
Mukaddime	23
BİRİNCİ BÖLÜM: Tarihi Süreç	31
İKİNCİ BÖLÜM: Seçimler ve Darbe	37
Parti Kurma Özgürlüğünden Sonra Ortaya Çıkan Laik Güçler	44
Seçimler	45
Darbe	46
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Silahlı İslami Cemaat İle İslami Selamet Ordusu'nun Ortaya Çıkışı ve 1991-1996 Yılları Arasında Cereyan Eden Olayların Seyri	47
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: Kısaca Tecrübem ve Cezayir Cihadıyla Olan Alakam (1989-1996)	59
BEŞİNCİ BÖLÜM: Cezayir'de Gerçekleşen Olayların Hülasası (1991-1996)	153
ALTINCI BÖLÜM: Muasır Cezayir Cihad Tecrübesindeki En Önemli Derslerin Özeti	177
Son Söz	185
SELAHADDİN KÜRDÎ HAREKETİ	195

ŞEYH EBÛ MUS'AB
ES-SÛRÎ KİMDİR?

Gerçek adıyla Mustafa bin Abdulkadir Sitmeryem Nasır, yahut künyesiyle Ömer Abdulhakim, daha çok bilinen künyesiyle Ebû Mus'ab es-Sûrî... Küresel Cihad Hareketi'nin önde gelen fikir ve aksiyon adamlarından biri olan Şeyh Ebû Mus'ab, aynı zamanda çağımızın en büyük sistem karşıtı stratejistlerinden biri olarak tanınmaktadır.

Çok yönlü bir kişiliğe sahip olan Şeyh Ebû Mus'ab, gerilla harbi, siyasi tahlil, dini ilim, medya, genel strateji, tarih gibi birçok konuda kendini yetiştirmiş, yeteneklerini de inandığı dava uğruna verdiği mücadeleye adamıştır.

Suriye'nin Halep şehrinde 1958 yılında doğan Şeyh Ebû Mus'ab'ın ailesinin Ali (*Radıyallâhu Anhu*)'nun soyundan geldiği ifade edilmektedir.

İlk eğitimini, ilmi açıdan donanım sahibi olan ailesinde ve Halep şehrindeki okullarda alan Şeyh Ebû Mus'ab oldukça başarılı bir öğrenciydi. 18 yaşındayken, 1976 senesinde, Halep Üniversitesi Makine Mühendisliği Fakültesi'ne girdi. 4 senelik eğitim hayatından sonra çalışmalarına, bu yıllarda Suriye'de başlayan kıyama iştirak etmek üzere ara vermek zorunda kaldı.

Bu yılların ardından Şeyh Ebû Mus'ab, hayatını ve çalışmalarını tamamen mücadeleye adayacaktı.

İlk olarak Suriye'de Şeyh Mervan Hadid öncülüğünde kurulan cihad cemaatlerinden "Öncü Savaşçı" cemaatine katıldı. Suriye'de Hafız Esed yönetiminin baskıları sonucu bu cemaatin üyeleri şehid edilir ve yakalanırken, Şeyh Ebû Mus'ab Ürdün'e

hicret etti. Burada İhvan-ı Müslimin'e bağlı yapılar içerisinde faaliyetlerine devam etti.

Askeri yapılar içerisinde yükselen Şeyh Ebû Mus'ab, Suriye İhvan'ı içerisindeki askeri yapılarda eğitimlik görevi yaptı, bu yıllarda Irak'taki kamplarda birçok sorumluluk üstlendi. Aynı zamanda burada başta Mısır olmak üzere birçok bölgeden cihadi isimlerle tanıştı ve karakteri şekillendi. Amman-Bağdat hattında yaptığı çalışmalar, aynı zamanda cihadi teorik ve pratik literatüre de ciddi katkı sağladı. Bu süreçte henüz 23 yaşında olmasına rağmen çevresinde ciddi bir teşkilatlanma kurmuştu. Askeri yapılanmanın Mısır'a yayılma sürecinde olduğu yıllarda da etkin faaliyet gösteren Şeyh Ebu Musab, Ürdün-Irak-Mısır üçgeninde, derin bir tecrübe biriktirdi. Bu bölgelerde, bölgesel siyasi hesaplaşmalardan uzakta, kendi cihadi birikimini elde etmek için ilişkiler kurdu.

1982 yılında Suriye'deki kıyamın askeri safhasında komutan olarak rol oynayan ve Irak'tan askeri idareyi yürüten isimler arasında yer alan Şeyh Ebû Mus'ab, kıyamın bastırılması ve bunun ardından gelişen siyasi ve dini anlaşmazlıklar sebebiyle İhvan-ı Müslimin'den ayrıldı.

İlk olarak 1982 yılının ortasında, Medine İslâm Üniversitesi'ne katılmak için, Suriyeli diğer arkadaşlarıyla birlikte Suudi Arabistan'a gitti. Burada üniversiteye girme çabaları, üniversite'deki akademisyenlerden İhvan-ı Müslimin'e yakın olanların girişimleriyle engellendi, burada maddi yönden zor zamanlar yaşadı. Beraber yola çıktıkları arkadaşları yeniden İhvan'a katılırken o buna yanaşmadı. O yıl Suudi Arabistan'da kalıp haccını tamamlayarak, 1983 yılında Fransa'ya gitti ve mühendislik eğitimine kaldığı yerden devam etti. Judo eğitimi alarak siyah kuşak kazandı.

Burada Fransızca'yı da öğrenen Şeyh Ebü Mus'ab, Suriye'de lider isimlerden "Adnan Ukla"nın "Öncü Savaşçı" grubunu yeniden kurma girişimlerine destek olma amacıyla tekrar Suriye'ye gitmeye karar verdi. Türkiye'deyken Ukla'nın Esed rejimince tutuklandığı haberini aldıktan sonra tekrar Fransa'ya döndü.

1984-1985 yıllarında Ürdün'ün başkenti Amman'da Tarih Fakültesi'ne kaydoldu. Bu fakülteden 1991 yılında mezun olacaktı.

Bu dönemde Avrupa'da İngiltere-Fransa-İspanya üçgeninde yaşayan Şeyh Ebü Mus'ab, 1985 yılında İspanya'ya yerleşmeye karar verdi. Yaklaşık 10 yıl, aralıklarla burada yaşayacaktı. Başkent Madrid'de ve daha sonra Granada'da yaşayan Şeyh Ebü Mus'ab, İspanya'da bir dil kursunda tanıştığı İspanyol bir hanım olan, evlendikten sonra İslâm'a giren Elena Moreno Cruz ile 1987 yılında evlendi. Burada eğitimine, cihadi eksendeki yazılarına ve fikir çalışmalarına devam etti.

Bu dönemin ardından ilk kez 1987 yılında, Suriyeli bazı arkadaşlarıyla birlikte Afganistan'a gitti. 1987-1991 yılları arasındaki dönemin büyük bölümünü burada geçirdi. Burada Abdullah Azzam, Usame bin Ladin gibi şahsiyetlerle tanıştı, Arap mücahidlerin eğitim kamplarında teori ve pratik üzerine eğitim verdi. Entellektüel birikimini geliştirirken, cihadi kesimden çok sayıda kişiyle tanıştı ve bölgedeki cihadi yapılanmaların gelişimine katkı sağladı.

Sovyetler Birliği Afganistan'dan çekildikten sonra, ülkede başlayan iç savaş sebebiyle İspanya'ya geri dönmeye karar verdi. 1991 sonu, 1992 başında geri dönerek fikri çalışmalarına ve ticarete devam etti. Daha sonra, 1994 yılında Londra'ya seyahat etmeye ve burada cihadi kesimden bağlantılar kurmaya, aynı zamanda kendisini geliştirmeye devam etti. Bu süreçte Cezayir'de devam eden cihadla ilgilendi. Avrupa genelinde cihadi isimlerle ilişkilerini sürdürdü. Cezayir cihadına Avrupa'da destek olurken, Cezayir'e gitme girişimleri başarısız oldu. Bir süre sonra Cezayir'de destek olduğu Silahlı İslâmi Cemaat (GIA) sivillere ve

diğer Müslüman gruplara yönelik saldırılara yönelince, bu gruptan beraetini ilan etti.

İngiltere'nin başkenti Londra'da medya ve İslâmi çalışma faaliyetlerinde bulundu. 1997 yılına kadar sürdürdüğü bu faaliyetler, karşılaştığı baskı ve takibatlar sonucu son buldu. Ardından Şeyh Ebû Mus'ab Taliban'ın İslâm Emirliği ilan ettiği Afganistan'a gitmeye karar verdi.

Burada bazı eğitim kampları teşkil edip "askeri akademi" benzeri bir yapı kurmak istedi. Taliban ile oldukça yakın çalışan Şeyh Ebû Mus'ab, 2000 yılında doğrudan Molla Muhammed Ömer'e biat ederek, Taliban'ın Afganistan İslâm Emirliği'ne ve Savunma Bakanlığı'na bağlı çalışmaya başladı. Taliban'ın medya yapılanması ile de yakın ilişki kuran Şeyh Ebû Mus'ab, Taliban'ın resmi dergilerinden "Şeriat"ta yazılar yazdı, Arapça radyo programlarına katıldı. Guraba İslâmi Çalışmalar ve Medya Merkezi'ni teşkil ederek, çok sayıda dergi, yazı ve çalışma neşretti. Afganistan'daki Taliban yönetimine ve cihadi tecrübeye büyük katkı sağladı.

ABD'nin 2001 yılında Afganistan işgali sırasında Şeyh Ebû Mus'ab'ın büroları ve merkezleri de bombalandı. Taliban iktidarının yıkılmasıyla Şeyh Ebû Mus'ab, Pakistan içlerine çekilmek durumunda kaldı. Çalışmalarına burada devam etti.

ABD bu dönemde Ebû Mus'ab'ın başına 5 milyon dolar ödül koydu.

Şeyh Ebû Mus'ab es-Sûri'nin, 31 Ekim 2005 tarihinde, Pakistan'ın Kuetta şehrinde, arkadaşlarıyla iftar ettiği sırada yakalandığı medyaya yansdı. Yakalandığı resmi olarak açıklanmazken, Pakistan'ın Ebû Mus'ab'ı ABD'ye verdiği ve Ebu Musab'ın bir "hayalet tutuklu" olarak CIA tarafından esir tutulduğu anlaşıldı. Yıllar geçmesine rağmen Ebu Musab'ın nerede olduğu açıklanmadı. ABD tarafından Suriye'de Esed rejimine teslim edildiği öne sürülse de bu iddiayı doğrulayacak hiçbir kanıt sunulmadı. 2014 yılının Mart ayında El Kaide liderlerinden Adem Yahya

Gaden, aynı yılın Nisan ayında El Kaide lideri Eymen ez-Zevahiri, Ebu Musab'ın halen hapistede olduğunu ifade ettiler. Küresel cihadın teorisyenlerinden Şeyh Ebü Mus'ab'ın halen hayatta olup olmadığı, nerede tutulduğu, son durumunun ne olduğu bilinmiyor. Ebu Musab, şayet hayattaysa, şu an 62 yaşında.

Dersleri, Konuşmaları ve Eserleri

Çok sayıda eseri ve sesli dersleri olan Şeyh Ebü Mus'ab'ın başlıca çalışmaları şunlardır:

- *Gerilla Savaşının İdare ve Organizasyonu* (Host, Afganistan, 1998'de verilen dersler)

- *Ezilenlerin Savaşı Kitabının Şerhi* (Host, Afganistan, 1998'de verilen dersler). Bu kitap Küresel Kitap tarafından yayına hazırlanmaktadır.

- *Gerilla Savaşı Teorilerinden Dersler* (Celalabad, Afganistan, 1999'da verilen dersler)

- *Suriye'de İslâmi Cihadi Devrim: 1. Bölüm: Tecrübeler ve Dersler* (Umutlar ve Elemler) (1991, Mayıs, Peşaver)

- *Suriye'de İslâmi Cihadi Devrim: 2. Bölüm: İdeoloji ve Program* (Silahlı Devrimci Cihad Yolunda Çalışmalar ve Temeller) (1991, Mayıs, Peşaver)

- *Suriye'de Cihadi Tecrübeye Dair Gözlemler* (1991, Mayıs, Peşaver)

- *Afganistan, Taliban ve İslâm'ın Bugünkü Savaşı* (11 Ekim 1998, Kabil, Guraba İslâmi Çalışmalar ve Medya Merkezi). Küresel Kitap tarafından Türkçesi basılmıştır. (İstanbul, 2018)

- *Yemen Halkının Müslümanların Mukaddes Beldelerine ve Onların Servetine Dair Sorumlulukları* (Ekim 1999, Kabil, Guraba İslâmi Çalışmalar ve Medya Merkezi)

- *Orta Asya Müslümanları ve İslâm'ın Müstakbel Savaşı* (5 Kasım 1999, Kabil, Guraba İslâmi Çalışmalar ve Medya Merkezi) Küresel Kitap tarafından Türkçesi basılmıştır. (İstanbul, 2020)

- *Nusayriler, Haçlılar ve Yahudiler Karşısında Şam'daki Ehli Sünnet* (22 Haziran 2000, Kabil, Guraba İslâmi Çalışmalar ve Medya Merkezi). Küresel Kitap tarafından önce Arapçası (İstanbul, 2019), sonra da Türkçesi basılmıştır (İstanbul, 2020)

- *Mücahidlerin ve İslahatın Mevcut Liderlerinin, Suudi Arabistan Denilen Bilad el Harameyn'deki Sultanın Vaizlerine Dair Şahitliği: Şeyh Usame bin Ladin ve Doktor Saad el Fakih'in Şeyh Bin Baz, Şeyh Bin Useym'in ve Bilad el Harameyn'deki Vaizlere Yönelik Mektup ve Tebligleri Üzerine Bir Okuma ve Yorum* (31 Ocak 2001, Kabil, Guraba İslâmi Çalışmalar ve Medya Merkezi)

- *Cezayir'de 1988-1996 Yılındaki Cihada Dair Muhtasar Şahitliğim* (1 Haziran 2004, yer ve yayıncı bilinmiyor). Küresel Kitap tarafından Türkçesi yayınlanmıştır (İstanbul, 2021)

- *Müşerref'in Pakistan'ı: Problem ve Çözümü ...! Mecburi Bir Yü-kümlülük* (Ekim 2004, yer ve yayıncı bilinmiyor)

- *Küresel İslâmi Direniş Çağrısı Cilt 1: Kökler, Tarih ve Tecrübeler* (Aralık 2004, yer ve yayıncı bilinmiyor). Sudan'da ve Suriye'de Arapçası basılmıştır. Anlatı Yayınları tarafından 2 cilt halinde Türkçesi yayınlanmıştır. (İstanbul 2015-2018)

- *Küresel İslâmi Direniş Çağrısı Cilt 2: Çağrı, Program ve Metod* (Aralık 2004, yer ve yayıncı bilinmiyor)

YAYINEVİNİN
MUKADDİMESİ

Hamd-ü senâ âlemlerin Rabbine, salât-ü selâm Nebiyy-i Zîşân'ına olsun.

Elinizdeki eser, Cezayir cihadını bitiren, aşırı tekfirciliğin bir cihad sahasını ne hâle getireceğini gösteren tarihi bir vesika hüviyetindedir. Yazarı Şeyh Ebû Mus'ab es-Sûri (*Allah esaretten kurtarsın*) olan bu kitap, özellikle günümüzdeki cihad ehli için ibretle ve dikkatle okunması gereken bir eserdir.

Aşırı tekfirciliğin cihad cemaatlerindeki komuta kademesinde yayılmasının tehlikesini halen varlığını sürdüren IŞİD tecrübesinde yakinen gördük. Bu eser ise 1988-1997 yılları arasında Cezayir'de vuku olan hadiselerin hem bir özeti, hem de istihbaratların tekfirci akımları nasıl kullandığının ibretâmiz bir çetelidir.

Yine bu kitapta detaylı olarak göreceğiniz gibi cihad sahalarından uzakta yaşayan ilim ehlinin cihad bölgelerindeki olaylara tek taraflı olarak müdahale etmeye kalkması, tam anlamıyla örgütlü bir mücadelenin içinde olmayan âlimlerin bilmeden büyük yanlışlıklara imza atabileceğini göstermektedir.

Yine bu kitap insanoğlunun âlim de olsa, faziletli bir zât da olsa hata yapabileceğini, önemli olanın hatadan dönmek gerektiği ve geçmiş hâdiselerden ders çıkarmanın lüzumunu anlatmakta, hakkın şahıslarla kâim değil, şahısların hakla kâim olduğunu bir kez daha ispatlamaktadır.

Kitabın kıymetli okurlarına hatırlatmak isteriz ki, Cezayir cihadında Cezayirli mücahidlere dışarıdan fikri, ilmi ve şer'i

destek vermek dışında bir amacı olmadığını bildiğimiz faziletli şeyh Ebû Katâde el-Filistini'nin (*Allah onu korusun*) iyi niyeti süistimal edilmiş, yazdığı yazılar ve verdiği fetvalar Cezayir'dekilerin kendisine aktardığına göre kaleme alınmıştır. Yine de Cezayir'den uzakta olması biraz da gençliğin verdiği tecrübesizlik sebebiyle Cezayir'de oynanan oyunları zamanında farkedemesine sebep olmuştur.

Nitekim kitabın yazarı Şeyh Ebû Mus'ab es-Sûrî, Şeyh Ebû Katâde'yi çokça tenkid etmesine rağmen yaşanan elim hâdiselerden sonra bir arkadaşından Ebû Katâde'nin şöyle dediğini aktarmaktadır: *"Şüphesiz Ebû Mus'ab, şer'i işleri anlamamasına rağmen basiretiyle bizden önce bu oyunu ve Cezayir trajedisini fark etti. Şayet Ebu Mus'ab, laik bir partinin kadrosunda olsaydı, onlar onun değerini anlar, onun heykelini diker ve elini öperlerdi."*

Şeyh Ebû Katâde, Cezayir hadiseleriyle ilgili bildiğimiz kadarıyla herhangi bir yazı yazmış ve konuşma yapmış değil şimdiye kadar. Sadece haftalık olarak yayınlanan *el-Mesrâ* gazetesinin 20. sayısında (1 Zilhicce 1437 / 2 Eylül 2016) konuyla ilgili verdiği bir cevabını bulabildik. Soruya verdiği cevabı aynen aktarıyoruz:

"Soru: Cezayir cihadıyla alakalı tecrübenizin var olduğunu biliyoruz. Benzeri konularda yaşanan yanlışlıklardan haberdar olduğunuzu da biliyoruz. Belki bu konuda konuşmak istemezsiniz. Çünkü bu konuyla alakalı konuşmak, kaldıramayacağınız sorumlulukları yüklenmektir. Bundan dolayı konuşmak istemeyebilirsiniz. Bu yüzden sizden istediğimiz Cezayir tecrübesinden ne gibi istifadelerde bulundunuz? Özetle bize anlatır mısınız?"

Ebû Katâde: Aslında Cezayir meselesinden çok fazla istifade ettim. Sonuçta siyasi cemaatler, partiler ve kuruluşlar yetmiş yıldan beri aynı durumu yaşıyor ve aynı sonuca ulaşıyorlar. Bu sebeple ben bu konuyu biraz uzatmayı uygun görüyorum. Bunda da herhangi bir sıkıntı görmüyorum. Onların ulaştığı oldukları sonuç kapalı bir

ıfuk, hapis ve benzeri durumlardır. Hiç yayılmak bilmeyen aynı halkalar. Hatta geriliyor sonra tekrar dönüyor. Bu şekilde değişme bilmeyen bir döngü yaşanıyor. Bu şekilde kendi hayatlarından ne gibi bir istifadede bulundular.

Ben Cezayir tecrübesinden oldukça fazla istifade ettim. Bizler de herkes gibi cihadi bir harekettik. Katiplerin ufkunda yaşıyor, kelimelere uygun halde yaşıyorduk. Doğruya muvafık olarak yaşıyorduk. Hakikatte ben, insanlarla sosyal olarak ilişkim zayıftır. Ancak ben insanları tanıımıyordum. Onlarla ticarete bulunmamış, onlardan bir şey alıp vermemiştim. Bu nedenle insanları çok az tanıyordum. Mescidlerde ders halkalarında yaşantımı sürdürüyordum. Ben eskiden sadece insanlara ders yapmak için bir araya gelir, dersten sonra onları bırakıp giderdim, takılmazdım. Ne var ki insanların sorunları ve durumlarını çok az biliyordum. Bu nedenle Cezayir'de cihadi başlatan cemaatler vesilesiyle insanlara yardım etmek için içlerine girdiğimde, -ben de cemaatlerin tezkiyesiyle Cezayir cihadına katıldım- insanların içine tek kelime, sadakat umuduyla girdim. Bir de baktım ki vakıa böyle değil, tam tersi. Kelimelerin insan zihinlerinde farklılık arz ettiğini gördüm. Vakıada bizler, insanlar cihada katılırsa mescidlerde yaşanan sıkıntılardan kurtulacaklarını zannettim. Ne var ki insanların mescidlerdeki sorunları dağlara taşıdıklarını gördüm. Şu an Suriye'de de yaptıkları gibi. Medresedeki fikhî sorunlar, hükümet ve devletle olan irtibat sorunları ve saire... Aynı şekilde içinde büyüdükleri kurum ve kuruluşları ve benzeri yerlerde yaşanan problemleri cihada ve meydanlara taşıyorlar. Yeni olan birisi bu sorunla karşı karşıya geliyor. Bir diğer taraftan da umut görüyorsunuz. Çünkü ben, bu tecrübeleri yaşadım. Bu nedenle bu sorunlar beni korkutmuyor. Bazı kardeşlerin herhangi bir sorunla karşı karşıya geldiğini gördüğünde bazen kaçtığını görür, bazen de cihadi terk ettiğini görürsün. Cihada giden bir kişi bir hatipten öğrendiği bir şeyi vakıada farklı başka bir şey yaşadığı zaman cihadi terk eder, geri döner ve bu durumu onda ters tepki oluşturur. Çünkü o kişi, tecrübe edinmemiş, o hayatı yaşamamıştı.

İkinci Durum: Aşırı Cemaatlerin işlemiş olduğu cürümleri algılamış, sezmiş oldum. İşte bunu Cezayir'de anladım. Yani kardeşler benim -Allah azze ve celle'nin fazlı keremiyle- gulat ve haricilere ilk saldıran kişi olduğumu gördüler. Çünkü ben onları tanıdım, onların durumlarını öğrendim. Kişi tecrübe ve vakiayı birçok defa görmeye tecrübe etmeye muhtaçtır. Ki kendisine kelimelerin çokluğu ortaya çıksın. Eskiden ben sana aşırıcısın desem, sen de onların arasında yaşamamış olsaydın onları tanımazdın. Yani Rafizileri görmeyen beldeler, onları tanıyamazlar, bilemezler. Şam beldesinde, Ürdün'de mesela Humeyni devriminde insanlar bize Rafiziler diyorlardı. Biz de bu kelimenin ne manaya geldiğini bilmez, ne manaya geldiğini, bu kelimeyle ne kast edildiğini anlamazdık. Çünkü bizler onları yaşamadık, onları tanıyamamıştık. Fakat mesela Pakistan'a gitsen bir Pakistanlıya Şialar veya Rafiziler hakkında soru sorsan, sana bu kelimenin ne manaya geldiğini, bu kelimeyle ne kast edildiğini, bu kelimenin vakiada hangi sonuçlar verdiğini anlatır. Kelimelerine yalnızca zihinlerdeki manalarını bilmek doğru tutumu sergilemek için yeterli değildir. Fakat sen vakiada o kelimeyi yaşasan, tam olarak ne manaya geldiğini anlarsın. İşte o mana, sana kelimelerin hangisinin güzel, hangisini çirkin olduğunu öğretir. İnsanlar gulat olanları, daha önce onları bilmiyorlardı. Ancak şimdi insanlar, haricilerin nasıl insanları öldürdüklerini, nasıl ifsat ettiklerini görüyorlar. Bu yüzden insanların gulatların kim olduğunu öğrenmek için ders yapmalarına gerek yok. Ne var ki insanların çoğuna gulatsın desen, "sana gulat nedir?" diye sorarlar. Bid'at ehli nazarında kelimeler, mertebelerine göre delalet eder. Bunu bilmen için tecrübe etmen, bunun için gayret sarfetmen gerekir. Ben Allah'ın fazlı keremiyle Cezayir cihadında bunları yaşadım, onları gördüm, onlarla tartıştım. . .

İstifade ettiğim bir şey daha var ki daha önce de söylemiştim Cihadi bir gazetecinin, fıkhi medreselerden uzak durması gerekir. Ben iki menhec arasındayım. Tarihi bir tartışma açıp, Eş'ariler, sofiler, Mürcie, Mutezile arasındaki farkı konuştum. Bu durumu, cihadi bir gazetenin, gazetesinde yayınlamasına gerek yoktur. Bu tip şeyler ilmi medreselerde olması gereken şeylerdir. İşte ben bunu Cezayir

medresesindeyken farkına vardım. Ala külli hal kısıtlama zor bir şeydir. Fakat ben derim ki evet Allah azze ve celle'ye hamdolsun ki bu Cezayir tecrübesinden oldukça fazla istifade ettim.

Cezayir'in içindeki sapsmalara gelince, onları yükledim. Ne demek istiyorum yani? Bu tarihi bir olaydır. Şu an bu meseleyi açsan, bizden ziyade düşmanlarımız çok büyük faydalar elde edecek. Bize hiçbir fayda vermeyecek. Sanki ben kendimden intikam alıyormuşum gibi. Ama bunu istemiyorum. Ben şu hal üzere Rabbimle karşılaşmak isterim. Yakinen inanıyorum ki Rabbime döndüğümde bu konuda mazlum olmuş bir şekilde gideceğim. Fakat insanlar, yine aynı insanlar. Ben sürekli bu sözlerle teselli buluyorum. Bana yakın olan kimselere sürekli bunları söylüyorum. Ben de şöyle derdim düşün ki Aişe (radiyallâhu anhâ)'ya atılan iftira zamanında vahiy kesilmiş olsaydı, onu kim teberri edecekti? Kim? İnsanlar en iyi haliyle şöyle diyeceklerdi: "Estağfirullah, doğrusu nedir bilmiyorum" gibi şeyler söyleyecekti. Bazıları da "evet hükmen onu teberri ederiz. Fakat işin hakikatini ancak Allah bilir" derdi. Rafıziler böyle söylüyorlar. Melun Hüi'nin tefsirinde Aişe (radiyallâhu anhâ)'yı teberri eden ayeti tefsir ederken "Evet Kur'an Aişe'yi hükmen teberri etmiş ama vakiada teberri etmemiş" der. Yani tüm gelişen olaylara rağmen böyle söyleyebiliyor. İnsanlar da bu şekilde söylüyor. Ben bu şekilde teselli buluyorum. Birçok kişi benden ve yazdıklarımdan bunu bilir. Ben, annesinin göğsünde emzirilen çocuğun annesine söylediği sözlerden teselli buluyorum. Küçük çocuk, annesinin göğsündeysen insanlar zina suçu işleyen kadına vururken kadın "Allahım! Çocuğumu annesi gibi yapma." Çocuk bunun üzerine "Allahım! Beni annem gibi yap" der. Melik, geçerken insanlar ona tazimde bulunuyordu. Kadın "Allahım! Oğlumu şu melik gibi yap" der. Çocuk ise "Allahım! Beni bu melik gibi yapma" der. İnsanların verdiği bu hükümler, kişiye bu hayatta çok büyük bir mana ifade etmez."

Öte yandan genelde cihad karşıtı kişiler veya gruplar tarafından gündeme getirilen, elinizdeki kitapta da bahsi geçen mürtedlerin mücahidlerin hanımlarının ırzına geçmeleri ve çocukları öldürmelerini engellemek maksadıyla misliyle mukabele yapmanın hükmü hakkında Şeyh Ebü Katâde'nin yazdığı fetva

hakkında haklı-haksız bir çok yorum yapılmaktadır. Söz konusu fetva 29 Şevval 1415/30.03.1995 tarihli “*el-Ensar*” dergisinin 90. sayısında yayımlanmıştır. ¹ Fıkhi bir mesele olduğu için detaylarına burada giremediğimiz bu konuyu da Cezayir’deki Silahlı İslami Cemaat’in aslında böyle bir fetvaya gereksinim duymadıklarını, Ebû Katâde’nin fetvasını istismar ettikleri kanaatindeyiz.

Ancak ne olursa olsun özellikle cihad ehli olanlar kendi bölgelerinde vuku bulan olayları öncelikle kendi bölgelerinde yaşayan ulemâya, sonra da takvâsına ve ilmine güvenilen diğer âlimlere sorarak hareket etmelerinin ehemmiyetini hatırlatmak istiyoruz.

Gayret bizden, tevfik Allahu Teâlâ’dan...

**Küresel Kitap
İstanbul**

**Cemaziyelahir, 1442
Şubat, 2021**

¹ Fetvanın detayları için bakınız: Tarık Ebû Abdullah, “*Abdullah Yolcu’nun Şeyh Ebu Katade’yi Pervasızca Eleştirmesi Hakkında*”, Nakil Kürsüsü.

MUKADDİME

Hamd, en güzel şekliyle Allah Teâlâ'ya, salât ve selam kullarından seçtiği Efendimiz Muhammed Mustafa'nın üzerine, ailesine ve sahabelerine olsun.

İnanıyorum ki Cezayir cihadı, yirminci yüzyılın ikinci yarısı için en önemli cihadi tecrübelerinden, asrımızın İslami uyanışı için en önemli ibret vesikalarından ve çıkarılacak derslerindedir.

Cezayir'de yaşayanlardan dürüst, insaflı, bu işin ehli, taassup ve hizipçilikten uzak duranların, bu tarihte yaşadığı tecrübelerini yazmalarını ve sahada gerçekleşen olayları aktarmalarını çok arzu ederdim. Böylelikle İslami uyanış kütüphanesini ve muasır cihad mirasını bu tarihi olayla zenginleştirmiş olurlardı. Çıkarılan derslerin meyvesi de, gelecek İslam ümmeti için bir birikim olarak Cezayir'in dışına taşınmış olurdu.

Benim bu şahitliğim ise, bu tecrübenin önemli bir kısmını kapsamaktadır. Bu tecrübem, Cezayirli olmayan mücahidlerin Cezayir cihadına olan yardımlarıyla ilgilidir. Aktaracaklarım onların cihada olan katkılarının yanı sıra, özellikle de Silahlı İslami Cemaat'i destekleyen Cezayirlilerden oluşan Londra şubesi tecrübesi hakkında ve 1993-1996 yılları arasında yayında olan *Ensar* dergisinin de desteklediği Silahlı İslami Cemaat olarak bilinen örgütle alakalıdır. Başka bir yönüyle bu tecrübe, her yer ve zaman için çok önemlidir.

Bunun öneminin benim açımdan üç yönü vardır:

Birincisi; bu tecrübelerin ve elde edilen faydaların zayi edilmeyerek gelecek cihad nesli için kayda geçmesi.

İkincisi; bu önemli tecrübelerin iç yüzünü ve hakikatini öğrenme gayretinde olanlara bunların ulaştırılması.

Üçüncüsü; bu tecrübeleri dönemsel olarak açıklamak ve bu tecrübelerle olan alakamı izah etmektir. Bununla birlikte karşılığını Allah'tan beklediğim ve kendisiyle onur duyduğum Cezayir cihadı hakkında uğradığım iftiraları def ederek, 1994-1996 yılları arasında Londra'da bu cihada leke bulaştıran kimselerle ilgimin olmadığını tüm doğruluk ve açıklıkla bu tanıklıkta anlatmaktır.

Bazıları "Niçin bu şahitliği yazmak için bunca sene bekle-din?" diye sorabilir. Bu güzel bir soru, ancak bu sorunun cevabı-nın bir hikayesi var:

Taliban devleti kurulduktan sonra, hareket etmek için em-niyet açısından tehlikeli şartlar altında bulunulmasına rağmen, 1997 yılının ortalarında Afganistan'a hicret üzere Londra'dan yola çıktım. Bu esnada Cezayir cihad tecrübesini içeren bir dos-yayı ve bölgedeki farklı gruplarla ilgili pek çok tafsilatı anlatan belgeleri de yanıma almıştım. Yükümü hafifletmek istediğim için birçok önemli eşyayı almamama rağmen bunları yanıma aldım, çünkü öncelikli meselem bu tanıklığımı yazmak ve Afga-nistan'a gider gitmez bunu yayınlamaktı. Nitekim bunun cihad ehli için dersler ve tecrübeler kadar önemli olduğuna inanıyor-dum. Aynı şekilde şahsi olarak benimle bu olaya kendilerine has bir yolla yardım edenlerin evrakları birbirine karıştığı için (özel-likle Ebû Katâde el-Filistini, onun yardımcıları ve öğrencileri), bana atılan töhmetleri ve karalamaları def etmek için önemliydi. Bu olaya, kendilerine has bir yolla yardım edenlerin tamamının bir sorumluluğu vardı. Bizler de aynı tarafta olmamız itibariyle insanların kafası karıştı.

1997 Ağustos'unda Kandahar'a ulaştım. Sahrada misafirha-ne olarak ayrılmış bir evde odama çekilerek yirmi gün içerisinde Cezayir meselesiyle ilgili müşahede edebildiğim elimde bu-lunan yüz otuz belge ve ek olarak hazırlanan altmış beş resmi

açıklamayla birlikte ayrıca gazete sayfalarından faydalanarak ayrıntılı bir tanıklık yazdım. Birkaç gün içerisinde bunu bazı arkadaşlarıma sunup tekrar gözden geçirdikten sonra, 1998'in başlarında hazır hale getirdim. Artık yayınlamak için heyecanla bekliyordum.

Fakat sonuç şu oldu; önde gelen mücahidlerden, çeşitli uyruktaki emektar kardeşlerden ve özellikle de bu Cezayir meselesiyle irtibatı olanlardan bir kısmına bu belgeyi sununca neredeyse hepsi, bana bu belgeyi şu an için yayınlamamam hususunda nasihatte bulundular. Onlara göre bunun iki sebebi vardı:

1. Burada yeni toplanan Arap-Afgan mücahidlerin arasında huzursuzluğa mahal vermemek. Çünkü mücahidler içinde Cezayir mevzusunda farklı görüşler vardı ve farklı çevreler, gruplar destekleniyordu. Kardeşler, bu kitabın yayınlanmasıyla yeni olan cihad sahasında eski bir olaydan dolayı ihtilafın çıkmasına sebep olacağı görüşündeydi ve böyle bir karışıklığın ortaya çıkmasını istemiyorlardı. Hatta bazı ileri gelen kardeşler, ortaya çıkabilecek durumdan endişe ettikleri için bunu yayınlamamı ertelemem için bana epey ısrar ettiler.

2. Bazı kardeşler, Cezayir'de meydana gelen olayların hakikatine dair daha fazla bilgi ve tafsilatın elde edilmesi için bekleme mi tavsiye ettiler. Bu da ancak Cezayir'de olanlara ve o döneme bizzat şahit olmuş bazı mücahidlerin ortaya çıkmasıyla olacaktır. Böylece Cezayir'de meydana gelen sivil katliamlar hakkında yeni bilgiler ve bu olayların gerçekleşmesinde Cezayir istihbaratının rolüyle onların Silahlı İslami Cemaat önderliğini kontrol altına almaları hususunda yeni bilgiler ortaya çıkacak, art arda ortaya çıkan bu önemli bilgiler de bu iğrenç komploya karışmış ve Cezayir'den kaçmış bazı askeri kimliğe sahip kişiler aracılığıyla elde edilecekti.

Sonuç olarak kardeşlerin ısrarı ve neredeyse hepsinin aynı görüşte olmalarından ötürü bu şehadetin yayınlanmasını erteledim. Açıkçası ben de bu olayı daha da aydınlatacak, tahlilindeki

Fayda ve ibretleri artıracak daha fazla tafsilatın ve malumatın ortaya çıkmasını istiyordum. İşte bu sebeplerden ötürü bu tanıklığın yayınlanması ertelendi. Ben de bu süreçte, bu tanıklık tamamlanıp bu olayla ilgilenenlere göre önemli bir kitap halini alana kadar bir görgü tanığı veya basın yayın organları vesilesiyle ulaştığım her yeni bilgiyi bu esere ekledim.

Daha sonra Eylül 2001 olayları oldu, Kabil düştü ve oradan aceleyle çıkarıldık. Bu sırada benim için çok kıymetli pek çok eşyayı geride bırakmış olmama rağmen bu tanıklığın olduğu kitabı yanıma aldım.

Sonra durumlar kötüleşti. Kadınlar, çocuklar ve bizimle kalan kardeşlerle birlikte bir dağdan başka bir dağa, bir sığınaktan bir başka sığınağa yer değiştirip durduk. Daha sonra esirler, çocuklar ve yaşlıların bizden ayrılmasıyla sayıca azaldık ve yanıma zaruri olan pek az eşyadan başka bir şey almadık. Bu eşyaların arasında bazı kitaplarım ve o pek kıymetli incelemem de bulunuyordu. Sonra durumlar daha da kötüleşti ve sınırı geçip Pakistan'a gitmek zorunda kaldık. Amerikan devriye birliklerinin kol gezdiği, onlarla işbirliği içinde olan Pakistan ordusunun pusularıyla dolu dağlarda yürüdüğümüzden üzerimizdeki elbiselerden başka bir şeyi yanıma almak mümkün olmadı. Ben de bazı eşyalarımı ve önemli kitaplarımı, yolculuğu başka bir vakte ertelemekte karar kılan bazı kardeşlerin yanında bıraktım. Ancak daha sonra bu kardeşler de hareket etmek zorunda kalmıştı ve bana kardeşlerden birinden bir mektup ulaştı. Çıkmak zorunda kaldıklarını, içinde el yazmalarım ve müsveddelerim de bulunan ellerindeki bütün evrakların yakıldığını haber veriyordu bu mektup. O an bu belgeleri yayınlamadığım için çok pişman olmuşum. Ancak bu durum, Allah Teâlâ'nın takdir ettiği bir karardı.

Pakistan'daki sığınaklarda son derece kötü ve tehlikeli şartlar altında yer değiştirmemiz üzerinden şimdiye kadar bir buçuk sene geçti (Ocak 2002- Haziran 2003). Bu sıralardaki en büyük derdim, cihad neslinin 11 Eylül olayları sonrası tümüyle

tükeniyor oluşuydu. Gençler esir edilerek veya öldürülerek yok edildi, büyük mücahid kadrolarından ve sembol isimlerden pek çoğu şehid edildi yahut esir alındı. Birçok kitap yitip gitti, mücahidlerin edebi yayınları kayboldu. Ben de Rumsfeld'in duyurduğu "Fikir Savaşı" programını medya vasıtasıyla takip etmeye başladım. Bu fikir savaşının hedefi, bütün cihad tohumlarını yok etmek ve kendilerine karşı koymaya yeltenenlerin kökünü kazıyordu.

Benimse en büyük tasam, kendilerinden önceki mücahidlerin mirasını muhafaza etmek üzere araştırmalara vakit ayırmak, bu mücahidlerin menheçlerinin, tarihi geçmişlerinin, ders ve tecrübelerinin genel bir özetini gelecek cihad nesli için yazmaktı. Yazar ve düşünürler, bir eser ortaya koymak için odaklanmaya ve yazmaya müsait berrak bir zihin ve ortama ihtiyaç duyarlar ki bunlar, bu zorlu zamanlarda en ihtiyaç duyduğumuz şeydir. Yine de tüm bunlara rağmen Allah'tan yardım dileyerek bu işi yükledim ve Allah'ın izniyle önemli ve faydalı olduğuna inandığım bazı araştırmalar yazdım.

Yazdıklarımın arasında en önemli olanları "*Küresel İslami Direniş Çağrısı*" başlıklı risaleler silsilesiydi ve tamamı 1300 sayfadan fazla olan bu seri on kitaptan müteşekkildi. Bu risaleler, yirminci asırda Müslümanların düştüğü durumu, İslami uyanışın seyrinin bir özetini, muasır cihad akımının tarihini (1930-2001), cihad ehlinin menheci, savaş akideleri ve farklı beldelerdeki tecrübe ve çıkardıkları derslerin özetini kapsar. Ayrıca cihadın geleceğine dair modern siyonist Amerika'nın ve onun mürted müttefikleriyle yandaş münafıkların saldırılarına karşı mukavemet etme hususunda uygulanacak metotları da içerir.

Bizden sonra gelecek bu nurlu yolun yolcusu olan mücahidlere bırakacağım bir emanet saydığım, öyle bir emanet ki; birçoğunun verdiği sözde durduğu, bazılarının da bu sözü yerine getirmek için beklediği cihad nesli namına verdiğim bir emanet olan bu önemli kitaba başlarken Allah Teâlâ'dan, razı olduğu

şeylerde sebat etmemizi ve Allah'tan beni de verdikleri sözü de-
ğiştirmeyenlerin arasına katmasını dilerim.

Bu eseri düzenlememin sebebi; yirminci asrın son cihad tec-
rübesiyle en trajik olayların, ibretlerin ve gelecek cihad nesli için
faydaların çok olduğu Cezayir cihadında elde edilen tecrübeler-
den ders alınıp inşallah muhafaza edilmesidir. Allah Teâlâ izin
verirse bu kitabımı bitirdikten sonra farklı araştırmalar da yaza-
cağım. Bunların en önemlisi fihristini bitirmiş olduğum *"Afgan
Araplar, Taliban (1996-2001) ve 11 Eylül Olaylarının Etkisi"* adlı
kitaptır. İnaniyorum ki bu çalışma, düşmanlarımızla bir kimlik
üzere mücadele içinde olduğumuz 21. yy'a girerkenki uluslara-
rası cihadımızın tecrübelerine ve onların iddia ettiği gibi bu yüz-
yılın Amerika'nın mı yoksa Allah'ın yardımıyla bizim gerçekle-
ştireceğimiz şekilde İslam'ın mı yüzyılı olacağına dair çok mühim
bir araştırmadır.

Bazı talihsizlikler, musibetler ve kaybettığım dostlarımdan
kalan hatıraların vermiş olduğu ağırlıkla hatırımda kalanları
aktarmaya ve bunları Cezayir cihadının tecrübesi çerçevesinde
toparlamaya gayret edeceğim. Bu yüzden bu kitabı *"Cezayir Ci-
hadına Şahitliğim"* olarak isimlendirdim. Çünkü yalnızca hatı-
rımda kalmış kesin bilgileri yazacağım. Umarım *Ensar Bülteni*'n-
deki yüzlerce sayfalık yazılarımı geri alabilir ve böylece farklı
açılardan tanıklığını yazmış kişilerin hatıralarını elde ederek bu
tanıklığı detaylı bir şekilde yeniden kaleme alabilirim inşallah.
Yine de bunları yaparken bu tecrübelerin en önemli kısımlarını
yazmaya çalışacağım ki inşallah zayi olmasın. Tevfik Allah'tan-
dır.

Bu mukaddimenin sonunda dikkat çekmek istediğim bir hu-
sus da; şahit olduğum olayları olduğu gibi ve bizzat kendim ya-
şadığım şekliyle veya kaynaktan aldığım şekliyle aktarıyor olu-
şumdur ki emanet olan bu tanıklık Allah'ın razı olduğu şekilde
hedefine uygun olsun, inşallah.

Ancak bu tanıklıktaki meseleleri tahlil etme, çıkarım yapma ve değerlendirmeye gelince, ben bu konuyu menhecimizin gerektirdiği şekilde, yani “Cihâdiler” olarak ele alacağım. Bu, gerek İslami Kurtuluş Cephesi'nde bulunan kardeşlerle gerek İslami uyanışta yer alan diğer Müslümanlar ve bunların izinde giden demokratik İslamcılarla ihtilaf ettiğimiz bakış açısıdır. İstedğim şey ise gönüllerin ihtilaflara karşı genişleyip, bu ihtilafların şer'i âdâb ve ahlak kuralları dahilinde olup, birbirimize fayda sağlama ve diyalog kurma imkanlarının oluşmasıdır. Allah, yardım eden ve doğru yola iletendir.

BİRİNCİ BÖLÜM

TARİHİ SÜREÇ

Nasıl ki gelecekle ilgili plan yapılırken geçmişin bir etkisi oluyorsa, çoğunlukla yeni olaylar da mazide meydana gelen olayların mecrasıyla ilintilidir. Bu şekilde geçmiş zaman, şimdi ve gelecek zamana tarihsel bir diyalektikle bağlanır. Cezayir'de meydana gelen olaylar da bu şekilde bir tarihi diyalektikle ortaya çıkmıştır.

Burada olayların tarihi köklerine uzun uzadıya girmeyerek, yalnızca hadiselerin tarihi seyri anlaşılabilir kadar az bir kısımdan bahsedeceğim. Şayet detaylı şekilde öğrenmek isteyen olursa bu konuda yazılmış birçok kaynağa bakabilirler.

Uzun yıllar boyunca Cezayir, İslam medeniyetinin ve devletlerinin bir parçası halindeydi. Osmanlı Hilafeti, on altıncı yüzyılda parçalanmış İslam topraklarını bir araya toplayınca Cezayir de miladi 1546 yılında Osmanlı'ya katıldı ve böylece Avrupa'nın karşısında duran, İslam'ın en önemli kalelerinden biri oldu. Ayrıca Cezayir'in limanları da Osmanlı donanmasının Akdeniz'i kontrol altında tutması ve diğer Avrupa devletlerinin donanmalarıyla Müslüman beldelerini sömüren Haçlılara karşı mücadele etmesi açısından çok önemli bir konuma sahipti.

Osmanlı Devleti'nin on dokuzuncu yüzyılda zayıflaması ve gerilemesiyle beraber yabancı devletler Osmanlı'ya saldırmış, topraklarını ele geçirmiş ve bütünlüğünü bozmuştu. İngiltere, Fransa ve diğer istilacı devletler, İslam'ın sahip olduğu toprakları kemirmeye başlamıştı. Sonunda Fransa, yaptığı entrikalarla 1830 yılında Cezayir'i işgal etti.

Fransa'nın Cezayir topraklarına ayak basması, sufilerin tek-
kelerinde ve mescidlerde başlayan cihad ve direniş hadiselerinin
patlamasına neden oldu. 1832 yılında kabileler, sufi şeyhleri ve
âlimler Emir Abdulkadir el-Cezâiri'ye biat ettiler. Emir Abdul-
kadir, cihada önderlik ederek 1837'de Cezayir'in batısını özgür-
leştirdi, 1840 yılında da Cezayir'in başkentini kuşattı. Fransa bü-
tün gücüyle saldırıp, Cezayirli Müslümanlara her türlü vahşeti
yaşattı. Böylece ayaklanmayı bastırdılar ve Emir Abdulkadir'i
tutuklayıp hapse attılar. Daha sonra onu Cezayir'den sürgün et-
tiler ve Emir vefatına kadar Suriye'de hayatını sürdürdü. Allah
ona rahmet eylesin.

Ardından Fransa, Cezayir'i vatan edinme ve Fransızlaştırma
politikası güderek Cezayirlilerin Arap diline ve Müslüman kim-
liğine savaş açtı. Bu sırada devam eden ayaklanmalara ve muka-
vemete de hiçbir fırsat bırakmadı.

Daha sonra Allah Teâlâ, Cezayir'e eşsiz bir adam nasip etti;
Müslüman Âlimler Cemiyeti'nin kurucusu Şeyh Abdülhamid
bin Badis. Müslüman Âlimler Cemiyeti, ilmi ve eğitici faaliyet-
leriyle, Müslümanların kimliğini ve Araplığını muhafaza etti.
1954 senesinde başlayan büyük ayaklanmanın bayraktarlığını
yapan bir nesil yetiştirdi. Bu büyük devrim, bir milyondan fazla
şehid verildikten sonra Cezayir'in bağımsızlığını kazandığı 1963
senesine kadar sürecekti.

Fakat Fransa, zekasıyla işleri lehine çevirdi. Kendilerinin
Cezayir'de kalamayacağını ve bu ayaklanmanın bağımsızlığı ka-
zanacağını anlayınca, kendisinden sonra Cezayir'i yönetecekler-
in Avrupalı düşünceyi benimseyen, özellikle de kavmiyetçilik,
sosyalizm ve batı liberalizmi güden gruplar ve partiler içinden
olmasını sağladı. Bu özelliklerin tamamını taşıyanlar ise Ulu-
sal Kurtuluş Cephesi'ydi. Bu grubun sayesinde Müslümanla-
rın hakimiyeti zamanla zayıflamaya başladı ve Fransa böylece
kendisinden sonra Cezayir'e hakim olacak kimselere bu şekil-
de bir sınır koymuş oldu. Yapılan Evian Barış Anlaşması'nın

maddeleriyle onları başa getirdi. Fransız General Charles de Gaulle ise o günlerde şöyle bir açıklamada bulundu; "Cezayir'in bağımsızlığını mı istiyorlar? Güzel! Onlara bağımsızlıklarını vereceğiz, otuz sene sonra da geri alacağız."

Cezayir bağımsızlığını kazandı ve yönetime Arap milliyetçisi, komünizme yakın bir solcu olan Huari Bumedyen geldi. Cezayir, bu tağuti baskıcı dönemde iflasın ve uçurumun eşiğine geldi. Üyelerinin pek çoğu Fransa vatandaşlığına sahip Ulusal Kurtuluş Cephesi üyelerinden olan askerlerin nüfuzu artıyordu ve bir müddet sonra bu parti tek hakim otorite konumuna geldi. Frankofon (Fransızca konuşanlar) akımı olarak bilinen bu akım, Cezayir'de İslam'la savaşıma ve Müslümanları tasfiye etme görevini üstlendi.

Bumedyen öldükten sonra yerine Şazeli bin Cedid geçti ve Ulusal Kurtuluş Cephesi Partisi tek başına siyasette kalmaya devam etti. Şazeli, kendinden öncekinin cürümlerine ek olarak Fransa'yla yakınlaşma siyasetine yöneldi. Nitekim Bumedyen solcu, Arap kavmiyetçiliği güden, Fransız karşıtı biriydi. Bu şekilde Frankofon akımının ve kıdemli askeri subayların etkisi arttı. Bu dönemde de Cezayir'in durumu gittikçe kötüleşmiş ve iflasın eşiğine gelmişti. Halbuki Cezayir, petrol ve gaz kaynakları bakımından dünyada sayılı devletlerin başında geliyordu...

Yetmişli yılların başında, Şeyh Mustafa Buyali harekete geçerek, Şazeli hükümetinden bu ifsadı durdurmasını istedi. Tekrar aslı olan İslamiyet'e dönmesini isteyip, ona İslam ve cihad şiarının yükseldiği 1954 devriminin başlangıcını hatırlattı. Nitekim Şeyh Buyali, o zamanlar devrimde bulunan mücahidlerden biriydi. Çok geçmeden Şeyh Buyali cihad ilan ederek İslam Devleti Hareketi'ni kurdu. Silahlanıp, kendisiyle olan ve Cezayir hükümetine karşı cihad edenlerle beraber dağa çıktı. Cezayir hükümeti 1976 yılında Şeyh'i öldürmeyi başardı ve Şeyh'e yardım edenlerden birçoğunu da tutuklayıp hapse attı.

Seksenli yılların sonunda Cezayir'de iktisat çökme noktasına geldi ve halk "Ekmek Gösterileri" diye bilinen protesto gösterilerin düzenlemeye başladı. Cezayir hükümeti ve hükümet başkanı Şazeli, bulundukları durum karşısında köklü bir değişimin olması gerektiğini anlayarak, 1988 senesinde bir dizi kapsamlı reform ilan ettiler. Bu reformun en önemli noktası, tek parti politikasının bitirilip demokratik sürece girilmesi ve çok partili siyasi özgürlüğün tesis edilmesiydi.

Cezayirliiler büyük bir tutkuyla partilerin ve gazetelerin açılmasını kabul ettiler. Böylece siyasi hareketlilik artmaya başladı. Bu özgürleşme ortamı içinde coşkuyla hareket edenlerin başında, Cezayir'deki muhtelif İslami oluşumlar ve yetmişli yılların ortalarından bu yana bilinçaltında tutulan düşünceler de vardı. Bunların durumu da ellili ve altmışlı yıllarda ortaya çıkan milliyetçi ve solcu fikirlerin iflasından sonra, Arap ve İslam beldelerinde geniş çaplı İslami uyanışa şahit olan beldelerin durumu gibiydi.

Şazeli, 1988'de yerel seçimlerinin yapılacağını ilan etti. Demokratik sürecin gerekliliği olarak hemen peşinden 1989'da milletvekili seçimleri yapıldı. Bu tecrübeye dahil olmak için farklı farklı gruplar da hazırlıklarını yapmaya başladılar.

İKİNCİ BÖLÜM

SEÇİMLER VE DARBE

Seçimlerin Hemen ncesinde Siyasi Ortam

1989 senesi seçimlerinde siyaset sahası  merkezden oluşu-
yordu; iktidar partisi, İşlami uyanış gleri ve o sırada teşekkül
etmiş bulunan laik partiler.

İktidar Partisi

İktidar partisi yani Ulusal Kurtuluş Cephesi, baskıcı yöne-
timle Cezayir'in bağımsızlığından bu yana Cezayir'e hakim olan
ve şimdiye dek kırk yılı aşkın süredir idareyi tek başına elde tu-
tan partidir.

Cezayir'deki İşlami Uyanış Gleri

Daha önce de belirttiğim gibi Cezayir'in bağımsızlığından
bu yana yönetimde olanlar, İşlami direniş kuvvetlerinin mescid
faaliyetlerine karşı savaşmak ve baskı siyaseti gütmek yolunu
benimsemişlerdi. Bumedyen de Mşlman limler Birliğı'nden
geriye kalan alimlerin faaliyetlerine yasak koymuş, ülkede İşla-
mi çalışmalar neredeyse gizli yapılma aşamasına gelmişti.

Bumedyen'in yaptığı nadir hayırlardan bir tanesi, kavmiyetçi
biri olması sebebiyle Cezayir'de eğitim dilini Arapçaya evirme-
siydi. Bu sebeple özellikle Mısır, Suriye ve diğer bazı yerlerden
Çok sayıda Arapça eğitmeni istendi. O zamanlar Arap coğrafya-
sının doğusunda etkili olan İhvân-ı Mşlimin'den bazı kimseler
de bu vesileyle Cezayir'e geldi ve ülkede ilk İhvan hücrelerini
tesise başlayarak, muasır İşlami direnişi sessizce Cezayir'e taşı-
dılar.

Yetmişli yılların başında, Cezayirli İslam düşünürü Malik bin Nebi'nin talebelerinden mütedeyyin bazı öğrenciler, Cezayir Üniversitesi'nde bir ilk olarak mescid açtılar. Bu öğrenciler; zamanla muasır uyanış fikrini benimseyen, Cezayir Müslüman Âlimler Cemiyeti'nin birikiminin ihyası çağrısında bulunan ve İslami çözüm olarak Cezayir'in özel durumunu dikkate alan "Talebe Cemaati" diye tanındılar. Aynı zamanda uluslararası teşkilatla da bağlantılı olan Cezayir, Müslüman Kardeşler Örgütü'nü suçladığı için 'kasap' lakabı verilen Mahfuz Nahnah'ın aksine İslami çözüm çağrısında bulunuyorlardı. Daha sonra bu lakap, reddettikleri halde Müslüman Kardeşler'e verilen bir lakap olarak kaldı.

Seksenli yıllarda ise Suud hükümeti, Şeyh Muhammed bin Abdulvehhab'ın davetini pazarlamaya başlamasıyla Selefi akım yaygınlık kazandı. Bu şekilde gençler arasında yayıldı ve bu akıma uzak olması yönüyle Arap coğrafyasının geri kalanından ayrılan Cezayir'de bile direniş gruplarının pek çoğunu etkisi altına aldı. Nihayet Cezayir'de de diğer pek çok İslam bölgelerinde ve Batı'da da olduğu gibi çok sayıda Selefi ekol ortaya çıktı.

Seksenlerin sonlarında ise Afganistan'da cihad başladı. Bilindiği gibi Amerikan siyaseti, Arap hükümetlerin Afganistan'da cihad etmek isteyen gençlere yeşil ışık yakmasına yol açmıştı. Yüzlerce Cezayirli genç, diğer beldelerdeki kardeşlerinin yaptığı gibi, gelecekte oluşacak Cezayirli Arap-Afganları meydana getirmek ve 1986-1991 yılları arasında cihad fikrini Cezayir'e taşımak üzere harekete geçti.

Sufiler, tebliğ ve davetçiler, ıslahçılar ve bunların yanı sıra farklı düşünceye sahip diğer oluşumlardaki uyanış hareketlerinin varlığıyla birlikte, Cezayir'de partileşme özgürlüğü gerçekleşince seçimlere hazırlık da başladı denilebilir. Cezayir'deki İslami uyanış oluşumları, Arap ve İslam dünyasındaki tüm İslami uyanış gruplarıyla bağlantılı hareket ediyorlardı.

Parti kurmak için yeşil ışık yakılmasıyla beraber, Fransa'ya karşı cihad mazisi ve bağımsızlık hükümetlerinin diktası altında bile davet yapmasıyla bilinen değerli davetçi bir Şeyh, halkçı ve milliyetçi saflarda yarışa girişen tüm İslami yelpazeyi tek çatı altında toplamak üzere harekete geçti. Bunu yapan kişi İslami Selamet Cephesi (FIS) kurucusu Şeyh Abbas Medeni idi. Bilinen bütün İslami hareketleri ve bilinen tüm bağımsız İslami şahsiyetleri bünyesinde topladı. Bunlara dahil olmayan tek kesim ise Mahfuz Nahnah önderliğindeki Uluslararası İhvân-ı Müslimin Cemaati ve genel olarak İhvân-ı Müslimin'in fikrini benimsemesine rağmen, müstakil olarak Cezayir çerçevesinde çalışan Şeyh Abdullah Cabullah'ın liderlik ettiği İslami Kalkınma (Nahda) Cemaati'ydi.

Netice olarak İslami güçlerin denge şeması şu haldeydi:

-İslami Selamet Cephesi (FIS)

Önderliğini Şeyh Abbas Medeni yapmaktaydı. Selefî akımın davetçilerinden Ali Belhac da bu grubun destekçilerindendi. Bu cephe; uyanış medreselerinden, önderlerinden, İslami örgütlerden ve bağımsız davetçilerin katılımından oluşuyordu. Bu cemaatin oluşumuyla birlikte, siyasi İslam projesine inanan avam Müslümanlardan geniş bir kitle ve bu projenin genel esaslarını üstlenerek muhtelif alanlarda ıslah tasavvuru olan kesimler de bir araya gelmiş oldu.

-Talebe Cemaati

Önderliğini Şeyh Muhammed es-Said (*rahimehullah*) yapıyordu. Bu grubun kuruluşu, Cezayir Üniversitesi'nde okuyan ve meşhur İslam müfekkiri Malik bin Nebi'nin öğrencilerinden oluşan İslamcı Talebeler Cemiyeti'ne dayanmaktadır. Bu grup genel olarak Malik bin Nebi (*rahimehullah*)'ın fikirleri yanı sıra, Müslüman Âlimler Cemiyeti'nden Cezayir'deki İslami uyanış miras kalan fikirlerle İhvân-ı Müslimin düşüncesinin bir karışımı üzerine teşekkül etmişti.

-Selefi Davetçilerden Bir Kesim

Bunları yöneten ve cephede liderlik eden, cephenin ikinci ayağı ve hatibi olan meşhur Şeyh Ali Belhac -Allah onu korusun ve sıkıntısını gidersin- idi.

-İslam Devleti Hareketi

Bunlar, Şehid Mustafa Buyali (*rahimehullah*)'ın hareketinden kalan bir gruptu. Onlara öncülük yapan ve Selamet Cephesinde liderlik eden Şeyh Said Mahlufi (*rahimehullah*) idi. Bu hareket, genel olarak cihâdî, selefi fikri benimsiyordu.

-Bir Kısım Bağımsız İslam Davetçileri

Kendilerine cepheye üye olma imkanı verilen, İslami projelere gönül vermiş avam Müslümanlardan geniş bir kesim katıldı. Kısa sürede üyeleri yüz binlere ulaştı.

İslami Selamet Cephesi'nin Menheci ve Siyasi Programının Özeti

Bu başlık altında tafsilata girmeye durum müsait değil. Ancak şu aceleci durumumda bahsedeceğim önemli olan tek konu, cephenin menheciyle ilgili olan konudur. Bu Cephe, açık bir şekilde demokrasi yanlısı olmadığını ortaya koymuştu. Şeyhi ve hatibi olan meşhur Şeyh Ali Belhac, cephenin demokrasi konusunda inançlarını açıklamıştı. Öyle ki defalarca demokrasinin küfür olduğunu beyan etti, hatta bununla ilgili fıkhi boyutunu açıkladığı meşhur bir kitap yazdı. Demokratik yöntemi kullanmalarının sebebi, ezici bir zafer kazanacaklarını ve insanların onları tercih edeceklerini kesin bildikleri içindi. Cumhurbaşkanı ezici bir çoğunlukla kazanacaklar ve parlamentodaki ezici bir çoğunluk olması durumunda demokrasiyi ilga edecek ve yerine İslam şeriatının hükümlerini getireceklerini açıkça ifade ediyorlardı. Bununla beraber Şeyh Abbas Medeni, kendi tarih bilgisi ve tecrübesi nedeniyle daha diplomatik ve pragmatikti. Bu yüzden bazen ikisinin yaptığı açıklamalar arasında çelişkiler

olabiliyordu. Hatta bu çelişki, bir festivalde veya konferansta art arda yapılan açıklamalarda dahi ortaya çıkabiliyordu. Taktikleri ve kanaatlerinin açığa çıkması, Usulcüler ve Selefiler de dahil olmak üzere genel Müslüman toplumu tatmin etmişti. Selamet'in fiilen sunduğu demokratik teklif, genel anlamda meşruiyete en yakın olardı. Ne var ki Selamet, tecrübe rüzgarıyla esenlere ve demokrasi hususunda kendilerine yardım edenlere güçlü mazeretler sunmuştu. Yurtiçi ve yurtdışından yapılan seçim sonuçlarından sonra yapılan askeri darbeye birlikte, kendileri ve de kendilerini destekleyenler Selamet'in sadece ilga etme amacıyla demokrasiyi kullandığını belirtti.

Siyasi meşruiyet açısından Cephe'nin sunduğu program ise birçok siyasi, ictimai, iktisadi, eğitim ve öğretim alanında düzenlemeleri kapsıyordu.

Cephe, genel İslam Projesi için yaptığı davette Cezayir'deki Müslümanlara güvenmişti. Aynı şekilde bütün insanlar da -diğer bütün beldelerdeki Müslümanlarda olduğu gibi- Cephe'ye ve İslamcılara karşı hüsnü zan beslemişlerdi. Nitekim seçim sonuçları da bunu göstermişti.

• İhvanı Müslimin'in Uluslararası Organizasyonunun Cezayir'deki Şubesi

Liderliğini Mahfuz Nehnah yapmış, partisini Toplumsal Barış Hareketi diye isimlendirmiştir. Nehnah, Selamet Cephesi'ne dahil olmayı reddetmiştir. Hayatı boyunca sıkıntılarına rağmen Cephe'ye karşı tavır almış, onlara ve hükümet için çaba sarf edenlere karşı ateşli saldırılarda bulunmuştur. 2002 yılında hayatını kaybedene dek, İslam Devleti Hareketi'ne karşı iki yüzlü davranıp İslamcılara, özellikle de mücahidlere karşı düşmanca görüşünde kalmaya devam etmiştir.

• Yerel İhvân-ı Müslimin (İslami Kalkınma Partisi)

Abdullah Cabullah'ın başkanlık yaptığı parti... Bunların düşüncesi, İhvan ve Cezayirli yerel İslami uyanış fikriyatıyla

karışıkı. Selamet Cephesi'ne ve cihad yanlılarına karşı olan bir partiydi. Ancak kullandığı üslup, direk hedef alma değil de dolaylı ve kapalı bir şekildeydi. Zamanla baskılardan dolayı İslami, milliyetçi, liberal ve demokratik fikirleri benimseyen bir hal aldı.

• Taklitçi Selefler

Büyük bir kısmı, Suud Devleti'nin resmi alimlerinin inhıraflarına kaynaklık eden el-Medhali çizgisinin kurallarını benimseyenlerden oluşuyordu. Büyük çoğunluğu cihad yanlılarıyla Selamet Cephesi ve diğer İslami ıslah gruplarına karşı Cezayir'de iktidarda bulunan sultayı destekliyordu.

• Müteşeddît Selefi Gençler

Bana ulaşan bilgilere göre başkentte Selefi Hareketi diye isimlendirilen bir grup kurmuşlar. Kendilerine Emri bi'l Maruf Nehyi An'il Munker (iyiliği emretme kötülükten alıkoyma) Cemaati diye isim vermişler. Bu grupta başından beri taassupçuluk, tekfir, din ve dünya konusunda cahillik had safhadaydı. Aynı zamanda en baştan beri İslamcıların demokratik mücadelesine karşı çıkmışlardı.

İslam Devleti Hareketi'nin Bir Kanadı

Bazıları Şeyh Mustafa Buyali'nin yanında yer aldı ve cihad fikrini benimsedi. Demokratik menhecte olduğundan dolayı Selamet Cephesi'ne katılmayı kabul etmediler. Liderleri Abdulhak Ayayde idi. Allah onu esaretten kurtarsın.

• Cezayirli Afgan Araplar

Afganistan'da cihad etmek için yüzlerce Cezayirli genç Afganistan'a gitmişti. Bilindiği gibi onlar kısa zamanda mücahidlerin en cesaretlileri ve en önde gelenleri oldular. Doksanların başında, Genel Arap Koordinasyon Dairesi adı altında ortak savaş cepheleri olmasına rağmen her ülkeden mücahidler toplanıyor ve verilen hizmetler, yapılan katkılar ve askeri eğitim açısından bağımsızlaşmaya başlıyorlardı. Bu şekilde Cezayirli Afgan

Araplar da kendilerini organize etmek için çalışmaya başlamışlardı.

El-Kari Said adıyla tanınan, faziletli ve Kuran hafızı bir genç, Cezayirli kardeşlerin önde gelen liderlerinden biri olarak ortaya çıktı. Ardından 'Cezayirli Afganlar' olarak bilinecek grubu kurmaya girişti. O dönemde ve sonrasında beni bu adama sadakatle bağlayan kişi, bu tecrübeye şahit olduğum Peşaver'de yerleştiğimiz yerde bize komşuluk ediyordu. Bana, Afgan Cihadı bittikten sonra çeşitli vesilelerle Cezayir'de cihad örgütünü kurma arzusundan bahsetmişti. Projenin acelesi yoktu. Ancak eğitim, teşkilat ve hazırlık alanlarında hedefleri vardı.

Parti Kurma Özgürlüğünden Sonra Ortaya Çıkan Laik Güçler

Parti kurma özgürlüğünden sonra partilerin sayısı ve güçleri arttı. Bunların en göze çarpanları ise seçim sonuçlarının da ortaya koyduğu gibi şu şekildeydi:

• Sosyalist Kuvvetler Cephesi

Kabileler bölgesinde varlığını gösteren ve Batılı Liberalizm fikrini benimsemiş bir partiydi. Liderliğini Ayet Ahmed yapmıştır. Selamet Cephesi'nin kazanmasından sonra yapılan gösterilerin gidişatı bunları bölmüş, radikalizmin ilerleyişi ise hükümeti ve Batıyı korkutmuştu.

Kültür ve Demokrasi Partisi

İslamcılara en çok düşmanlık eden ve onları ortadan kaldırmaya davet eden partidir. Liderliğini Said Sadi yapmıştır.

Komünist Parti

Liderliğini Louisa Hanun yapmış ve demokrasiyi benimsemiştir.

Seçimler

Belediye seçimlerinin yapılmasıyla İslami Selamet Cephesi'nin, Cezayir'deki en güçlü laik siyasi parti olan Ulusal Kurtuluş Cephesi'ni ezici bir çoğunlukla geçtiği ortaya çıktı. Yeni kurulan laik partilerin ise çok ufak oylar dışında bir şey elde edemediği görüldü.

Böylelikle Selamet Cephesi belediyelerin çoğuna sahip oldu. Kazanılan belediyeler, uzun bir dönemdir Cezayir'in kaybettiği, bir sonraki seçimde halkın desteğini almada kendilerine katkıda bulunacak bir ihlas ve temiz bir ruhla insanlara hizmet etmeye başladılar.

Selamet Cephesi, belediyeleri alarak büyük istifadeler elde etti. Yaptığı hizmetlerle büyük propagandalar yaptı, kadınıyla erkeğiyle bütün azaları ve yardımcıları arı kovanı gibi parlamento seçimleri için çalıştı. Ulusal Kurtuluş Partisi, İslami Selamet Cephesi'ne olan halk desteği karşısında korkuya kapıldı ve Cezayir sultanı, Selamet Cephesi'nin kazanmış olduğu belediyelerden faydalanmasını engellemek için seçim kanunlarında değişiklik yapmak istedi. Buna rağmen Selamet Cephesi ilk turda bir önceki seçimin ilk turundan daha ezici bir galibiyet aldı. Bu da Selamet Cephesi'nin, son tur olan ikinci yarıda ezici bir çoğunluk kazanarak hükümeti tek başına kurup, devleti yönetmeye aday olacağını gösterdi.

Bu gelişmelerin sonucunda yeryüzünün doğu ve batısında tehlike çanları çalmaya başladı. Büyük Haçlı devletleri, İslamcıların iktidara giden yolunu kapatmak için müdahale etmeye hazırlandı. Hatta o zamanın Fransa Devlet Başkanı olan François Mitterrand, İslamcıların iktidara gelmesini engellemek için müdahale etmeye hazır olduklarını açıkça ifade etti. Önlerinde tek bir çözüm vardı; İslamcıların Cezayir hükümetini yönetmesini engellemek için başta Fransa olmak üzere Batı destekli askeri bir darbe.

Darbe

Ve darbe gerçekleşti. Askerler eski General Muhammed Boudiaf öncülüğünde devlet yönetimini ele geçirmek üzere darbe girişiminde bulundular ve İslami Selamet Cephesi liderlerini tutukladılar. Yapılan gösteriler şiddet yoluyla bastırıldı ve münafık Batının yardımıyla yönetimi ele geçiren askeri rejim tarafından demokrasi hezimete uğratıldı. Tutuklanan binlerce İslamcının hapsedilmesi için birçok çöl hapishanesi açıldı. Tüm bu olanlar, Cezayir'deki muasır cihad uyanışının ve şimdiye kadar devam eden kanlı bir ayrılığın başlamasına sebep oldu. Öyle bir ayrılık ki, güzelim memleketteki yaklaşık çeyrek milyon masum Müslümanın ciğer paresini kaybettiği bir ayrılık...

Fransa ve Batı ise demokrasi diye isimlendirdikleri bu büyük yalanın sonuçlarını birlikte bozmak için planlar hazırlayıp destek verdikleri darbecileri memnuniyetle karşıladı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SİLAHLI İSLAMİ CEMAAT İLE
İSLAMİ SELAMET ORDUSU'NUN
ORTAYA ÇIKIŞI VE 1991-1996
YILLARI ARASINDA CEREYAN EDEN
OLAYLARIN SEYRİ

Bu bölümde olayların seyrini ve 1988'den 1996'ya kadar olan kısmı özetleyeceğim.

Devlete karşı silahlanma ve cihad için yapılan çağrı; üç bu-
çuk milyondan fazla seçmenin, seçimlerde tercih ettikleri İslami
programın zaferine karşılık, Batının ve özellikle de Fransa'nın
desteği ve öncülüğünde bu zaferin zorbalıkla kendilerinden alı-
nıp binlerce kişinin hapse atılmasına karşı verilen doğal bir tep-
kiydi.

Askeri darbeden kısa bir süre sonra onlarca genç çareyi dağ-
larda bularak, silah temini ve hükümete karşı çıkmak için ha-
zırlık arayışları içine girdiler. Çok geçmeden de büyük bir hızla
hükümete karşı çatışmaya başladılar.

Başkent Cezayir'deki büyük oturma eylemleri, herhangi bir
mukavemet olmadan yüz binlerce göstericiyi bir araya getiren
bir gösteriye öncülük yaptığı sırada Selamet Cephesi'nin iki lide-
ri ve büyük şeyhleri olan Abbas Medeni ve Ali Belhac'ın aniden
tutuklanması herkesi şaşırttı. Bu durum şok ediciydi ve herkes
için sürpriz olmuştu.

Daha sonra konuyla ilgili araştırma yaparken bazılarından
işittiğime göre, Selamet Cephesi'nin bazı şura meclis üyeleri
emanete ihanet etmiş ve Şeyh Abbas'ın kendilerine gönderdiği
birtakım emirleri yerine getirmemişler, doğrusunu Allah bilir.
Kaybolan dosyama bu konuyla ilgili bazı ayrıntılar ve isimler
kaydetmiştim, ancak bunlar şu an yanımda değil.

Sonuç olarak Selamet Cephesi bu tutuklama sonucunda başsız kaldı ve çalışan unsurlar dağınık bir şekil aldı. Şeyh Abdulkadir Şubuti, Şeyh Abdurrezzak Recam, Şeyh Said Mahlufi ve Şeyh Muhammed Said -Allah hepsine rahmet etsin- hükümete karşı başkentte ve çevredeki dağlarda silahlı direniş birliğinin başı olarak ortaya çıktılar. Siyasi karışıklık ve silahlı olaylar ülkeyi sardı. İç savaş olarak başlayan olaylar çok geçmeden şiddetli bir savaş haline dönüştü. Mücahidler darbeye gelen yeni Başkan Budiafi öldürdüler. Böylece kaos ve silahlı olaylar zirveye çıktı.

Bu esnada Afganistan'daki Cezayirli Afgan Arap mücahidler, artık sıranın kendilerine geldiğini anladılar. Kari Said (*rahimehullah*), Cezayir'de darbeden uzak bir yere yerleşti ve yaklaşık bir ay orada kaldı. Bizzat kendisi bana, Afgan Araplar ve beraberinde Mustafa Buyali'nin cemaatinden bir grubu toplamak için uğradığı yorucu çabalar sonrasındaki dönüşünde, orada tek bir cemaat halinde selefi fikirde olan bazı hücrelerin olduğunu söylemişti.

Kari Said, Afganistan'da kardeşlerinin işlerini hızlıca tertiplemiş, sonra da Cezayir'e dönmüştü. Peşaver'deki yardımcısına, Silahlı İslami Cemaat diye isimlendirdikleri grubun kıyama kalkacağını haber verdi. Bu olay, hatırladığım kadarıyla 1991 yılının başında gerçekleşti.

Selamet Cephesi şura meclisinden büyük bir kısım ayrılarak askeri hükümetle beraber çalışan ve yardımlaşan bir birim kurdu. Cepenin geriye kalan kesimi ise ateşkesi kabul etmedi ki bunların başında Selamet Cephesi'nin Şeyhleri olan Muhammed Said, Abdulkadir Şubuti, Abdurrezzak Recam ve Said Mahlufi vardı. Geriye kalanlar Selamet Cephesi adı altında görüşmelere başladılar. Görüşmeler neticesinde hızlı bir kararla İslami Selamet Ordusu'nu kurduklarını ilan ettiler. Önderliğini, Cephe'nin üst kadrolarından biri olan Medeni Mirzak yaptı. Selamet Ordusu'nun kuruluş bildirisi daha çok Cihadı-Selefi fikriyata dayanıyordu. Tekrar demokrasiye dönmeyi reddediyor ve bunun asla tekrarlanmayacak bir hata olduğunu kabul ediyorlardı.

Askeri hükümet, sivil ayaklanmayı acımasızca bastırdı, seçimlere katılan bütün siyasi partileri uyardı. Bunların başında baskılanan Selamet Cephesi ile Kalkınma Hareketi, Nahnah'in İhvan Hareketi, liderliğini Ayet Ahmed'in yaptığı Kültür ve Demokrasi Hareketi, hatırladığım kadarıyla son sivil başbakan Abdülhamid Mehri'nin lideri olduğu Ulusal Kurtuluş Partisi ve diğer küçük partiler olan laik, sosyalist ve komünist partiler geliyordu.

Partiler, askeri hükümete karşı muhalefet etmeye devam ettiler. Partilerin muhalefeti bazen yumuşak ve güzel sözlerle bazen de siyaset ve medya aracılığıyla gerçekleştirilen karşılaşmalar arasında değişiklik gösteriyordu. Muhalif liderlerin büyük çoğunluğu Cezayir dışına çıkmıştı. Tutuklu İslamcılarının sayısı elli bini geçmiş, çöl hapishaneleri bu tutuklularla dolmuştu. Bu durum, dağlarda savaşılan direnişçilerin sayısının artmasına neden oluyordu ve söylenildiğine göre sayıları on binlere ulaşmıştı. Bir günde onlarca operasyon yapılır olmuştu.

Cezayir'deki cihad haberleri, bu süre zarfında haber başlıklarını ve medyanın her yanını sarmıştı. Silahlı İslami Cemaat, askeri hükümete karşı operasyonlar yapan en önemli birlik olarak sivrilmışti. Cemaatin ilk emiri, silah almak için Fas'a gittiğinde Fash yetkililer tarafından yakalanıp Cezayir'e teslim edilen Abdülhak Ayayde'ydi. O yakalanınca yerine başka bir kardeş geçti. Şu an ismi aklıma gelmiyor ama sanırım adı Cafer Afgani'ydi. O da tüm silahlı grupları birleştirme adına önemli mesafeler kat ettikten sonra katledildi, Allah ona rahmet etsin. Onun yerine de 1993 yılının başında, döneminde çok büyük başarılarla imza atan eşsiz bir emir geçti; Ebu Abdullah Ahmed, Allah ona rahmet etsin.

Askeri operasyonların şiddeti artmaya başladı. Kari Said, başkent Cezayir'de deniz donanma komutanlığına yapılan büyük bir saldırıda tutuklandı. Birkaç ay sonra da yanında yedi yuzden fazla tutukluyla başkent Cezayir hapishanesinden kaçarak dağdakilere katıldı. Doğrusunu Allah bilir ama bazılarının

anlattıklarına göre Cezayir istihbaratı hapisten kaçıışı bilerek kolaylaştırdı ki beraberlerinde giden onlarca casusu mücahidlerin arasına katabilsinler. Kari Said, savaşı bütün grupların birleştirilmesi için gayret etmeye devam etti. 1994 yılında ise muamama bir şekilde öldürüldü, Allah ona rahmet etsin. Bu dönemde devletin uyguladığı şiddet çok artmıştı. Selamet Cephesi'nden siyasetçiler ve onları destekleyenlerden yüzlercesi, başkent Cezayir hapishanesi olan Serkaci'de bir seferde öldürüldü.

1993'un başında Cezayir'de cihadı destekleyenlerin tamamı, mücahidlerden safları birleştirmeleri çağrısında bulunuyorlardı. Aslında Silahlı İslami Cephe'deki ve Selamet Ordusu'ndaki mücahid komutanlar, birçok büyük cephe önderleri ve yerel cihadı hücreler; Silahlı İslami Cemaat'ın ikinci emirinin de yapmaya çalıştığı, ama neticesini görmesine az bir zaman önce öldürüldüğü safları birleştirme konusunda büyük gayretler ortaya koydular. Daha sonra saflar birleştirildiğinde, Ebu Abdullah Ahmed bu cemaatin lideri oldu ve tek çatı altında birleşildiğine dair video kaydı yayınlandı. Bu video kaydı çok tesirli oldu. İslami Selamet Ordusu liderlerinden ve Cephe'nin şeyhlerinden olan Muhammed Said, Abdurrezzak Recam, Abdulkadir Şubuti ve Said Mahlufi'nin neredeyse çocukları yaşındaki Silahlı İslami Cemaat Emiri Ebu Abdullah Ahmed'e biat ettiklerini görmek, cihad yanlılarını çok sevindirmişti. Bu birleşme, topyekun zaferlerin yaklaştığına dair umutları da yeşertmişti.

Selamet Ordusu emiri olan Medeni Mirzak'ın birliğe katılmayı kabul etmeyip muhalefet etmesi ve Mücahidler Cephesi'nin öncü şeyhlerinin safları birleştirmesine itiraz etmesi herkesi şaşırttı. Birleştirme kararını, hapiste olan Abbas Medeni ve Ali Belhac'ın hapisten çıkınca verecekleri karara göre kabul edeceğini ilan etti ve bu yüzden birliğin dışında kalma konusunda ısrar etti. Fakat Cezayir'in doğusundan ve batısından, dört bir yanından onlarca grup ve büyük küçük cemaatler birliğe katıldı. Söylenildiğine göre Silahlı İslami Cemaat, 1994 senesine girildiğinde sayıları on binlere ulaşan mücahidlerin %95'ini temsil eder bir duruma gelmişti.

Nahnah ve İhvan Teşkilatı ise mücahidlere tuzak kurarak onlara karşı şiddetli bir medya kampanyası başlattılar. Bu şekilde zalim otoritelere yalakalık yapma peşinde idiler. Abdullah Cebdullah da onlara karşı çıktı ama biraz daha yumuşak bir şekilde. Her ikisi de Selamet Cephesi'nin ve onun iki faziletli lideri olan Abbas ve Belhac'ın oluk oluk akan kanlarının mesuliyetini yüklenmekten çekinmediler.

Ebu Abdullah Ahmed muamma bir şekilde öldürüldükten sonra Silahlı İslami Cemaat şura meclisinin bazı azaları, cemaatin lideri olarak Ebu Abdurrahman Emin'in seçildiğine dair bir bildiri yayınladı. Cezayir'in dışında olup da oradaki cihada taraftar olanların yapabileceği tek şey ise onları desteklemek ve zafer kazanabilmeleri için onlara dua etmektir. 1994 yılının sonları veya 1995 yılının başlarında durum bu idi.

Ebu Abdurrahman Emin'in yeni lider seçilmesiyle beraber, Silahlı İslami Cemaat'te siyasi politikalar, beyanatlar ve operasyonların yönünün değişeceğine dair belirtiler ortaya çıktı. Bu belirtilerden bazıları şunlardı:

- Cephe tarafından çokça beyanatlar yayınlanıp, devlet veya iktidarla ilişkili sivil ve sosyal toplum kesimlerine saldırıların artması. Örneğin medya organlarının ölümle tehdit edilmesi. Öyle ki bu tehdit; bakanından tutun da sokaktaki gazete satıcısına, eğitim sektöründeki okullardan tutun da öğretmen ve öğrencilere kadar ulaşmıştı. Aynı şekilde petrol bakanlığından tutun da petrollerde arabalara benzin dolduran çalışanlara kadar da bu şekilde devam etti.
- Devlet kurumlarında çalışanların çocuk ve kadınlarının öldürülmesini helal kılan fetvaların çıkarılmasına cüret edilmesi.
- Hükümete bağlı sivil milislere saldırıların arttırılması ve onların asıl hedef haline getirilmesi.

- Genel söylemde tekfir söyleminin artması ve benzeri aşırılıkların çoğalması.

1995 senesinde İslami Selamet Cephesi'nin yurt dışındaki liderleri, İslami siyasi partiler, laik partiler, hatta komünistler Roma'da Vatikan önderliğinde bir konferansa davet edildi. Konferansta Cezayir'deki krize dair çözümler sunuldu. Bu konferansa katılanlar siyasi çözüme davet eden, şiddeti kınayan, demokrasiye dönüş için çağrıda bulunan bir beyanat yayınladılar. Selamet Cephesi, İslami Kalkınma Partisi, Nehnah, Ayet Ahmed, Said Saidi ve mücadeleci komünist Luisa Hanoun'un yurtdışı temsilcileri bu beyanata imzaladılar. Konferansın öncüsü Vatikan, konferansa katılanları kutladı ve Avrupa'daki siyaset ve medya çevreleri de bunu destekledi. Medyanın kendisini Selamet Cephesi'nin yurtdışı icra kurulu başkanı olarak vasıflandırdığı Râbih Kebir, Şeyh Ali Belhac'a nispet edilen bir mektuba ek olarak yaptığı açıklamada, Roma'daki kongreden çıkan kararları teyit ettiğini açıkladı. Ancak askeri hükümetin inadı, düzenleniş şeklini ve yapıldığı yeri şüpheli bulmasından dolayı bu garip girişimi reddetti. Nitekim o kongreyle ilgili, "Vatikan'ın Haçı Gölgesinde Roma Sempozyumu" başlıklı bir kitap yazılmış, basılmış ve Londra kütüphanesinde yayınlanmıştı.

1995 senesinin sonları... Ebu Abdurrahman Emin ve onun suç işlemede adım adım aşırıya giden komutanları; Şeyh Muhammed es-Said, mücahid Abdulvahhab el-Amâre ve Talebe Cemaati'ne bağlı cemaat içinde birliği sağlama konusunda gayret eden mücahidlere suikast düzenleme cüretinde bulundu. Çünkü Silahlı İslami Cemaat'e 'Kasap Cemaati' lakabı takmışlardı. Bu lakabı ilk olarak Mahfuz Nehnah, Cemaat'in metodunu eleştirmek amacıyla takmıştı. Böylece Ebu Abdurrahman Emin, liderliğine karşı darbeye hazırlanma ve kendilerine göre cemaatin Selefî kimliğini koruma bahanesiyle onları katletti. Böylece Silahlı İslami Cemaat'in takip ettiği yoldan inhirafın hakikati belirmeye başladı.

Ebu Abdurrahman Emin işlediği bu cürmün üzerine bir de “*Hidayetu Rabbi'l Âlemin (Alemlerin Rabbini Rehberliği)*” başlığı adı altında Silahlı İslami Cemaat'ın metoduna dair bir kitap yazdı...

Kitapta kendi liderliğindeki Silahlı İslami Cemaat'ın yeni kimliğinden bahseden cahilce, aşırı tekfirci bir üslupla cürüm kaideleri ve masumların öldürülmesinden bahsediyordu. Böylece Silahlı İslami Cemaat'ın başına gelen felaketlerin boyutu açığa çıkmış oldu.

Abdurrahman Emin daha sonra hükümet yetkililerine yardım ettikleri bahanesiyle şehirde ve civar köylerde bulunanların mürted (dinden çıktıklarını) olduklarını iddia edip onları tekfir etti, kanlarını ve kadınlarını mubah görerek toplu katliamlarda bulundu.

Cezayir İstihbarat Teşkilatı bu durumu kullandı -ki daha sonra da açığa çıkacağı gibi istihbarat bizzat kendisi bu katliamlar için çaba gösterdi veya yaptırdı- ve kendi elemanlarını Silahlı İslami Cemaat'ın liderliğine getirdi, ki Abdurrahman Emin de onlardan bir tanesiydi. Sonra bu olayın trajedisi kaybolmasın diye öldürmeye zorlanan veya buna şahit olup da ordudan veya özel kuvvetlerden kaçanları tespit ederek bu olayları gün yüzüne çıkarttı. Hükümet de kadın, çocuk, genç yaşlı hatta hayvanların bile öldürüldüğü bu korkunç katliamı bir silsile halinde yayınlattı. Cezayirlilerin şahit olduğu dehşet verici bir kan gölüne dönüşen bu olaylar, 1996-1997 yılları arasında gerçekleşmişti. Seçimlere katıldıkları için mürted oldukları iddiasıyla, Ramazan ayında namaz dönüşünde cami kapılarında insanlar öldürüldü. En büyük katliamlar, bir önceki seçimlerde Selamet Cephesi'nin başarılı olduğu yerlerde gerçekleştirildi. Bu olay, İslami projeyi tercih edenlerin hükümet tarafından tasfiye edilmesi içindi. Bir önceki olaya tanıklık edenler, aynı zamanda yıllar sonra çeşitli medya organları aracılığıyla teyit edilmiş belgelerle de bu durumu ortaya çıkarttı.

El-Cezire kanalı bu konu hakkında çok önemli röportajlar yayınladı. Bu askerlerin bir kısmı şahitliklerini bir kitapta toplayarak Fransa'da yayınladı. Şimdi ise bu olaylar herkes tarafından bilinecek kadar açık.

Silahlı İslami Cemaat'ın yeni liderlerinin sapkınlığı ve yaptıkları cürümlerin ortaya çıkmasıyla beraber yurtiçinde ve yurtdışında gruptan ayrılmalar başladı. Silahlı Cemaat'i destekleyen cihad yanlısı cemaatler ve şahsiyetler, bu durumla ilgili çok sayıda beyanatlar yayınladılar. Bunların ilk yayınlananlarından biri de benim beyanatımdı. Bir sonraki bölümde tafsilatından biraz bahsedeceğim gibi, insanlar Silahlı İslami Cemaat'in liderliğinden beri olduklarını dile getirdiler.

Yurtiçindeki ketibeler ve gruplar bu korkunç kan bataklığına daha çok batmamak ve Selamet Cephesi ile diğer gruplar arasında çıkan ateşe bulaşmamak için Ebu Abdurrahman Emin liderliğinden ayrıldılar.

1997 yılının sonlarında Cebeli Erbaa diye isimlendirilen Şeyh Muhammed Said (*rahimehullah*)'ın cemaatine mensup mücahidler, Ebu Abdurrahman Emin'i öldürerek dünyayı onun şerinden kurtardılar. Ancak daha sonra Silahlı İslami Cemaat'in başına Emin'den daha çok suç işleyen bir eşkıya geldi; cürmü kaldığı yerden devam ettiren Anter Zuabri. Ancak Silahlı Cemaat'in gücü ve imkanları azalmıştı. Bu Cemaat, sınırlı bir bölgeye çekilmiş bir şekilde 2003 yılında Başkent Cezayir'de sonuncuları olan Anter öldürülene kadar, üzerinde olduğu metotta kalmaya devam etti.

Mücahidlerin gruplaşması ve bölünmesiyle, insanların onlardan uzaklaşmaları ve meşru olan cihaddan hatta İslam'dan ellerini çekmeleriyle Cezayir İçişleri Bakanlığı ve istihbaratı, düzenlemiş oldukları senaryoda varmak istedikleri hedefe ulaştılar. Mücahidlerin teslim olmaları için bir beyanname yayımlandı. Beyannameye silahını bırakıp teslim olanların affedileceği duyurulmuştu. Selamet Ordusu'nun komutanı olan Medeni

Merzak, ulusal uzlaşma duyurusunu işittiğinde ilk kabul edenlerden oldu. Cezayir dışındaki Müslüman alimlerden bir kısmı mesela Bin Baz, İbn Useymin ve Elbani gibiler devletin teslim olma çağrısını desteklediler. Elbani, 2000 yılında vefat etmeden önce Cezayir olaylarının en büyük şahidi olduğunu iddia ederek; "Bu zamanda yöneticilere isyan, bizzat İslam'a isyandır." yönünde bir fetva verdi.

Cezayir cihadı tecrübesiyle, bütün İslami uyanış alanlarında Habiller Kabillerle karıştı. Bu vakia, cihadın başarısızlığı konusundaki görüşünü göstermek isteyen herkese bir delil, ibret alanlar için de gösterilecek bir numune oldu. Cezayir istihbaratı ve onlara yardım eden Arap ve Arap olmayan istihbaratçılar, cihad fikrini tekfir, toplu katliam ve kan dökme düşüncesi olarak lanse etmekte kendilerine yardım eden Arap medyasının güçlü desteğiyle hedefine ulaşmış oldu.

1998 ve sonrası Cezayir'de peş peşe olaylar devam etti. O zamanlar ben Londra'dan Afganistan'a doğru yola çıkmıştım. O vakit haberleri ve olayları medyadan çıktığı gibi güncel olarak takip etmek mümkün değildi. Dahası bu büyük girdap, bu vakia ile alakalı dosyamdan ve vakianın kendisinden uzak olmama sebep oldu.

Ancak Taliban döneminde Afganistan'a gelen Cezayirli mücahidlerden ve mümkün olduğu kadar haber kaynaklarından edindiğim bilgilerden, ayrıca bu olayla ilgilenen kişilerle bize ulaşmış bazı beyanatlardan edindiğim bilgilere göre mücahidler ve silahlı kişilerin büyük çoğunluğu bu milli uyum projesi çerçevesinde dağdan inip teslim olmuşlar. Farklı yerlerde kalan bazı gruplar ise, İslamcı ve cihad yanlılarına karşı zafer elde etmek için yola çıkan rejimle savaşmaya devam etmek istemişlerdi.

Sonra ortaya Selefi Davet ve Savaş Cemaati diye bir grup çıktı. Liderliğini Hasan Hattab yapıyordu. Verdiği beyanatlarda, verilen bu zor sınavdan bazı dersler aldıklarını, bu sebeple tekfir ve aşırılıktan uzak durmaları gerektiğini beyan ediyordu.

Şeriat devletinin ikamesi için, askeri ve güvenlik yetkilileriyle ve genel hedeflerle çatışmaya odaklandıklarını belirtti. Ancak cihad yanlısı kesimler, Hasan Hattab daha önce Ebu Abdurrahman Emin'in komutanlığı altında Silahlı İslam Cemaati'nin bir üyesi olduğundan ötürü bunu kabullenmekten geri durdular. Buna rağmen daha sonra medya bu yeni Cemaat'in operasyonlarının devam ettiğine dair haberler yayınladı. Bu operasyonların en bariz olanı ise bazı yabancı uyruklu insanları kaçırıp yüksek miktarda fidye istemelerine dairdi. Ancak tecrübelerinden bahsetme imkanını elde edebileceğim kadar, cemaatin haberleri ve beyanatları bana ulaşmadı. Allah'tan dilediğim; ihlaslı kullarını sevdiği ve razı olduğu şeylerde muvaffak kılmasıdır.

Cezayirli mücahidler, Taliban döneminde öncü oldukları gibi, ülkelerindeki yeni dönemde de kendilerini yeniden toparlamaya ve davalarına tekrar dönmek için harekete geçmeye çalıştılar. Zor şartlardan geçen bu davanın yeniden ihyası için Cephe'ye benzer bir şey kurdular. İçlerindeki olgun olanlar sayesinde bazı başarı belirtileri ortaya çıkmaya başladı. Emirleri ise genç, cesaretli, ihlaslı ve dinamik gençleri bir arada toplamaya çalışan Mu'tez el-Cezairi diye bilinen Ebu Bilal'di. Çok geçmeden mürted Kuzey İttifakı güçlerine karşı Taliban'la beraber savaşırken şehid oldu. Onun yerine arkadaşı Cafer el-Cezairi diye bilinen biri geçti. Cafer, kendi dönemindeki en güzel örneklerden biriydi. Nitekim bu grup, gidişatı düzeltme adına olumlu bir rol oynayıp Cezayir'deki mücahidlere sadakatini ispatlayanı desteklemek istiyorlardı. Fakat bilindiği üzere 11 Eylül olayları herkesi aceleye getirdiği gibi onları da aceleye getirdi. Bu sadık kimseler, kendini ve Taliban Emirliği'ni korumada yerlerini aldılar. Birçok musibetler çektiler. Allah'tan amellerini kabul etmelerini dilerim. Onlardan birçoğu, ki onlardan bir tanesi de Şehid Cafer el-Cezairi'dir, yirmi birinci asrın başında gerçekleşen Eylül Uhdud'u kurbanları olan şehidler ve esirler listesine isimlerini yazdırdı.

2004 yılının başlarında Şeyh Ali Belhac henüz ev hapsindeyken, Şeyh Abbasi Medeni birkaç yıl zorunlu ev hapsinden sonra Cezayir'den ayrılarak Katar'a yerleşti. Şeyh Abbasi, El-Cezire kanalı aracılığıyla Katar'dan yaptığı bir konuşmada, Cezayir'deki bu trajik olayın sona erdirilmesi için bütün Cezayirlilerin mutabık olacakları, geçmişteki trajik olayları bitirip yeni bir sayfa açacakları, her kesimin tüm bileşenlerinin anlaşmaya varacağı, Cezayirlilerin vatanının korunması maslahatı ve trajik olayların bitirilmesi gibi bir girişim başlatıldığını duyurdu. Ancak Şeyh, bu girişimlerle ilgili tafsilatlı bir bilgi vermedi. Ancak hükümetten olumlu bir yanıt alırsa konu hakkında tafsilatlı bir bilgi vereceğine dair söz verdi.

Mart 2004 yılında Cezayir'de başkanlık seçimleri gerçekleşti. İktidar partisi olan Ulusal Kurtuluş Cephesi ikiye ayrıldı. Bir bölümünün başkanlığını Cezayir Başkanı Abdulaziz Buteflika üstlendi, kendisinin yardımcısı ise eski Başbakan Ali Benfils oldu. Buteflika'nın listesinin ilk sırasında, daha önce başlamış olduğu ulusal uzlaşma projesini geliştirmek vardı. Bu projesi; Cezayirlileri uzlaşmaya destek verip krizi sonlandırmaya hevesli hale getirdi ve İslami Selamet Cephesi'nin de kendisine destek vermesiyle Cezayir'in liderliğine uzanan bir durumla sonuçlandı. Herkes on beş sene önce 1990 yılındaki seçimden sonra gerçekleşen askeri yıkımdan bu yana, Cezayir'de yaşanan dehşetin sona ermesi için Buteflika'nın projesini ve Şeyh Abbasi'nin atacağı adımı bekliyordu.

Buteflika seçimleri kazandıktan sonra -yani ben bu şahitliğimi yazarken (Mayıs 2004)- haber ajansları, Selefi Davet ve Savaş Cemaati'ne bağlı bazı savaşçıların Ulusal Uzlaşma ve Sivil Uyum Yasası çerçevesinde devlete teslim olmak için dağdan indiği haberini yayınladı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KISACA TECRÜBEM VE CEZAYİR CİHADIYLA OLAN ALAKAM (1989-1996)

(Bu makale şahitliğimin esasını teşkil etmektedir.)

Daha önce de zikrettiğim gibi kendimi bu şahitliği yazmaya verdiğimde, 1997'nin Ağustos ayında Londra'dan çıkmış, Afganistan'a doğru gidiyordum. Öyle ki henüz bu konuyla ilgili olan olaylar zihnimde canlılığını koruyordu. Elimde konuyla ilgili onlarca belge ve beyanat vardı. Kendisiyle istişare ettiğim birçok kişi bana şimdilik bunu yayınlamamayı tavsiye etmişti. Yaptığım şey de buydu, ama şimdi bu gecikme nasihatine uymakla o zaman bana bu şekilde nasihat edenler doğru mu yaptı bilmiyorum. Çünkü maalesef ani saldırı ve Taliban güçlerinin Afganistan ve Kabil'den hızlıca çekilmesiyle terk ettiğim eşyalarla beraber bu olayla ilgili birçok dosyayı kaybettim. Dilerim Allah Teâlâ tafsilatlı bir şekilde tekrar yazmamı bana kolaylaştırır. Ancak Allah'ın izniyle burada kısa bir şekilde önemli olan noktalara değineceğim.

Bu tecrübenin en önemli bölümleri şu şekildedir:

Benimle Cezayirli kardeşler arasındaki bağlantı, Peşaver ve Afganistan'da 1987-1992 yılları arasında Afgan Arapların ilk döneminde oluştu. Afgan Arapların kampları ve misafirhanelerinde kalırken cihad fikriyatı, şer'i siyaset, yönetim ve gerilla savaşı alanında bazı dersler ve konferanslar verdiğim esnada, emirleriyle sıkı bir bağım oluşmuştu.

Araplar, Afganistan'dan ayrıldıktan ve ben de İspanya'daki Granada şehrine döndükten sonra, üst düzey yardımcılarımdan biri olan Kari Said beni aradı ve kendileriyle buluşmam için beni Londra'ya davet etti. Kari Said'in Cezayir'den Londra'ya kadar benimle olan telefon görüşmeleri, Said'in hapisten kaçtıktan sonra Afganistan'da kendisine verdiğim, "Şayet Cezayir'de cihad

ilan ederlerse onlara yardım edeceğim" sözümü hatırlatıp onlarla Cezayir'de buluşmanı tertiplemek için Londra'ya yerleşme- me kadar devam etti.

Kari Said adındaki bu arkadaşım, Londra'da basın yoluyla kendilerini destekleyen kardeşleri ziyaret etmemi istedi. O zaman Londra'da hürriyetin olduğu bir dönemdi. Özgürlüğün olduğu bu dönemde Müslümanlar, oldukça fazla göç ediyordu. Özellikle İslami hareket merkezleri farklı bölgelerde, farklı yöntemlerle bu İslami hareketi destekliyordu. Böylece kardeşler, haftalık yayın yapan *Ensar* dergisini yayınlamaya başladılar. *Ensar* dergisi (o dönem henüz sapmamış olan) Silahlı İslami Cemaat'i destekliyordu. Yapılan bu eylemler ve destekler dünyaya karşı basın yoluyla yapılan bir operasyondur.

Ben de bu konuda onlara yardım ettim. Bu dergide takriben 1994'ün ortalarından 1995'in ortalarına kadar, hatırladığım kadarıyla 82. sayıdan 120. sayıya kadar başlı başına yer alan bazı makalelerim oldu.

1994 döneminin başında bütün mücahidlerin ümitleri Cezayir olayına bağlanmıştı. Herkes Afganistan safhasından sonra atılacak adımın, Arap dünyasında ve Afgan Araplar için olmasını istiyordu. Şeyh Usame bin Ladin de durumu gözetlemeleri, silah ve gerekli malzeme temini için bazı yardımcılarını Cezayir'e gönderdi ve kendisi de Mısır Cihad Cemaati Emiri Doktor Ey-men ez-Zevahiri'ye ve henüz bozulduğu ortaya çıkmayan Silahlı İslami Cemaat Emiri Emin'e, cihada destek olmak ve oradaki mücahidlerin güçlerini birleştirmelerinin önemini hatırlatmak amacıyla bir mektup yazdı. Libya Savaş Cemaati onlarca seçkin mücahidini, cihad sahasında beraber savaşmaları için Cezayir'e gönderdi. Birçok Faslı mücahid Cezayir'e silah ve savaşçı göndermek için arka lojistik hizmetlerinde çalıştı. Bazı Tunuslular da farklı cihadi bir çabada bulundular. Kısacası bu konu, o dönemde cihad ehlinin en önemli odak noktası olmuştu.

Londra'ya gelip oradaki Cezayirli arkadaşım ile beraber işime yoğunlaştıktan sonra, süratli bir şekilde ilk günlerden beri beni büyük şoka uğratan bazı hakikatleri keşfettim. Maalesef onların işleri, var olan kargaşayla karışmış ve güven duygusu yok olmuştu. Aynı şekilde bu şube ile İngiltere ve Avrupa'daki diğer şubeler arasında fiziksel parazitlerin olduğunu da gördüm. İşlerini idare etmeye engel birçok abes durum vardı. Özellikle Cezayirlilerden oluşmuş küçük Arap Afgan grubu, işin büyük bir bölümü birkaç ensarla İngiltere'den siyasi sığınma talebinde bulunan destekçi bazı gençlere ve eski Cezayir-Arap topluluklarının çocuklarına kalmıştı. Onların çoğu, dini hassasiyetleri yeni yeni öğrenenlerdi. Bu tür hareketlerin aslını, usulünü, kaide ve kuralını bilmiyorlardı ve büyük çoğunluğu dini ve dünyevi işleri yönetme bakımından yüzeysel bir fikriyata sahipti.

O ara geri dönme düşüncesine kapıldım. İslam'a ve Müslümanlara Allah rızası için yapılan yardımda pişman olmak yanlış bir davranış olmasaydı geri dönüp gidecektim; *"Eğer ben gaybı bilseydim hayırdan yaptıklarımı arttırırdım ve bana kötülük de dokunmazdı."* (Araf, 188) Ama cihadı uluslararası boyuta taşımaya olan tutkum ve buna bağlı olan birçok beklenti burada kalmamı sağladı. Cezayir'e girdiğim zaman, ıslah edilebilecek cemaatlerin emirlerinin yanında olursam birçok işin düzelebileceğini umuyordum. Fakat Allah dilediğini takdir eder, kader böyle değilmiş. Çünkü ne hedeflerim gerçekleşti, ne de Cezayir'e gidebildim. Londra'daki cemaatle beraber kaldım. Kaderleri belirleyen Allah her şeyden münezzehtir.

Cezayir cihadına hazırlık olsun diye ticari işlerimi düzenlemek için İspanya'ya döndüğümde, Ürdün vatandaşı olan Filistinli bir adam Londra'ya geldi. Şeyh Ebu Katade el-Filistini diye tanınan bu kişi, Ömer Ebu Ömer diye çağırılıyordu. Kısa bir süre içinde siyasi sığınma başvurusu gerçekleşti. Cuma namazı için Londra'daki salonlardan birini aldı. Orada hutbe ve davet çalışması başlattı. O zamanlar ıslah çevreleri arasında cihad ve özellikle de Cezayir olayı revaçta olunca, Ebu Katade de cihad meselesini davet çalışmasının merkezine koydu. Öyle ki namaz

için aldığı bu salon yayın dağıtımı, yardım kaynağı, cihad ehlinin davalarına çözüm bulmak isteyenlerin buluşma merkezi haline gelmiş, ayrıca İngiltere ve diğer ülkelerin istihbaratı tarafından İslamcıları gözetleme noktasına da dönüşmüştü.

Ebu Katade el-Filistini daha önce hiç cihad meydanlarında bulunmadığı halde Cezayirli gençlerin, Afgan Arapların ve Londra'da kendi medresesine gidenlerin, daha sonra da kendisine ulaşım kolay olması sebebiyle Avrupa başkentlerinde kalan Müslümanların dini bir mercii konumuna geldi. Ayrıca onun Selefi alt yapısı, etkili hatipliği, söylemini cihad fikri üzerine bina etmesi, menheçlerini destekleyen bir ilim talebesi veya alimin varlığına olan ihtiyaç, cihad ehli arasında ona şeyhlik ve dini mercii sıfatı kazandırdı. Özellikle Cezayirli küçük grupların idarecileri -Ebu Katade'de olduğu gibi- Selefi menheçli ekollerden ders almış, son derece mutaassıp bir Selefi'ye dönüşmüşlerdi. Diğer Cezayirliiler için de durum böyleydi. İşte bu durum, onlarla Ebu Katade arasındaki ortak paydaydı.

Cezayir için uğrayacağım yerlerden biri de Belçika'ydı. Cezayirliilerden oluşan başka bir şube de orada kurulacaktı. Karşılaştığım başka bir şube de Cezayir cihadında bulunan Kuzey Afrikalı göçmenler için arka plan hizmeti sağlıyordu. Güvenlik açısından Londra'daki şubeden daha iyi durumdaydı. Ancak lojistik faaliyetlerini genişletme arzusu nedeniyle medya, davet ve yardım toplamaya yönelik çalışmalarında ölümcül hatalar yaptı.

Netice olarak Belçika'ya, Cezayir'e gittikleri deniz yolu tarafına yerleştim. Beklemek için İngiltere'ye döndüm. Ancak çok geçmeden bu şube, tam da endişelendiğim üzere bir buçuk sene-den fazladır yaptıkları gizli daveti, davet ve haber çalışmalarını genişletme çabaları nedeniyle işi heba edeceklerine dair kendilerini uyarmama rağmen deşifre oldular. Oysa ki bu grup mükemmel kadrolara kavuşmuştu. Bu hususta beni ilgilendiren kısım, daha önce yaptığım ziyaret planında asıl fırsatı kaçırmış olmamdı. O an gerçekten çok üzülmüştüm. Fakat daha sonra Allah'a hamd ettim. Çünkü kısa bir süre sonra yanına gidip kendisini

ziyaret etmek istediğim cemaatin lideri olan Ebu Abdullah Ahmed öldürüldü. Ebu Abdullah'tan sonra büyük bir bela olan Ebu Abdurrahman Emin, cemaatin başına geçti. Daha önce de anlattığım gibi Cemaat'ı şaşılacak bir hale soktu. Kendisine muhafefet eden birçok Cezayirli mücahidi katletti. Aynı şekilde bunu daha önce Libyalı mücahidlere de yapmıştı. Açıkça görüyorum ki Allah Teâlâ beni ve mücahid kardeşlerimi, bu şerli insanı ve onun cemaatini görmekten uzaklaştırarak Cezayir cihadına hizmet edelim diye defalarca korudu ve bize yardım etti. Çünkü bunun üzerinden uzun bir zaman geçmemişti ki yanına gitmeyi planladığım kişi olan cemaatin emiri Ebu Abdullah Ahmed öldürüldü ki yerine Ebu Abdurrahman Emin geçsin ve Cemaati bir labirentin için sokup, kendisine karşı gelen tüm Cezayirlileri ve diğerlerini öldürsün. Aynı Libya Savaş Cemaati mücahidlerine -Allah onlara rahmet etsin- yapıldığı gibi. Görünen o ki Allah Teâlâ, ben ve Cezayir'deki cihad için yardım hazırlayan cihad ehlini, bu şerli adamın ve mücrim çetesini görmeyen sıkıntısını def etmişti.

Londra şubesi ısrarla benden Cezayir'e yerleşme planı yapmamı istedi. Bana, yeni emirlerinin medya alanında kendilerine destekçi olma hususundaki talebini ilettiler. Uzun bir müddet sonra bana bildirdi ki, Ebu Abdurrahman Emin Cezayir'e yerleşmemizi iptal etmiş ve Cezayirliler dışında bütün mücahidlerin gelmesini reddetmişti. Daha sonra bu durumu, bu sefaletten çıkıp kurtulan bazı mücahidlerden de öğrendim. Kitaplarım ve bunlar içerisinde "*Suriye Cihadı Tecrübesi*" ve Afganistan günlerinden kalma bazı konuşmalarım, özellikle de Seyyid Kutub kitapları ve Mısır Cihad Cemaati'nin literatürü, kıyamdan bu yana Silahlı İslami Cemaat'in eğitim müfredatında okunuyordu. Fakat Ebu Abdurrahman Emin, bütün bu kitapların çıkartılıp yakılmasına dair bir emir çıkarttı. Bu tür kitapları edinmeyi, fikri kitaplar olduğu için yasakladı. Onlara göre fikir, siyaseten olum haddini gerektiren bir bid'attir. Aynı Cezayirli ve diğer mücahidlere yaptıkları gibi. Emin, bir müddet sonra, Doktor Eymen El-Zevahiri'nin menhecele ilgili nasihatlerine ve Seyyid

Kutub'un düşüncelerine reddiye yazdığı bir mektup yayınladı. Kendi donuk Selefi düşüncesine göre ekolümüzün cihadi fikirlerini, hatta genel anlamda İslami uyanış düşüncesini, İslami uyanış ekollerine ve İslami mezheplere olan bakışı, Selef akidesine ters düştüğünden dolayı bid'at olarak görüyormuş. Emin, Medhali taifesinin görüşlerine yakındı. Kendisini bu düşünceye sevk eden şey cehalet, cürüm ve silahlı olduğu için elinde bulunan güçtü. Daha sonra öğrendim ki Emin, Silahlı İslami Cemaat'in emiri olmadan önce tavuk satıcısıymış. Bu da bu bölümün bir esprisi olsun!

Cihadiler, kurulduğundan bu yana bu asırda farklı farklı sebeplerden dolayı diğer İslami ıslahat ekollerinin liderleri tarafından birçok çirkin kampanyaya maruz kaldı. Müslüman Kardeşler medresesi ve bu medresenin uzantısı olan cemaatler veya onların metodundan gidenler, siyasi parti tercihinde demokrasi menhecini tercih edince bu saldırılar daha net bir boyut aldı. Bu sefer doğal olarak cihadi bir akımla savaşılan bir otoritenin meşruluğu için zor bir savaşın parçası olmaya çalıştılar. Bu durumda cihad ehli, onların batıl yolda olduklarını ispat etmek adına tartışma savaşına girdi. Diğer ıslahatçı ekoller de çeşitli nedenlerden dolayı cihad ehliyle münakaşa etmeye gerekçeler ürettiller. Bu gerekçelerden biri; laik, solcu, kavmiyetçi ve diğerlerinin yönetim şeklinin iflasından sonra İslami siyasetin dönüşünü gören kimsenin, İslami yönetim liderliği için rekabet etmesiydi. Diğer bir gerekçe ise; iktidar yetkilileri ve özellikle batı olmak üzere, onları destekleyen uluslararası organlar önüne, cihad ehlinin düşmanlarına karşı yüzleşmede benimsediğinin aksine şiddetten uzak ve itidalli bir şekilde çıkma imkanı olmasını düşünmeleri idi.

Bu münakaşa, *Küresel İslami Direniş Çağrısı* isimli kitabımda belirttiğim gibi, Afganistan'da Arap olan cihad ehli arasında donuk noktaya çıktı. Sonra farklı yerlere, özellikle de batıya giden mucahidler, bu münakaşayı muhacirlere intikal ettirdiler. Ben de onlardan birçok kişi, hükümetlerinin baskısı sebebiyle Batı'ya sığınmaya başvurmuşlardı. Bu durum zaten siyasi çalışma

için bir fırsattı. Gittikleri yerlerde İslami merkezler ve mescidler bina ettiler, sadece Avrupa'da, sayıları kırk milyonu geçen İslami topluluklar arasında davet çalışmaları yaptılar. Böylece hem kendi asli vatanlarındaki Müslümanlara hem de İslam alemine geniş bir pencere açtılar.

Londra, 1990'ların başından bu yana öncülüğünü Afgan Arapların yaptığı cihad ehliyle demokrat İslamcılarının arasında sıcak temasın olduğu bir yerdi. Ayrıca Londra'da İhvan ve benzeri İslami hareketlerin merkezleri de vardı, mesela başını Muhammed Surur'un çektiği Selefi İhvacıların akımı olan Sururcular Hareketi gibi. Şeyh Surur, cihad yanlılarına karşı cephe aldı. Her ne kadar demokrasiyi küfür ve dalalet olarak görse de, bu konu hakkında çok sayıda değerli makale ve araştırmalar yazsa da Cezayir'de demokrasiyi destekledi. Kalpleri ve durumları evirip çeviren Allah Teâlâ, her şeyden münezzehtir.

Geçen yüzyılın son on yılında İngiltere ve ülkenin başkenti Londra, İslami uyanış bakımından yeni Peşaver'e benzetildi. Özellikle de cihad ehli açısından. Fakat Peşaver, selefinden farklı olarak uygarlığın zirvesindeydi ve bu farklı faaliyetlerin medyatik bir yönünü oluşturdu. Çatışmalar ise tüm dünyada devam ediyordu... Cezayir cihadı meselesi ise, o zamanların en önemli sorunu ve İslami oluşumlar arasındaki ihtilafın ana sebebiydi.

Cezayir sahasındaki siyasi oluşumların örneği, diğer tüm yerlerde olduğu gibi genelde diktatör yönetimlere karşı İslami olsun veya olmasın, silahlı devrim esnasında gözükmeyen diğer oluşumlara benzer. '*Suriye Cihadı Tecrübesi*' kitabımda devrim sahasından ve cihad ehliyle politikacıların arasındaki İslami harekette takındıkları tavırların, tercihlerin ve diktatör rejimlere karşı duruşlarındaki çelişkilerin benzerliklerini fark edip bu gözlemlerden bahsetmiştim.

Asli nüshasından okuduğum bu tezatlardan bahseden bir yazının büyük çoğunluğu, Afrika ve Latin Amerika'daki diktatörlere karşı devrim tecrübesinden bahsediyordu. Devrimciler

ve siyasetçiler arasında gerçekleşen bu tezatlar, diğer muhalefet çeşitleri bir tarafa, siyasi muhalefette, hatta solcuların kendi saflarında bile vardır. Beşer inançlarının etkisi ve farklı dinlerin tesirine bakılmaksızın, siyasetçilerin bir işe bakış açısı ile devrimcilerin o işe bakış açısında ihtilaf çıkması beşerin tabiatında olan bir durumdur.

Tamamen üzerine yoğunlaşmadan önce Cezayir sahasının oluşumlarıyla ilgili ders yaptığım zaman, Suriye'deki acı tecrübeye çok benzer verilerin olduğunu gördüm. Bu yüzden aynı merhale ve problemlerin tekrar edeceğini tahmin ettim. Bu tecrübeye göre dinen, aklen ve şerefен yanında durmam gereken safı belirledim.

Cezayir'deki siyasi yelpaze kısaca şu şekilde oluştu:

1- Ordunun hakim olduğu laik diktatör hükümet:

Karşılarında duran herkese, hatta kendi aralarında bile birbirlerine en acımasız bir şekilde davranmaktan kaçınmayan mücrimlerden oluşur. Yönetimin bizzat kendisi Fransa'ya bağlı Frankofonlar (Fransızca konuşanlar), laik akımlardan oluşan Ulusal Kurtuluş Partisi ile Amerikancı diyebileceğimiz ve sistemin ona doğru evrildiği yeni bir akım arasındadır.

2- Her türlü laik kesimden oluşmuş siyasi muhalefet:

Arap aleminin bağımsızlığından beri mevcut olan partiler. En solcu komünistinden tutun da en sağcı liberale kadar. Milliyetçiler, kavmiyetçiler ve azınlık partilerden günümüze kadar devam edip gelenler.

3- Farklı İslami uyanışlar:

İhvân-ı Müslimin'in çatısı altında olmayan ve demokrasi zâferinin rejim tarafından engellendiği, onun yerine iki yüzlü batı demokrasisini destekleyen askeri diktatörlüğün getirildiği İslami Selamet Cephesi'ne ilaveten siyasi olmayan ekoller; sufi, selefi ve davetçi ekollerden oluşanlar.

Tabi Cezayir sahasında adet olduğu üzere, sultan alimleri taburu ve nifak fakihleri ketibesi de eksik olmadı.

4- Farklı cihad yanlısı cemaatler:

Bu tür cemaatler, reaksiyon ve siyasi kaos koşullarında meydana geldi. Öğelerini doğal koşullarda büyütmüş, hazırlamış ve inşa etmiş herhangi bir cihadi akım olmadan büyüdü ve gelişti. Belki de bu İslam Devleti Hareketi ve Cezayirli Arap Afganlardan kalan bazı olgun kadrolardan oluşmuş olabilir.

5- Bir grup aşırı selefi ve bunların içine karışmış tekfirciler:

Varlıklarından haberim vardı ama daha sonradan öğrendiğim gibi bu kadar büyük ve güçlü olduklarını tahmin etmemiştim.

Cezayir'in kendine has koşullarıyla beraber Arap ve İslam alemindeki ülkelerde siyasi yapı bu şekilde idi.

Cezayir'e Özgü En Önemli Durumlar:

Galibiyet anında zorbalık ve sertlikte Cezayir izi... Buna göre cihad ehli cihad ederken cesurlar, demokratlar demokrasi düşüncelerinde taassupçular, Selefiler selefiliklerinde katılar, tekfirciler kıyımlarında sert mücrim kimseler, haydut sulta ise cinlerin ve şeytanların bile aşırılıkta, acımasızlıkta bu kadar ileri gitmediği bütün şerri kendinde toplamış bir yapı...

Bu tür veriler, cihad ehlinin tecrübeleriyle ve küresel deneyimlerle karşılaştırıldığında olayın seyri büyük bir kesimi endişelendirdi. Bu konu, 1989'un sonlarında askeri darbeden kısa bir süre önce, kendilerini nelerin beklediğini tembih etmek adına Cezayirli mücahidlere, onların Peşaver'deki misafirhanesinde düzenlenen konferansta kayıt altına alındı. Öyle ki Batının, Selamet Cephesi'nin başarısını bitirecek askeri darbeyi destekleyeceğine ve akabinde cihad yanlısı grupların savaşları yeniden alevleneceğine kesin gözüyle bakılıyordu. Askeri sulta, İslam projesi için ses çıkaran tüm kitleleri ezecek, acımasız bir şekilde

hastıracak ve tüm İslamcılara hatta karşısına çıkan herkese savaş ilan edecekti. Mücahidler durduğunda, bu sefer de laik siyasi kuvvetlerle anlaşma içindeki farklı İslami oluşumlardan meydana gelen siyasi çevre, yaptığı yalakalıklar mukabilinde cihadın meyvelerini devşirecekti. Sonuç olarak bu oluşumlar silahlı çatışmaya girmekten vazgeçecekler ve oturanların (cihaddan geri kalanların) saflarına katılacaklardı. Bu karışık muhalefet, mücahidler üzerindeki baskıyı arttıracak ve çözümlere neden olacaktı.

Mücahidlere, tek seçeneğin zafer veya şehadete erene dek cihadda sürekliliğin olması ve ne pahasına olursa olsun mücahidlerin saflarının birleştirilmesi konusunda, ayrıca saha komutanlarının birliklerini muhafaza etmeleri ve siyasi projelerinin sınıflandırılması hususunda nasihatte bulundum. Nitekim bunların büyük bir bölümü fiili olarak gerçekleşti.

İhtilale rağmen Selamet Cephesi, demokrasi serabının arkasında kalmaya ısrar etti! Böylece başkent Cezayir'de olağanüstü bir protestodan sonra tarihi liderlik fırsatını kaçırdı. Çünkü Cephe'nin asıl yapması gereken şey, beraberindeki yüz binlerce kızgın toplulukla muhalefete devam etmesi, İslam hayalinin gerçekleşmesi için cihad sancağını kaldırmasıydı ve beraberindeki toplulukla, devletin riyaset merkezlerine doğru savaşılarak ilerlemeye devam edip halk ayaklanmasını sonuna kadar götürmesi gerekiyordu.

Bu meselede, Humeyni'nin takip ettiği metodun dikkatlice izlenmesi gerekir. Ağır bir durum olmasına rağmen, şehidlerin sayısının on binlerce olmasına rağmen sonucu askeri sultanın yaptığı kıyımdan daha az olacaktır. Kaldı ki bu bedelin, herhangi bir devrim darbesinin sonucunda da ortaya çıkacağı aşıkardır. Cezayir'de Selamet Cephesi'ne düşen de askeri sultayı hayrete düşürecek şeylere imza atması ve böylece her akli başında olan insanın heklediği çatışma aşamasına öncülük etmek için gizlenmesiydi. Ancak ne var ki Cephe, demokrasi oyununu doğruladı ve seçmenlerin seslerinin çokluğuna kandı. Bu tutumu, askeri

ve istihbarat görevlilerinin vahşetlerini ortadan kaldıracak zan netti.

Cezayirli jandarma ve güvenlikten küçük bir müfreze, değerli Şeyh Abbasi Medeni'yi herhangi bir direnç görmeden tutukladı! Söylenenlere göre destekçileri onun tutuklanması esnasında kaçması için yardımcı olmak istediklerinde o bu yardımı reddetmiş ve "Asla kaçmayacağım ve onlarla yüzleşeceğim" demiş. Çünkü o, ümmeti temsil ediyordu ve bu yüzden askerlerle beraber gitti!! Birkaç sene hapiste kalıp kısa bir süre sonra çıktı. Şeyhin naibi olan faziletli mücahid Ali Belhac da bu dramatik hatayı tekrarladı. Askerle, seçilenlerin gözaltına alınmasının meşru olmadığını, Cephe'nin meşru bir yapı olduğunu, kendilerini eziçi bir çoğunluğun seçtiğini ve darbenin gayri meşru olduğunu münazara etmek için bir radyo kanalına gitti! Şeyh, bütün doğru bildiklerini çantasına yüklemiş ve askerle münazara etmek için gitmişti. Ancak kendisi o münazaradan bir daha dönemedi... Bu olay üzerinden on dört yıl geçti. Hayatının büyük bir bölümü hapiste geçti ve hala ev hapsinde kalmaya devam ediyor! Allah onu kurtarsın ve amelini kabul etsin. Bu olayda Müslümanlar için büyük bir ders vardır. Umulur ki anlarlar...

Cephe bu iki önemli liderinin kaybetmekle dört kısma ayrıldı:

- 1- Bir kısmı Şeyh'le beraber gözaltına alındı.
- 2- Bir kısmı Cephe'ye ihanet etti ve sulta yönetimiyle anlaştı.
- 3- Bir kısmı Cezayir dışına kaçıp siyasi iltica hakkı aldı ve Cephe'nin dışarıdaki liderliğini medya yoluyla sürdürdü ve demokrasinin meşruluğunu anlatıp durdu.
- 4- Diğer bir kısmı da eline silahını aldı ve İslami Selamet Ordusu'nu kurup dağa çıktı.

Ama diğer İslami uyanış oluşumlarının çoğu sulta yönetimi ile anlaşma yaptı. İçinde bulunduğu onca sıkıntılara rağmen

Cephe'nin elde ettiği başarılarla erişmek için seslerini bu şekilde yükselttiler. Kendi kuruluşlarından ve davet aşamalarından bu yana onlarca yıldır yapamadıkları şeylerden ötürü, Cephe'nin iki yıl içinde toplumu kendi tarafına çekip yaptıklarına haset ettiler. İşte bu kısır ana kuruluş, şimdiye kadar İslam devletini ikame edecek herhangi bir projeyi henüz doğuramadı!

Bazıları da fitne olduğunu iddia ederek cihadın durdurulması çağırısında bulundular. Cihadın durdurulması için avaz avaz bağırانların başı, şu an yapmış olduğu amellerine karşılık Rab-bine hesap veren Şeyh Mahfuz Nehnah'tır.

Londra'ya vardığım zaman, Silahlı İslami Cemaat Cezayir'de ki varlığını dayatmış ve müthiş bir şekilde genişlemişti. Cihad ehli için daha önceki girişimlerde var olmayan fırsatlar ve başarı koşulları bir araya gelmişti. Bu olumlu koşulların başında ise; hem yurtiçindeki insanların hem de İslam aleminin gözü önün-de barışçıl bir yolla yapılan bir ameli ve başarıyı yıkan askere rağmen, Silahlı İslami Cemaat'in Cezayir'de milyonların desteğini alarak silahlı devriminin meşruluğunu koruması geliyordu.

Londra'da 1993'ün sonlarında ve 1994'ün başlarında yaptığım ilk şey, bütün dosyaları inceleyip konu hakkında medya tarafından Arapça-Fransızca yazılmış ve Ensar Medya'nın toplamış olduğu büyük arşivlere göz atmak olmuştı. Ayrıca ek olarak Cezayir'de bulunan muhtelif kesimlerin de yazmış olduğu beyanatlara göz attım. Özellikle de Silahlı Cemaat ve İslami Selamet Cephesi'nin beyanatlarına... Ekstradan İslami uyanış cemaatlerinin konu hakkında yazdıkları şeylere de göz gezdirdiyordum. Ardarda okuduktan sonra zamanla meselenin ne olduğuna dair gerçekçi bir bakış açısı ortaya koydum ve bu anlayış üzerine durumu değerlendirip meseleyi şu şekilde özetledim:

1- Olan bitenlerle ilgili Selamet Cephesi'nin bir grup temsilcisi Avrupa'da, bir grup da Amerika'da çaba sarf etti. Kendilerini geçici olarak Yurtdışı Kurtuluş Cephesi Yönetim Kurulu diye isimlendirdiler ve hapisteki şeyhlerin adına konuştuklarını

iddia ettiler. Bu kurul, siyasi müzayedeleri uygulamaya ve beyanatları yayınlamaya başlamıştı. Cihad kıvılcımı, zaferler ve müjdeli haberlere rağmen, bunların tüm siyasi girişimleri demokratik sürece geri dönüş fikrine dayanıyordu.

2- İslami Selamet Ordusu'nun beyanatları, kendi askeri liderliğinin silahlı bir cihad seçeneğini benimsediğini, demokrasiye bakış açısı önündeki perdeyi araladığını hatta demokrasiye itibarın hata olduğunu gösteriyordu. Bunların yurtdışındaki Selamet yönetiminden farklı olduğu açıkça ortadaydı. Aynı şekilde askeri etkinliklerin sınırları, Silahlı İslami Cemaat'e kıyasen ortaya çıkmıştı.

3- Silahlı İslami Cemaat'in açıklamaları ve daha önce Selamet Cephesi'nin kadrolarından olan değerli emir Ebu Abdullah Ahmed'in, Silahlı İslami Cemaat'in hükümete karşı bütün cihad hareketlerini tek safta toplamaya yönelik çalışması, cihad seçeneği üzerinde ısrarlı olduğunu gösterdi. Kısa bir sürede elde ettikleri parlak askeri seviyeye kıyasla siyasi, medya ve davet imkanları sınırlı görünüyordu ve bu konuda acilen bir desteğe ihtiyaç duyuyorlardı. Özellikle de genel olarak cihadi akım açısından yetersiz oldukları bölgede...

4- Askeri sulta açık bir şekilde ateşkes yerine gözaltı operasyonlarına devam etmeye azmediyordu. Yurtiçinde silahlanmış Cemaat'le ya da yurtdışında alay ettikleri vasat siyaset güden Selametçilerle ateşkes yapma taraftarı değillerdi. Aynı şekilde bu durumu bazı İslamcılar ve yurtiçindeki siyasi muhalefet yelpazesinde bulunanlara da uyguluyorlardı. Askeri sulta bu duruma, 'İslami hareketi bitirme' ismini vermişlerdi.

5- Bu mesele karşısında İslami uyanış taraftarları cihad ehli ve uyanış cemaatleri olarak iki kısma ayrılmıştı. Gençlerin büyük bir bölümü Silahlı Cemaat'i destekliyordu ve İslami Uyanış liderlerinin büyük bir bölümü de İslami Selamet Cephesi Yurtdışı Yürütme Organı diye isimlendirdikleri kurumu ve demokratik siyaset teklifini destekliyordu. İhvan-ı Müslimin'in

Cezayir'deki temsilcisi olan ve Cezayir'deki Selamet Cephesi'nin yerini doldurup İhvan'ın meşru ve gayrimeşru işlerini yapmak için bütün imkanını seferber eden Mahfuz Nehnah da bunları destekleyenlerdendi ve bu konuda kendi gibi çok büyük çaba harcayan Kalkınma Hareketi lideri Abdullah Cabullah ile adeta yarışıyorlardı. Nehnah cihad ehline, Selamet Cephesi'ne ve onların hapisteki şeyhlerine karşı insanlığa sığmayan acımasız bir harp ilan etti. İslami Kalkınma Hareketi lideri Abdullah Cabullah ise Cezayir'de mutedil İslami siyaseti teklif ederken, zorbalık veya şiddet diye isimlendirdikleri cihad seçeneğini reddetti ve Selamet Cephesi'ni de en sert şekilde eleştirdi.

6-Hükümete karşı olan siyasi kesimler, ki bunların içerisinde Ulusal Kurtuluş Cephesi hatta Komünist Parti gibi küçük partiler bile, silahlanan mücahidlerin darbeleri altındaki askeri sultanın içinde bulunduğu bunalımdan faydalanmak amacıyla yurtdışındaki Selamet Cephesi temsilcileriyle siyasi girişimlerde bulunup, ittifak yoluna giderek bu durumun meyvelerini devşirmeye çalışmıştı.

7-Arap rejimlerinin Cezayir rejimine destek verdiği ve -kendi kullandıkları terimle- İslamcı terörle mücadele hususunda rejime yardım ettikleri ortaya çıkmıştı. Örneğin Mısır, Suriye, Tunus ve Suudi Arabistan gibi ülkeler... Bu olayda Fransa istihbaratının parmak izleri çok barizdi. Ayrıca askeri sultaya uluslararası bir destek de sağlanıyordu.

8-İngiltere'deki genel atmosferin, Silahlı Cemaat ve Selamet destekçilerinden oluşan Cezayirlilerin faaliyetlerine karşı kör olduğu aşikardı. Hatta faaliyetlerin büyüklüğüyle ayrıntılı birtakım şeylerin büyük bir bölümünden habersiz olmaları yanı sıra, bu gruplara rejim ve Fransa istihbaratına karşı kendilerini korumalarını bile önerdi. İzleme göstergeleri ve istihbarat dinlemesi açıktı. Menheçleri farklı olmakla beraber cihad ehli ve diğerleri için durum buydu. Cihad ehli Cezayirlilerin çoğu, özellikle geçmişte yaptıkları hatalardan ders çıkarmazken, bazılarında ise İngiliz siyasi oyunlarının varlığı çok barizdi. Bu kişiler Cezayir'i,

rejime destek veren Fransa siyasetinden İngiltere'nin kurtaracağına inanıyorlardı. Halbuki bu durum sadece İngiltere ve Fransa arasındaki tarihi çatışmanın bir parçasıydı. Bazılarıysa meseleye İngiltere'nin Cezayir'i kurtaracağı şekliyle yaklaşıp, tüm safhalarıyla buna inanıyorlardı.

Bu malumatlar, Londra'da pozisyonumu belirlememde ve çabamı hangi yönde sarf etmem hususunda bana yeterli geldi. O yön ise Silahlı İslami Cemaat'i mümkün olan her şeyle desteklemektir; özellikle de yurtdışındaki medya alanında destek vererek, yurtiçindeki liderlerine danışarak, etrafına yardımcı toplayarak, sahada yardım etmek için içeriye girmeye çalışarak. İşte bu, o zamanda cihad ehlinin çoğunun yapmaya çalıştığı şeydi. Özellikle de ana cihad örgütlerinin kadrolarının... Örneğin Mısır Cihad Örgütü, Kıtıl Cemaati, Şeyh Usame Bin Ladin'e bağlı olanlardan bazıları ve bir kısım Kuzey Afrika'daki cihad ehli birlikler...

Benim Cezayir'deki cihad tecrübesine yönelik bu yazılarım ve çabam iki amaca yöneliktir:

Birincisi; Cezayir için çözümün cihad olduğunu ispat etmektir. Özellikle de darbeden ve demokratik mücadelenin sonuçsuz kalmasından sonra. Nitekim darbeden sonra savaş çıkmış ve cihad ilan edilmişti. İslami uyanışta da demokratik fikir davası çürütülmüştü. Özellikle de Cezayir tecrübesi, bu konuda güneşin aydınlığından daha açık bir şekilde bizi aydınlattı.

İkincisi; Fikir ile çalışmak, nasihat, stratejik ve şer'i hedefe varmak için istişareye öncelik vermektir. O şer'i hedef de Cezayir'deki silahlı mücahidlerin saflarını bir cemaat altında toplamaktır. Tüm vesilelerle çalışmak, İslami Selamet Ordusu mücahidleri ile Silahlı Cemaat mücahidlerinin birleşmesini mümkün kılar. Özellikle de Selamet Ordusu siyasi beyanatlarında asli cihad fikrini ilan ettikten sonra... Bizim ve Silahlı Cemaat'in benimsediği cihad fikrinin özünde bir farklılık yoktur.

Ensar dergisinde bulunan yazılarım genel olarak bu iki amaç doğrultusunda idi.

Londra'da Cezayir cihadına destek, cihad fikri propagandası yürütme ve genel olarak cihad sorunlarını çözmek için yürüttüğümüz medya çalışmasında gördük ki İngilizler kendi beldelelerinde İslami uyanış sahasıyla alakalı kendi rollerini akıllıca ve geleneksel İngiliz soğuk kanlılığıyla oynuyor. Özellikle de cihada teveccühü olan cemaatlara ve kitlelere karşı. Buradaki önemli tecrübelerin tarihine ve tahliline girmek istemiyorum. Ancak yeri geldikçe elimden geldiği kadar bu konuya değinmeye çalışacağım inşallah.

Özet olarak görünen o ki, sınırlı bir zaman içinde de olsa imkan dahilinde güzel bir mesafe kat etmek mümkündür. Çalkantılı bir geçiş döneminde de olsa cihad ehli gibi biz de kendi üzerimize düşen rolü oynamalıyız ki bu sınırlı vaktin bitimine yakın olan ibre karşısında zamanla yarışabilelim. Böylece vakit son bulmadan evvel uygun bir anda dönüşüm gerçekleşsin. Bize düşen bu vakti bilmek ve buna riayet etmektir. Bu sınıra müsamaha göstermenin kırmızı çizgiler içinde olduğu açıktır. Çünkü İngiltere, Fransa ile beraber Avrupa Birliği'nin bir parçasını oluşturuyor. Şayet kendisinden istifade etmeyi becerebilirsek, Afganistan'daki cihad akımının bir merhaleden başka bir merhaleye taşınabilmesi için İngiltere'nin bize faydalı olacağını, yapacağımız hatanın da ölümcül derecede tehlikeli olabileceğini biliyordum. Bizim için İngilizler, düşman hatlarının arkasındaki komandoların özel bir operasyonu gibiydi. Fakat İngiltere'deki güven ortamında siyaset ve medya çalışmalarını yürütme imkanı vardı.

Hareketleri ve bölgesel tepkileri sezelebilecek bir düşman ülkesinde hareket ediyorduk. Bu öyle bir düşman ki; Blair geldikten sonra, yani kendi siyasetlerini beceriksiz Amerika siyasetine bağlamadan önce, Londra yöneticilerini seçmeyi bilecek kadar akıllı bir düşmandı. Görev tehlikeli de olsa akıllı düşmanın top- raklarında hareket etmek, cahil bir arkadaşla hareket etmekten daha kolaydır. Londra'daki Silahlı Ensar Cemaati'nde olduğu gibi, şer'an ve şahsen bizim bir tercih hakkımız yok. Onlarla

beraber durup, davalarını desteklemek İslam'da velâ akidesinin gerekliliklerinden ve Cezayir davasının umduğumuz gibi cihad akımının seyrine dönmesine olan beklentimizdendir.

*1995 senesinde Londra'da, Silahlı İslam Cemaati'ni destekleyen ve onların beyanatlarını yayınlayan *Ensar Bülteni* çıkmaya başladı. Cihad ve İslami uyanış çevrelerinde önemli bir pozisyona sahip oldu. Cezayir'deki olayın bir teyidi olan bu bülten, küresel medyanın ilgi odağı haline geldi. Ben ve Ebu Katade, bu bültenin önde gelen yazarlarından olduk. Arap ve küresel medyaya hitap ediyorduk. Bu grubun çalışmalarına değinen bazı Fransız televizyon kanalları, ikimizin Silahlı İslami Cemaat'in şeyhleri ve fikri, akidevi, şer'i teorisyenleri olduğumuzu iddia etti. Benim için gerekli olan, bu süre zarfıyla ilgili durumlardan bahsedip bu konudaki menhecim ve konuya olan iştirakım hakkında konuşmaktı. Aynı şekilde Ebu Katade'nin menheci ve iştiraki hakkındaki da durum böyleydi.

Çünkü Ebu Katade, terörle mücadele kapsamında şu an İngiltere'de tutuklu. Terörle mücadele birin hedef almak istediğinde muhakkak o kişiyi bir şekilde suçlu gösterebilir veya el-Kaide'ye nispet edebilir. Şahsi mürüetle alakalı bazı sebeplerden ötürü ve şu an bir mihnet içinde olmasından dolayı velâ akidesi gereğince bu olayın tafsilatına girmeyeceğim. Halbuki genel olarak Cezayir olayını desteklemedeki cihadilere karşı olan üzücü etkisi ve radikal cihad fikrini desteklemesi anlatılsa başlı başına bir kitap yazılırdı. Ancak şu an onu anlatma yeri değildir.

Şimdi menhecle alakalı ve benim, Ebu Katade idaresindeki *el-Ensar* dergisinin benimsediği fikrin bana nispet edilmesinin doğru olmadığına dair yalnızca işaret etmekle yetineceğim. Ben ne *Ensar Bülteni*'ne kani olmuş biriym ne de onlara muvafakat olmuş biriym... Aynı zamanda az önce anlattığım gibi Silahlı İslami Cemaat'in yapmış olduğu hoş olmayan işlere de nispet edilmeyi de kabul etmiyorum. Aynı zamanda Ebu Katade'nin Cemaat'i şer'i bir yönlendirmede bulunduğu iddiasındaki gerçek rolü ve ona nispet bâtil şeylere de değineceğim... Bunu yaparken

çok uzatmamaya umuyor ve el-Hak olan Allah'ın bana, razı olduğu hakkı anlatmayı ilham etmesini umuyorum.

Bu konuya başlamadan önce, önemi ve hassasiyeti yüksek olan bir konuya dikkat çekmek istiyorum. O da hakkı hak etme meselesi, ilkelerin kanıtlanması ve gerçek tanıklıktır. Hatta konu birçoğumuzla veya insanlarla doğru ya da yanlış bir şekilde ilgili olsa bile. Eski ve yeni büyüklerden birçoğu bu zorlu engelin önünde ağır davranmış ve dağılmıştır. Günümüz insanların çoğu eskilerin aksine eleştiriyi, eksikliği ve kendilerinde olan büyük hataları görmeyi hoş görmez. Hatta bunda emaneti veya şahitliği gerektirecek bir hak ve Müslümanlar için bir maslahat olsa bile. Kur'an ve sünnet menhecinden, selefi salihinin insanların hatalarından çıkardığı ders ve ibretler, ki bu hata yapanlar içerisinde salihlerin önde gelenleri hatta sahabeler de dahil olmak üzere, menhecleri bunun tam tersidir. Kur'an-ı Kerim'de, Nebvi sünnette, cerh ve tadil kitaplarıyla tarih ve siyer kitaplarında da bu misallere oldukça fazla örnek vardır.

Ben Kur'an, sünnet ve değerli alimlerin bıraktığı mirasın açık kanıtları üzerine bu şahitliği delil getirerek hedefin dışına çıkmak istemiyorum. O zaten meşhurdur. Üstad Şehid Seyyid Kutub (*rahimehullah*)'ın bu konu hakkındaki altın bir kuralının üzerinde defalarca düşünüp durdum; "Şahısları temize çıkarmak, menhecini karalamakla aynı şey değildir." İmam İbn Kayyım da belîğ bir şekilde şöyle söylemiştir; "Allah'ın hakkı, kulların hakkından daha önemli olmasaydı insanlarla konuşmamakta bir genişlik olurdu." Kardeşimiz Şeyh Ebu Katade'nin bu kapsamda çalıştığı, temelleri bunun üzerine kurduğu ve buna davet ettiği menhece binaen, bu süre zarfında Silahlı Cemaat'i destekleme meselesinde kendisiyle müşterek tecrübemizden bahsedeceğim. Umarım yazacağım bu şahitlik, kendisi de dahil olmak üzere tüm Müslümanlar için faydalı olur. İnşallah Allah Teâlâ kendisine özgürlük nasip ettiğinde bu satırları tarafsız bir şekilde okur. Bu hususta Allah'tan ona yardım etmesini, onu ısgalci kafirlerin esaret ve tahakkümünden kurtarmasını ve bu konuda bize yardım etmesini niyaz ederim.

Benimle Ebu Katade'nin Silahlı Cemaat'i ve Cezayir cihadını destekleme ilişkimizin, aramızda meydana gelen menhec farklılığının ve benzeşmelerin özeti şu şekildedir:

1994'ün ortalarında İspanya'dan Londra'ya yerleşmek için ikinci dönüşümde, Londra'da kendim için bir ev ararken Ebu Katade el-Filistini'nin evine yerleştim. Yaklaşık bir ay evinde kaldım. Arkadaş canlısı ve cömert bir ev sahibiydi. Aynı şekilde onu ehline ve evlatlarına güzel terbiye veren birisi olarak gördüm.

Beraber çalışmamıza ek olarak, beraber kaldığımız sürede ve *Ensar* bültenini yönetip düzenlemede ona yardımcı olduğum zaman içerisinde onun menhecini, fikrini ve davayla ilgili takip ettiği yolu öğrenmem için yeterli bir zaman elde ettim. Yine benimle onun arasındaki menhec, üslup, iş alanı tecrübesi ve İslami fikir arasındaki farklılığı keşfetmek için de yeterli bir zamanım oldu.

Ebu Katade aslen Filistinli olup, Ürdün vatandaşıdır. Selefî fikirden önce Tebliğ ve Davet Cemaati'ndendi. Bu durum ona hitabı, halkla ilişkiyi ve sosyal yetenekleri kazandırmıştı. Geniş toplantıları sever, evinin kapısını ve mescidinin salonunu her ziyaretçiye açardı. Öyle ki onunla her konu hakkında, herkesin huzurunda, kendiliğinden ve sevilerek mesele açılırdı. İş yapmak için gizli evleri toplu yemek vererek açardı. Bu üslup, kendisine karşı sıcak bir atmosfer ve çok sayıda takipçi sağladığı gerçeğine rağmen, güvenlik sorunları da göz ardı edilmeyen bir meseleydi, özellikle de Londra'da ve Cezayir'deki cihad destekçileri arasında.

Bildiğim kadarıyla Ebu Katade, seksenlerin sonlarında Selefî menhece yöneldi. Bu akımın düşüncesine öğrencilik yaptı. Şahsi tahsil ve dersler hususunda büyük bir çaba sarf etti. Seksenli yıllarda geniş kapsamlı bir şekilde Ürdün'de yayılan Selefî akımdan olan birçok kimseyle temasta bulundu. Güçlü bir ezber ve istinbat melekesinden faydalanıyordu. Derin bir şer'i ilme ve

zengin bir kültüre sahipti. Aynı şekilde çokça okuyan ve araştırma yapan biriydi. Çok zengin bir kütüphanesi vardı ve gayreti yüksekti.

Fakat Ebu Katade aşırı Selefi taassupçuluğa, hadis ehli mezhebi ve Vehhabi davet düşüncesine sahipti. Eş'arilere ve diğer Ehl-i Sünnet çatısı altında olan farklı itikadi ekollere düşmandı. Mezheplere karşı muharebe halindeydi. Muhaliflerine karşı sert, münazarayı çok seven, konuşma ve tartışmada agresif olan biriydi. İbarelerinde kaba, fetva ve hüküm vermede cüretkâr, kendine çokça güvenen ve muhalifine karşı sabırsız biriydi. Musasır İslami uyanış medreselerine, özellikle de İhvân menhecli olanlara karşı da düşmandı. Akidede kendisine muhalif olanlara karşı keskindi. Yanında bulundurduğu bid'atçı ve heva ehli diye isimlendirdiği bir listede akide ve mezhep medreseleri, davetçi, ıslahçı ve siyasilerin birçoğu yer alıyordu. Hatta bazı eski ve yeni cihad ehli olan kişilerden bile menhec ve rical olarak listede yer alanlar vardı. *Ensar Bülteni*'nde bulunan "*Cerh ve Tadil*" ve "*Bej-ne Menheceyn*" adlı yazı dizilerine ve daha sonra müstakil olarak da yayınlanan kitaplarına bakan kişiler bu söylediklerimi daha net bir şekilde anlayabilir.

Ebu Katade, 1991 yılında yapılan "Çöl Fırtınası Savaşı"nda Saddam Hüseyin'e düşman olan tarafta durdu. O zaman Ürdün ve Filistin müftüsü, Saddam'ı en büyük mücahid ilan etmişti! Bu yüzden o da Melik Hüseyin'in o dönemki siyasetine ve Ürdün Müftüsüne muhalif olmuştu. Bu durum, onun Ürdün'de herkesle kavgalı olmasına sebep oldu. Aktarıldığına göre Ürdün istihbaratıyla problem yaşadıktan sonra, doksanlı yılların başında Ürdün'den çıkmak zorunda kalmıştı.

Ebu Katade, Afgan ve Arap cihadı bittikten sonra 1992'de Peşaver'e gitti. Kendisi, içlerinde Arap Afganların olduğu bir grubu tanımayı, diğer cihad ehli kişilerden ve cihad organizasyonlarından daha çok istiyor, diğerlerine nazaran onların fikirleri kendisini daha çok cezbediyordu. Ebu Katade, birçok mücahidi ve grubu tanıdı, fikirlerini beğendi. *Mukaveme*'de de zikrettiğim

gibi bundan sonra, ilmi Selefîlik düşüncesinden Arap Afganların ve cihad ehli akımın birçoğunun menheci üzerinde olduğu Selefî cihad yanlısı fikri benimsedi. Kendisi Selefî menhecinde ve iyi bir ilmi seviyede olmasından ötürü, özellikle de o dönemde cihad ehlinin nezdinde revaçta olan Vehhabi ekolünü benimsemesinden ve bilindiği gibi cihad sahasının alimlere ve ilim talebelerine ihtiyaç duymasından dolayı kısa bir sürede meşhur oldu. Sanki ilmi mercilerin ve Peşaver'deki cihad akımının tek fetva kaynağı gibi oldu. Aradan çok geçmeden Peşaver'den göç edenlerle beraber o da ayrıldı. 1994 yılının başlarında Londra'ya yerleşti. Kısa bir dönem için siyasi sığınma hakkı elde etti. Suçlularla bağlantılı olduğu iddiasıyla Ürdün rejimi onun için İngiltere'yle irtibata geçtiği zaman, yıllarca bekledikten sonra çok az kişide hasıl olan Arap Afgan lideri olmasından dolayı, bazılarında ona karşı bir dehşet ve merak duygusu başladı. Bunun bir sebebi de Saddam Hüseyin'e karşı konumuydu. O zamandan beri Londra'daki konumu buydu. En doğrusunu Allah bilir.

Menheci ilgili bu nitelemeler, şahsi konumlar, hareket deneyimi, organizasyon ve emniyetin eksikliğinin olmasıyla beraber Şeyh Ebu Katade; en karmaşık ve anlaşılmaz, güvenlik ve hareket bakımından en zor olan Cezayir davasının sahasına atıldı. Bu durum Cezayir cihadıyla başa çıkma metodu ve tutunduğu yolu eda etme sebebiyleydi. Bunun akabinde kişisel olarak ortaya çıkan sonuçlar; yurtdışındaki Cezayir davasında, bu davayı savunanlarda, cihad akımında ve cihad davasının gölgesinde ortaya çıkmaya başlayan aşırı Selefî cihad ehlinin en önemli teorisyenlerinden biri bence Ebu Katade olmuştur. Cezayir, Londra ve diğer Avrupa sahalarında, aşırı bazı takipçiler tarafından fetvası cazip kabul edilenlerden biri olan Ebu Katade, bir sonraki dönemde bazılarıyla birlikte zirveye yerleştiği dönemi yaşadı.

Bir dönem Ebu Katade ile beraber *Ensar Bülteni*'nde çalıştık. Ancak bahsettiğim menheci, üslubu ve tavrından ötürü kendisi bu beraberliği imkansız buldu. Ortak Afganistan tarihimize rağmen *Ensar* idaresi ve Londra'daki destekçileri, onu kendilerine

benden daha yakın buldular. Çünkü onların, Ebu Katade gibi sertliğe meyleden Selefiler olma arzusu vardı ve gençlerin de daha hayırlı ve değerli olmalarından ötürü şeyhlere bağlanma isteği söz konusuydu.

Ensar idaresi ve onlara destek verenler arasında olaylar çıkmadan önce, Cezayir'de İslami cemaat terbiyesi alan mutedil kimseler vardı. Ancak diğer ekseriyeti, yeni şeyhlerine destek veren müteşedditlerden oluşuyordu. Bu çoğunluk, diğer kısmı uzaklaştırma gücüne sahipti. Ebu Katade, 1995'lerin başında *Ensar* bültenini kendi mizacına göre yayınlamaya başladı. Silahlı Cemaat'in özelliklerini, Ebu Abdurrahman Emin'in önderliğinde resmetmeye başladı. Ebu Abdurrahman da Ebu Katade'nin imametinin, Abbasi oğullarından olan Ebu Cafer el-Mensur'un imametinden daha sahih olduğunu açıklamıştı! Ebu Abdurrahman'ın defalarca böyle acayip şeyler söylemişliği vardır.

Ebu Katade, *Ensar*'da hayaller ve rüyalar üzerine kurduğu konumu açıklarken, Cezayir'de safların birbirinden ayrıldığından bahsetmiş; Ebu Abdurrahman Emin önderliğinde Selefi ve selef bayrağını taşıyan iman ehli bir saf, hükümet ve genel olarak hükümeti destekleyen mürtedlerin bayrağını taşıyan başka bir saf ve parlamentoya dönmek isteyen Selametçiler de diğer bir saf olmak üzere, ilki hariç yazılarında istisnasız hepsini tekfir ettiğini duyurmuştu. *Ensar*'da yayınlanan bir makalesinde, Cezayir'in şehir ve köylerinin de aynı şekilde ayrıldığını duyurmuştu. Ya bu tarafta ya da karşı tarafta. Buna binaen de bütün riddet karar-gahının kanlarını heder etmişti. Özellikle de hükümetten önce kurulan silahlı köy militanlarını. Ancak daha sonra bunların sırf kendi nefis ve ırzlarını düşman gruplarından, istihbarattan ve ordunun saldırılarından korumak için silahlanmış kimseler olduğu ortaya çıktı.

Ebu Katade, birçok yerde Cezayir halkından mürted olanların kadınlarının esir alınmasının caiz olduğuna dair işaretlerde bulunmuştu! Bu konuyla ilgili Cezayirlilerden gelen sorulara

cevap mahiyetinde buna benzer fetvalar yazmıştı. Bu görüşün garip ve aşırı olmasını bırakın, yayınladığı takdirde bütün dünyanın ayağa kalkacağını dile getirip, bu acayip görüşü yayınlamaması için onunla uzun bir müddet münakaşa ettim.

Tüm bunlar sonucunda Ebu Katade ve *Ensar Bülteni* hususunda önümde üç şıktan bir tanesi vardı:

Ya tamamen el çekecektim ya onlarla devam edecektim ya da evime çekilip fikri ve diğer medya unsurlarından yüz çevirerek, *Ensar Bülteni*'ne uzaktan katılım yaptığım makalelerimle yetinecektim. Ben de son şıkkı tercih ettim. Bunu tercih etme sebebim yayın bölümü başkanı ile yakın ilişkilerimden dolayıldı. Kendisi Cezayirli Arap Afganlardan biriydi ve Kari Said'in öğrencilerinden idi. Onunla olan eski dostluğum beni kendisine bağlıyordu.

İkinci sebep ise, edebi katkımın devam ediyor olmasıydı. Ayrıca yurtdışındaki Selametçiler, demokratik İslami uyanışların büyük kesimi ve bunun dışında menhecini ihmal ederek Selametçileri destekleyenler, tıpkı Şeyh Muhammed Surur ve avanelerinin yaptığı gibi, cihad ehli aleyhinde genel kitle iletişim kampanyası başlattıkları için, özellikle de "Sünnet" ve "Beyan" dergilerinde, Amerika'dan yayınladıkları "Sıratul Mustakim" bülteninde, "İslami Forum" derslerinde ve hatta dünya başkentlerinde yaptıkları turlarda, bunlar tarafından yapılan komplolar ve saldırılara maruz kalan bu davayı savunmanın gerekliliğine olan inancımın otürü böyle bir karar aldım. Bizi, cihad akımı fikrini ve bu fikirle ilgili en önemli kitap ve yayınları, özellikle de Mısır Cihad Cemaati'ni, hârici olduğumuzu iddia ederek töhmet altında bırakmaya çalıştılar! Hatta Ezarika (harici fırkasından bir grup) akidesinden olduğumuzu iddia ettiler! Şeyh Usame Bin Ladin Amerika'ya karşı cihad ilan ettikten sonra, Şeyh Surur bir oturumunda Şeyh'i mecnun diye nitelendirdi. *Sünnet* dergisindeki bir makalesinde Nairobi ve Darus-Selam'da Amerika büyükelçiliğine bombalı saldırı düzenleyenlerin İslam'dan çıktığını iddia etti ve "Şayet Müslümanlarsa bile delilerdir" dedi. Buna benzer şekilde Londra ve Avrupa'nın bazı başkentlerindeki

Mısır İslami Cemaat liderleri de bizzat kendi menheçlerine muhalefet ederek, Cezayir davasında mücahidlere karşı demokrasi yanlıları yanında yer almasıyla bizi şaşırttı.

Tercih yapma hakkı bana zor geldiği gibi Londra'daki diğer tüm cihad yanlılarına da zor geldi. Örneğin Libya'daki bazı Kıtıl Cemaati üyeleriyle Mısır'la Kuzey Afrika'daki bazı cihad ehline... Çünkü bizim üzerimize düşen, Cezayir'deki davanın ve mücahidlerin yanında olmaktır. Cihad, cihad fikri ve davası, cihad grupları, Arap ve yabancı medyayla rejimin resmi alimleri tarafından saldırıya maruz kalırken ve terörle mücadele kampanyaları başlatılıp, bu konuda birbirini izleyen konferanslar düzenlenirken, bizim İslami uyanış safları arasında aleyhimizde çıkan düşünce ve medya kampanyalarına karşı menhecimizin esaslarını korumamız gerekirdi. Ama Silahlı Cemaat'in yanlışlarının tırmanması ve *Ensar* idaresi ile Ebu Katade yönetiminin yaklaşımı giderek utanç verici bir hal aldı. Biz buna rağmen direnmeye, eksiklikleri gidermeye ve fedakarlık yapmaya karar verdik. Ancak ne var ki Cemaat'in sapması, mücahidlerin ittifağının belini kırdı.

Ebu Katade sıkı bir şekilde *Ensar Bülteni*'ni denetliyordu. Her seferinde birçok konu hakkında yazı yazıyordu. Ancak esas makalesi, "*İki Menhec Arasında*" başlığıyla yazdığı makalelerdi. Konu başlığından da anlaşılacağı gibi makalede cihad ehliyle diğer menheçler arasındaki menhec farklılığından bahsediyordu. Cihad ehlinin görüşlerinin haklı olduğunu, buna mukabil onların dışındakilerin, özellikle de demokratların görüşlerinin çürük olduğunu ispat etmeye çalışıyordu. Başlangıçta genel olarak güzel ve disiplinli yazmıştı. Bu makaleler genelde cihad menhecinin esaslarının büyük bir kısmını kapsıyordu. Fakat çok geçmeden Selefi menheçle diğer eski ve yeni Ehl-i Sünnet çizgisindeki mezheplerin menheci arasında çatışmaya ve çelişkiye dönüştü. Hiç kimse de bu siyasi ve akidevi çatışmadan kurtulamadı. Hatta Selahaddin Eyyubi bile, Eş'ari mezhebine bağlı olan herhangi biri gibi Ebu Katade'nin eleştirisi ve saldırılarından nasibini aldı! Ebu Katade'nin Eş'ari akidesine karşı açtığı savaş,

ona göre Cezayir ve diğer yerlerdeki savaşlardan daha az mühim değildi! Buna göre *Ensar Bülteni*'nin Cezayir cihadı için ayırmış olduğu sayfalar dışında Mutezilelere, Ebu Ali el-Cübbai'ye, Cüveyni'ye, eski ve muasır Mürcielere, Cehmiyelere, Harurilere ve diğerlerine, hatta yalnızca kendisinden duyduğumuz Kerramiyeler ve diğer garip fırkalara karşı açtığı şiddetli savaşları siz düşünün...

Benim ve Silahlı Cemaat'i destekleyen benim dışımdaki kişilerin şeyh'e ve şeyh'le çalışmayı isteyen *Ensar* bülteninin idaresine bu tartışmaların şimdilik bir faydasının olmadığını anlatmaya çalışmamız abesti. Çünkü başka zaman bu tartışmaları yazmak gerekli olsa bile, Cezayir cihadını desteklemek için Müslümanları sözde seferber edeceği bir sırada bülten sayfasına bunları yazmasına gerek yoktu.

Ancak ısrarcı Selefî şeyh'e itiraz ne fayda... Ebu Katade, bid'atçı arkadaşları tarafından kuşatılmıştı. Allah selamet versin. Halbuki onun konumu, 'Bid'atçı Yöneticiler' dediği Selahaddin Eyyubi ve Osmanlı sultanı Fatih Sultan Muhammed'in durumundan daha kötü olamazdı! Nitekim bir sonraki bölümde, kendisinin yazdığı "*İki Menhec Arasında*" başlıklı makalelerinde bu tarihi şahsiyetlerin onun eleştirisinden nasibini aldığını göreceksiniz!

Ben ve benim gibi olanlar, onlara nispeten siyaseti araştıran ve ferdi hareket edenler gibiyiz. Her ne kadar cihad ehli olsak da İhvân'ın virüslerine teslim olmadık... Onlara göre ise akide meselelerinden anlamayız! Defalarca, hatta yaşları ufak gençlerin önünde bile sessiz kaldık. Sonra çok geçmeden şeyh ve arkadaşları, başlarında Ebu'l Velid el-Filistini olmak üzere, benim bid'atçı biri olduğum fetvasını verdi! Ebu Katade'nin yanında, aynı medresenin başka bir ilim talebesi olan bu adam (Ebu Velid el-Filistini) yeni ortaya çıkmıştı. Afgan Arapların sonuncusuydu. Yemen'de bir müddet kaldıktan sonra İngiltere'ye gelmişti ve o da *Ensar* bülteninde yazıyordu.

Tüm bunlardan ötürü kendim için *Ensar Bülteni*'ne uzaktan yazı yazmayı, güç yetirebildiğim kadarıyla onlara nasihat etmeyi ve onların vasıtasıyla nasihatlerimi göndermeyi tercih ettim. Her defasında *Ensar* bültenine yazıp gönderdiğim bölümlerde en çok nasihatler yer alıyordu. Bu süre zarfında Libya'da yayın yapan Kıtıl Cemaati'ne ait *Fecr* bültenine, Mısır Cihad Cemaati'nin kurduğu *el-Mucâhidûn* bültenine de yazılar yazıyordum. Her iki bülten de Avrupa'da yayın yapıyordu. O vakit için bu üç medya, cihad akımının lisan-ı hâliydi.

Cihadi düşüncenin temelleri hususunda, aramızda birçok ortak buluşma noktası ve kendisine intisap etmekle onur duyduğum Selefî cihad akımının esasları vardı. Yazdıklarım bana, Cezayir'deki demokratik süreci yeniden gözden geçirip Selamet ordusundan birçok lider ve seçkin şeyhlerin kendisine katıldığı Silahlı Cemaat'i desteklememe ve yurtdışındaki Selamet Cephesi'yle özellikle de onların Londra'daki yardımcılarına düşman kesilmeme sebep oldu. Bu hususta ne tecrübelerine ve rollerine olan övgüm ne de şeyhleri ve sembol isimleri olan Abbasi Medeni ve Ali Belhac'a olan sürekli takdirim fayda verdi. Bana karşı ah-lâk dışı, kişiliğe ve dine yakışmayacak acımasız bir medya savaşı başlattılar. O zamanlar Saddam, Silahlı Cemaat ile Cezayir'deki mücahidlerin Medeni Merzak liderliğinde "Ceyşul İnkaz/Selamet Ordusu" adı altında birleşmesini reddeden ve küçük grupları destekleyen yurtdışındaki Selametçilerin hamisiydi.

Cezayirli Selametçiler, baskıcı karakterleriyle bu anlaşmazlığı bastırdı. Yazdıklarımı ve yazılarımdaki üslubuma bakmaksızın bana karşı yardımcı gruptan herhangi biriymişim gibi davrandılar. Böyle bir atmosferde konuşmaya bir yol yoktu. Cemaatin yeni lideri Ebu Abdurrahman Emin'in anormal uygulamalarının artması ve kendisinin siyasi, şer'i ve harekete dair ifadeleri sorunu daha da şiddetlendirdi.

Başlangıçta Ebu Katade, Silahlı İslami Cemaat'in yaptığı her şeye şer'i beraat tutumu takındı. Ardından Ebu Katade, Cemaat'in ardı kesilmeyen yıkımlarından dolayı fetva ve şer'i

köklendirme merhalesine geçti. Londra'da, özellikle de Mısırlılar ve Libyalılardan oluşan cihad hareketinin önde gelen hareket ve siyaset adamları iki ateş arasında kaldı. Cihadçılara karşı olan ılımlı İslamcılar ise, Ebu Katade'nin saçma sapan sözlerine, *el-Ensar* dergisinin aşırılıklarından ve Silahlı İslami Cemaat'in yıkıcı beyanatlarından faydalıyor, herkesin yaptığı gibi cihadi fikir ve akımına saldırmak için bir koz olarak kullanıyordu. İşler fitne olmaya doğru ilerliyordu, durum karma karışık bir hal almaya ve olaylar çok hızlı bir şekilde seyretmeye başlamıştı.

Ebu Abdurrahman Emin'in, Saddam'ın Cezayir toplumunun farklı kesimlerine bakış açısıyla ilgili beyanatları peşi sıra geldi. Hükümete karşı küfür, riddet, dalalet ve bid'at çemberini genişlettiler. Yine hükümete yardım eden birçok sektörü öldürmekle tehdit eden beyanatlar da yayınladılar. Daha sonra bu çember daha da genişledi, öyle ki devlet tarafından vazifelendirilmiş ama devlet, emniyet, askeri ve idari alanlarla alakası olmayan sivil sektörleri de kapsadı...

Bunların akabinde Ebu Katade'nin, onlardan sadır olan her şeyi müdafaa etmek için fetvaları, benimsemeleri ve ruhsatları geldi. Şaz kaldığı bazı meseleler, Londra ve Londra dışındaki Müslüman kesimlerde sarsıntıya neden oldu. Örneğin mücahidlerin ailelerine yapılan muamelelere karşılık, iktidar ve emniyetteki erkeklerden esir alınanların kadın ve çocuklarının öldürülmesine dair verdiği fetvası gibi. Doğrusunu söylemek gerekirse başlangıçta bu görüşlerin ve fetvaların büyük çoğunluğu Ebu Katade'ye ait değildi. Aslen bunlar Cemaat'in beyanatları ve şeriat kalkanı olarak nitelendirilen emirlerinin imzasıyla çıkan beyanatlardı. Ebu Katade ise şer'an bunları yasallaştırmak için acele ediyordu. Tıpkı beldelerimizdeki emirler, reisler ve yöneticilerin sapkınlıklarına dair, şer'an bir delil bulmaya çalışan sultan ve prens alimlerinin yaptığı gibi.

1995'in yazında, İngiliz terörle mücadele güçleri *Ensar Bülteni*'nin genel merkezine baskın düzenledi. Çalışanlardan bazıları'nı gözaltına aldılar. Kaosa ve güvenlik ihlaline neden olduğunu

düşündükleri mekana ise el koydular... Fransa, Silahlı Cemaat'in ülkelerinde düzenlediği bombalı eylemleri hatırlatarak Londra üzerindeki baskısını arttırdı. Ardından sıra Cezayirli'lere geldi. *Ensar* yönetimi, Londra'da oturduğumuz bölgede sınırlara uymayan ve takdir edilmeyen birçok uygulamaya sahipti. Dolayısıyla hepimiz kısa bir süreliğine faaliyetlerimizi askıya alıp gizlenmek zorunda kaldık.

Sonra Ebu Katade'ye ve Cezayirli'lere oluşan *Ensar Medya* esirlerinden geride kalanlara, bu tecrübeden ders almamız gerektiğine dair nasihatlerde bulundum. Dönüşümlü bir savaşta olduğumuzu anlatmaya çalıştım. Süreklilik için yeni bir bülten çıkarma hususunda atacağımız adımları, yayın yerini yeni bir İskandinavya ülkesine taşımayı ve birçok yerde çalışma yapmayı öneren teklifler sundum. Onlara, güvenlik fırtınası çıkmasının yakın olduğunu söyleyip, bu fırtınaya karşı silahlı grupların yaptığı gibi gerilla taktiğiyle karşılık vermemiz gerektiğine ve hatta bunu yayın üslubunda bile uygulamamız gerektiğine dair uyarılarda bulundum. Ancak ne var ki Ebu Katade bunu reddetti ve tutuklanan kardeşlerin yokluğundan sonra bile onların gittiği yoldan gitmeye karar verdi. *Ensar Bülteni*, Ebu Katade'nin Selefi mücadelesi için bir platform halini aldı. Ben de onlarla çalışmaktan ve onlara yazı yazmaktan vazgeçtim.

Sonra cihad yanlısı gruplar bana gelip tekrar yazmam hususunda ricada bulunmaya başladılar. Kardeşleri ve onların davalarını sebepsiz bir şekilde terk etmememiz gerektiğini, vaktin sebat ve yardım vakti olduğunu bildirdiler. Ebu Katade *Ensar* bültenindeki yazılarında, beni ve benim gibi olanları, akidelelerinin zayıflığından dolayı fedakarlık yolunda yenilen ve düşenlerden olduğumuza dair taarruzda bulundu... Birçok kardeşin bana müracaat etmesinden ve bana bülteni düzeltmeye dair söz vermelerinden sonra ıslah için bir fırsat daha vermeye karar verdim. Onlara, bültenin yeni döneminde nasıl devam edeceğini öğrenene kadar ihtiyaten takma bir isimle genel terbiye konularını içeren ve birkaç haftaya yetecek makaleler serisinden verdim.

Ekim 1995'te, Ebu Abdurrahman ve komutasının, Silahlı Cemaat'in liderlerine karşı darbe yapmayı planladıkları iddiasıyla kendilerine Cezere (Kasap) Cemaati diye lakap takılan Talebe Cemaati mensubu Şeyh Muhammed Said'i ve bazı kardeşlerini suikast sonucu öldürdüklerine dair bir söylenti yayıldı. Bunun üzerine *Ensar Bülteni*, Cemaat'in lideriyle görüşme yaparak bu konuya açıklık getirdi. Görüşmede Cemaat'in lideri böyle bir söylentinin yalan olduğu açıkladı.

Asıl kaynağı yurtdışındaki Selametçiler olan bu söylentiler, gittikçe artış gösterdi ve Londra'daki uyanış çevrelerinin bahis mevzusu oldu. Bu tarz haberleri medya üzerinden devam ettirdiler. Ben ve Ebu Katade'nin, Silahlı Cemaat'in tekfir fikrine sebep olduğumuzu ve bu konuda fetva merciinin biz olduğumuz haberlerini yaydılar. Buna delil de Ebu Katade'nin bulaştığı fıkhi talihsizliklerdi. Asıl ismim *Ensar Bülteni*'nde aylardır gizli olmasına rağmen benim ismimi de Ebu Katade ile beraber zikrettiler. Ardından bize, Selametçi şeyhleri tekfir ettiğimiz töhmetini ve daha nice kötü töhmetleri nispet ettiler. Bu olanlarla birlikte daha önceden ismimin *Ensar Bülteni*'nde Ebu Katade ile beraber yazılıyor olmasının bedelini ödemeye başlamıştım. Açıklama ve beyanatlarla verdiğim hiçbir çaba fayda vermedi. Şeyh Surur ve diğer İslamcıların hepsi bize karşıydı... Bana, Ebu Katade'ye ve Silahlı Cemaat'i destekleyen cihad ehlinin tamamına, özellikle de Mısır Cihad Cemaati ve Libya Kıtıl Cemaati'ne...

Arap medyası aleyhimizde şiddetli bir saldırı başlattı, örneğin sahibi Prens Sultan bin Abdulaziz olan *Londra Yaşam gazetesi*... Yöneticiliğini bir takım Lübnanlıların yaptığı, başını ise İslam karşıtı olarak bilinen gazeteci Cihad El-Hazin'in üstlendiği bu gazete, İslam ve İslami köktencilığe karşı töhmet ve iftiralarla bize karşı bir savaşa girişti. Cezayir olayıyla ilgili gazetenin altıncı sayfasındaki sabit yazar ise Kemil Taviil oldu. Taviil, sürekli olarak yurtdışındaki Selametçilerin bizim hakkımızda uydurdıkları yalanları naklediyordu. Kendisiyle genç bir gazeteciye tanıştığımda kendisine ve mesleğine saygı duyan biri olmama rağmen defalarca ismimi vererek beni karaladılar...

Ancak liderleri tarafından nakledilen en tehlikeli haber, resmi olarak yayınladıkları Muhammed Said ve kardeşlerinin öldürölme haberi idi. Çünkü haberde bu infazın, Cemaat'ın iki şeyhinin fetvasına binaen yapıldığını iddia etmişlerdi. Beni ve Ebu Katade'yi tarif ettikleri gibi... Benim için bu haber büyük ve çirkin bir haber olmasının yanı sıra, birçok yönden büyük bir felaket oldu. Bu adam beni çok üzmüştü. Çünkü cihad gruplarını ve Selamet Ordusu ile Silahlı İslam Cemaat'ı birleştirmedeki rolünden dolayı bu adamı seviyordum. Ayrıca Londra'da onun cemaatinden olan arkadaşlarımdan biri, onun birçok meziyetlerini bana anlatmıştı. Bana göre en büyük facia; birliğin bozulması, cihadın iç fitneler merhalesine girmesi ve fırkalar arasında inandıkları şeylere olan asabiyet, şiddet ve zorbalıklarından dolayı çıkan ihtilafların tasfiyeye neden olacak bir hale gelmesiydi.

Haber bana ulaştığı vakit ben İstanbul'daydım. Hemen seferimi yarıda kesip haberin doğruluğunu tekit etmek ve bu böhlanlardan beri olduğumu gazete vasıtasıyla ilan etmek için Londra'ya gittim. Daha sonra öğrendim ki Cemaat'ın lider kadrosu tarafından *Ensar* idaresine haberin yalan olduğu bildirilmiş. Şeyh Said, Şeyh Recam ve onun bazı kardeşleri, ordunun kurduğu bir pusu sonucu öldürölmiş. Bunun üzerin Ebu Katade'den hazırlayacakları beyanatı yayınlamalarını istediler. Ebu Katade'ye, bunun hiçbir şey ifade etmeyeceğini ve kendi isimleri üzerinden resmi bir açıklama yapmaması gerektiğini söyledim. Ama o, onların isteklerini yerine getirdi ve şehid olan şeyhlerini övüp onları rahmetle andı. Zannediyorum ki bu beyanat, 130. sayıya ya da ondan biraz daha önce yayınlandı.

Bu olaydan kısa bir süre sonra Cemaat, Şeyh Muhammed Said ve arkadaşlarının öldürölmesini içeren bir açıklama göndererek *Ensar* bültenini şok etti. Cemaat'ın iddiasına göre onlar, menheçlerinde farklılıklara sapıp bid'atlere düşmüş ve demokratik yönetime dönmek için hükümetle işbirliği içine girerek Cemaat'e darbe yapmaya hazırlanmışlar. *Ensar* bültenine bu

iddiaların yer aldığı bir beyanat gönderip derhal yayınlanması-
nı istediler. Olayla ilgili muhakeme ve itirafların tafsilatlarını
Londra'ya daha sonra göndereceklerini söylediler!

Ebu Katade şaşırıp kalmıştı. Londra'daki bütün Silahlı Ce-
maat'in destekçileri de şok olmuştu. Bu olaylar büyük boyutlara
varan bir felaketti... İlk soru; neden ilk başta *Ensar*'dan haberi
yalanlamasını, ardından da olayı teyit edip doğrulamasını iste-
yip *Ensar*'ı yalanlarına dahil ettiler?

Bu olaydan sonra ilk yaptığım şey arkadaşımın yanına git-
mekti. Arkadaşım, Muhammed Said'in öğrencilerinden olup
Ensar idaresinde Talip Alaaddin ismiyle çalışıyordu. Daha sonra
da çalıştığı yerden uzaklaştırıldı. Bu yüzden ben de ona başsağ-
lığı diledim ve bu taziyemi herkese iletmesini istedim. Gazeteye,
bu olayı kınayacağımı ve Cemaat'in bütün bu gidişatından beri
olduğuma dair bir açıklama yapma sürecinde olduğumu da bil-
dirdim.

Bunun akabinde, Londra'daki cihad ehlinin önde gelenleri,
acil durum ve kriz toplantısı için çağrıda bulundu. Herkes bu
toplantıya katılmıştı, bütün cihad gruplarının önde gelenleri...
Bu kişiler yaklaşık yirmi kişiden oluşuyordu. Bende onlar ara-
sındaydım. Ebu Katade, Ebu Velid el-Filistini, *Ensar* İdaresi, Mı-
sır Cihad Cemaati temsilcileri, aynı şekilde Libya Kıtıl Cemaat-iyle
Tunus ve Fas'tan başkaları da katılmıştı. Gecenin yarısına
kadar süren bu toplantının özeti; bu yapılan eylemi reddetmek,
en sert üslupla kınamak ve mücahidlerin bu işe ortak olmadığı
gibi haberlerinin de olmadığı konusunda icma etmekte. Bütün
katılımcılar, benim ve aynı şekilde Ebu Katade'nin de, bu eylem-
den hiçbirimizin haberi olmadığına ve bu eylemi kınadığımıza
dair her birimizin bir açıklama yapma önerimizi kabul etti.

Katılımcılar arasında Cemaat'in yaptığını cürüm, ahmaklık,
masum kanı akıtmaya cüret ettiğini dile getirip bunun cihadın
geleceğiyle oynamak olduğunu söyleyen ve Cemaat'i en çok kı-
nayıp ondan en çok nefret edenlerden birisi de Ebu Katadeydi.

Bu iğrenç hareketin kınanmasıyla ilgili de sert bir açıklama yaptı. Ancak *Ensar* yönetimi herhangi bir yorum yapmayıp, bu olaya sessiz kaldı. Bir sonraki akşam tekrar buluşmak üzere anlaştık. Toplantıdan ayrılmadan önce Ebu Katade, “İki Menhec Arasında” makalesinde de açıklayacağı gibi, olay hakkındaki konumuna dair beyanını *Ensar* bülteninin bir sonraki sayısına bırakacağını söyledi. Bense, diğerleri bunu kınasın veya kınamasın, şahsen gazetede bu olayı kınayacağımı onlara söylediğim için, açıklamama kendi durumunu da eklememi istedi. Ben de herkesten açıklama yapma talebinde bulundum.

Aynı gecenin geç vakitlerinde Ebu Katade beni aradı ve *Ensar* bülteninde konumunu kendi üslubuyla açıklamak amacıyla, gazetede yapacağım kınamada adını açıkça yazmamamı, yalnızca işaret edecek şekilde belirtmemi istedi.

Şeyh Said’in öğrencilerine taziyelerimi bildirme adına, bu olayı kınadığıma ve olayla ilgili herhangi bir bilgim olmadığına dair bir buçuk sayfayı kapsayacak şekilde uzun bir açıklama yazdım. Aynı şekilde bu açıklamada Cezayir cihadı ve geldiği nokta ile ilgili duruşumu izah ettim. Bunu yayınlayacağına söz veren gazeteci yazar Kemil Tavi’i aradım. Ertesi gün açıklamayı faks yoluyla *el-Hayat* gazetesine gönderdim. Daha sonra toplantıya gittim. Açıklamamı toplantıya katılanlara okuduğum zaman, Cezayir’deki cihada destek vermekten geri çekileceği tahmin edilen bazıları, konu hakkındaki çekincelerini dile getirdi ve benden de bu işten geri çekilmemi istediler. Yaygaralar yükselmeye başlayınca ben, Ebu Katade’nin de bu işten geri çekileceğinden korktum. Onlardan benim adıma toplu bir biçimde yazı hazırlamalarını talep ettim. Ben de bu vakıayı reddeden pozisyonumu net bir şekilde açıklığa kavuşturmak için bu yazıya imzamı atacaktım. Ebu Katade önce bu olaya dair Cemaat’in aleyhine yazdığım açıklamama meyletmişti. Kıtıl Cemaati’nin şeyhlerinden biri herkesin açıklamasına muvafık olduğunu yazdığı sırada, ben de kendisine katıldığım veya katılmadığım noktaları söylüyordum. Ebu Katade de kendi ifadesiyle görüşüme katıldı. Kemil Tavi’i aradım ve ondan bir önceki açıklamayı yayınlamamasını

istedim ve düzeltilmiş yeni kararı ona gönderdim. Göğsümde dağ gibi oturmuş bir histen kurtulduğum için yüreğimin rahatladığını hissettim. Herkes, *Ensar* bültenini çıkaracağı ve çoğunun Cuma namazı çıkışında insanlara dağıtılacağı bültende yayınlanacak olan Ebu Katade'nin açıklamasını merakla bekliyordu.

Beklenen vakit geldiğinde cihad ehli, Said ve dava arkadaşlarının öldürüldüğü bu çirkin cürmü kabullendiğini bildiren Cemaat'ın malum açıklamasından sonra daha şiddetli bir tokat yedi. *Ensar Bülteni*, zannedersem 132. sayısında veya buna yakın bir sayıda, 80. bölümde Ebu Katade'nin "*Beyne Menheceyn / İki Menhec Arasında*" başlıklı makalesini yayınladı. Katade bu yazısında, Şeyh Muhammed Said'in öldürülmesinin haklı ve caiz olduğuna dair bir görüş bildiriyor, Selefi menhec ve bayrakla oynayan kimseleri öldürmesi hususunda Cemaat'e hak veriyordu. Hatta Şeyh Muhammed Said'den daha kıymetli kişiler olsa bile!.. Makalede bunun gibi şer'i olmayan ahmakça ruhsatlar vardı... Açıkçası Ebu Katade'nin duruşundan geri çekilmesi beni dehşete düşürmüştü! Yazdığı makale şu şekildeydi:

"Şunu bil ki hiç kimse Allah Teâlâ'nın kanunlarından daha üstün değildir. Nitekim Aişe (*radıyallahu anha*)'nın rivayet ettiği bir hadiste Allah Rasûlü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurur: "Sizden önceki milletler şu sebeple yok olup gittiler; aralarından soylu, mevki ve makam sahibi biri hırsızlık yapınca onu bırakırlar, zayıf ve kimsesiz biri hırsızlık yapınca da onu hemen cezalandırırlardı. Allah'a yemin ederim ki, Muhammed'in kızı Fâtıma hırsızlık yapsaydı, elbette onun da elini keserdim." (Buhari/ Hadler Kitabı: Sultana suç bildirildiği vakit şefa'at etmenin kerih olması babı).

Muhammed Said gibi Allah'a davette büyük bir sıkıntı olan kimselerin öldürülmesi Müslümanların moralini bozar. Muhammed Said herkes gibi değildir. Ancak öldürülme sebebini bilmeden, ismi kullanılarak fitne çıkarmak da doğru değildir. Bu açıklama, öldürme olayıyla ilgili ikna edici kesin ve açıklayıcı bir beyan olmadı. Tam tersine birçok ihtimalleri barındırdı. Şayet

sadece yapılan açıklamayla yetinirsek bu benim itikat ettiğim şeydir. Ancak onun öldürülmesini gerekli kılacak özürler ve te-viller mevcuttur. Kim tağutlarla diyalog kapısını açmak isterse veya Kaddafi ve diğerleri gibi ülkesi hakkında yabancı tağutlarla ilişki içerisine girerse ya da demokratik yönetime dönmek için bir çabada bulunursa, işte bunların hükmü ölümdür. Allah, el-Hafız ve her türlü hayra yönlendiren el-Hâdi olandır. Şayet onların geçerli bir mazereti yoksa bundan dolayı günahkar olurlar. Eğer hepimiz yapılan bu fiilin hatalı olduğuna meyledersek -ki bu zor bir şeydir- acaba bu hatayı, Selefî bayrağı altında yapılan cihadın iptali için genellememiz doğru olur mu?

Bu sorunun cevabını, biraz olsun ilim kitaplarını okuyan herkes bilir. Silahlı İslami Cemaat'e gelince; şimdiye kadar onlardan hasıl olan yalnızca sıkıntıları gidermek, hakka isabet etmek ve mürtedlerle yaptığı savaşta sahabelerin (*radiyallâhu anhum*) menheci gibi amel etmeye çalışmaktır. O halde nefsin hevasına uyarak fuhşiyatın yayılmasıyla Selef bayrağını ve menhecini iptal etmemek vacip olandır. İbn Teymiyye der ki; "Geçerli bir ictihatla amel edildiği bilinen kişinin hakkında zem ve günahkar olduğuna yönelik söz söylenmesi caiz değildir. Çünkü Allah Teâlâ hatasını affetmiştir. Hatta iman ve takva ehli olduğu için ona karşı dostluk ve muhabbet beslenmesi, Allah Teâlâ'nın vacip kıldığı şekilde hakkında güzel konuşmak, dua etmek ve sair şeyleri yapmak gerekir."

Bu tip ağır hatalara daha fazla muttali olmak isteyen kimse, *Ensar* arşivlerine ve Ebu Katade'nin *Ensar*'a yazdığı makalelerine bakabilir. Özellikle de "*Beyne Menheceyn/İki Menhec Arasında*" kitabına.

Bu makalenin yayınlanmasının ardından Londra'daki İslami Cemaat liderleri ayağa kalktı. Ebu Katade, Cezayirli kardeşlerin kendilerini yalnız bırakmamak için kendisine gelip ricada bulunduğunu ve Silahlı Cemaat'in en kısa sürede soruşturma ve yargılama sonuçlarının ses kaydını kendisine göndereceğini açıkladı.

Tabi bunlar safsata ve yalandı. Çünkü olayın yalan olduğu iddiaları, ardından gerçeğin açığa çıkması, Ebu Katade ve *Ensar*'ın açık bir yalanla itham edilmesi sadece birkaç gün sürdü! Ebu Katade, nasıl olur da kan dökme ahkâmını hafife alarak böyle bir cürette bulunabildi? Üstelik tanımadığı kimselerden gelen telefonlardan yapılan iddialarla! İnaniyorum ki bu konuda benim bilmediğim başka sebepler var. Çünkü bu sebepler ancak neticelerdir. Bu olayla ilgili bu kadar anlatmakla yetineceğim.

Bana gelince, bu son durum benim ve onlar için bir sondu. Çünkü *Ensar Bülteni*, yaptıklarının sonuçlarına ne şer'an ne siyaseten ne güvenlik olarak ne de hiçbir kritere katlanamayacak olan bir ayak takımına meyletmişti. Onlara göre beni korkaklıkla, bitkinlikle, akide bozukluğuyla ve Selefî yoldan sapmakla suçlamak çok kolaydı!

Bültenin bir ya da iki sayı sonrasında, Silahlı Cemaat, yeni bir felaket ve yeni bir facia çıkardı... Ebu Abdurrahman Emin, Cezayir'deki Silahlı Cemaat için kendi ismi ve imzasıyla mühürlenmiş şer'i siyaset yöntemi yayınladı. Bunu da "*Selefi Menhece Alemlerin Rabbi olan Allah'ın Rehberliği ve Çağımız Mücahidlerinin Yapması Gerekenler*" diye isimlendirmişti.

Ensar Bülteni, hafızam beni yanıltmıyorsa 134. sayısını veya birkaç sayı sonrasını ek olarak yayınladı ki Ebu Katade, Müslümanlara "*Beyne Menheceyn*" makalesinin 85. bölümünde bu yüce menhecin müjdesini versin!

Yazdıklarından hatırladığım kadarıyla Ebu Katade, yanlışlıktan nemalandığı aşık olan ve arkasından gelecekleri şüpheye düşürecek bu sapık ve müfsit menheci tebrik etti.

Açıklaması şu şekildeydi:

"Hayır ve hidayet mızrağı her geçen gün daha da güçleniyor. Gövdesi, her imtihan ve tecrübeden sonra daha da sertleşiyor. Kökleri ise, ne kadar zor olursa olsun engelleri aşmaya ve ne kadar sert olursa olsun taşları parçalamaya başladı. İşte Silahlı

İslam Cemaati de insanlara menhecini yayıyor. Bu Cemaat, doğru yolda olan kardeş cemaatlere bir nefes gibidir. Hiç şüphesiz ilim talebeleri ve mücahid gençler, Mısır Cihad Cemaati'nin "*el-Umde Fi İdadi'l Udde*" ve "*el-Hadi ila Sebili'r Reşad fi Mealimi'l Cihad ve'l İtikad*" kitabını okudular. Ayrıca "*Mealimi't Tai-feti'l Mensura fi Akri Dari'l Mu'minin*" (*Biladu Şam*) kitabını ve Libya İslami Mücadele Cemaati'nin yayınladığı, Şeyh Ebu Munzir es-Saidi'ye ait olan "*el Hututu'l Aride li Seraya'l-Mucahidin*" kitabını okudular. İşte Silahlı İslam Cemaati, insanların dillerinde çokça dolaşan soruların cevabı olan bu alametleri ortaya çıkarmada öncü oluyor. El kitapları ise diğer zikri geçen kitaplar gibidir. İçinde selefin nefesi, mizacı ve Selefîye menheci vardır. Kitabın yazarı, Cezayir topraklarında ve kendilerinden zorla alınan diğer İslam beldelerinde vuku bulan savaşın gerçeklerini iyice açıklığa kavuşturmaktadır. Bu konuda en önemli nokta ise; muvahhidlerin bu savaşta mürted olan taifelerle savaşarak onlara mürtedlere yaraşır şekilde muamele etmeleridir. Önemli noktalardan bir diğeri de, ehli olmayan kişilerin Selefî bayrağını taşımaktan men edilmesidir. Çünkü Cemaatin bu bayrağa olan tutkusu, kendilerinin hayırlı ve faziletli bir cemaat olduğunun en iyi delilidir inşallah."

Ebu Katade, daha sonra da bu kitaba övgülerde bulunmaya devam etti. Kitabı şerh edip, Silahlı Cemaat'i ve Cemaat'in taşıdığı Selefîye bayrağını övmeye başladı.

Ben de diğerleri gibi Ebu Katade'nin Selefî menhecini açıkladığı ek sayısıyla beraber bülteni aldım ama Ebu Katade'nin namaz kıldığı caminin kapısında satın aldım. Çünkü onlar, bana boykot uyguluyorlardı ve daha önce olduğu gibi artık saygı ve hurmetle evime uğurlamıyorlardı. Kalpleri ve halleri evirip çeviren Allah, her şeyden münezzehtir.

Bu tavır, ehli hevanın sürekli takındığı tavidir. . . Onlara göre hak olan bir şeyde, onlarla mutabık olursan seni överler. Sonra onlardaki yanlışlığı reddettiğin zaman ise, seni esfel-i sâfilin ko-numuna sokarlar.

Söz konusu menheci anlatan el kitabını ilk okuduğum zaman elli bir not aldım. . . Bu notları, Londra'daki cihad önderlerinin düzenlediği acil durum toplantısına götürdüm. O toplantıda Ebu Katade'nin yardımcısı ve meşhur namazgahında Cuma hutbesi naibi olan Ebu Velid el-Filistini de vardı. Önde gelen cihad, savaş ve diğer örgüt liderleri de gelmişti. Aynı şekilde Ebu Katade de ordaydı. Toplantıya katılanlar, ilan edilen menheci sert bir şekilde eleştirdi. Sağlam ve tahrif edilen meseleleri sorgulamak için Cemaat'e bir tutum önerdiler. Ebu Katade ise daha yirmi dört saat önce İbn Teymiyye ve İbn Hanbel'in kitaplarıyla karşılaştırdığı bu kitabı, diğerleri gibi eleştirmeye başlayıp kitabın eksik yönlerinin olduğunu söyleyince herkesi şok etti! Gece ve gündüzü birbirine uymayan bu çelişkiye karşı şaşkınlığımızı dile getirince de, Selefi menhec üzere olan Cemaat'e yardım etmenin vacip olduğu hususunda kendini haklı çıkarmaya çalıştı ve bir mektupla Ebu Abdurrahman Emin'i tenkit edeceğine dair söz verdi. Bu toplantı benimle Ebu Katade arasında çıkan şiddetli bir tartışmayla son buldu.

Gerçekten de Ebu Katade, iki gün sonra yedi sayfadan oluşan bir yazı hazırlayıp, bu kitabın başıboş Selefilik olan, sapıtılmış bir menheci olduğunu delillendirdiği bir risale yazdı. Minhac kitabında delil olarak verilen hadislerin zayıf olduğunu söyledi. İddia ettiği gibi de bu risaleyi Abdurrahman Emin'e gönderdi. Aynı şekilde Londra'daki bazı özel kişilere de dağıttı ama bu kitabı Ensar Bülteni üzerinden umuma övdüğü gibi, tenkit ederken umuma duyurmadı!

Bu olaydan sonra Londra'daki cihad ehli önderler, Ebu Katade'nin uygulamalarında, menhecinde ve kitaplarında düzinelerce delille çelişki ve sapmaların olduğunu kesin bir şekilde anladılar. Bu olayın sebebine ait değişik yorumlar vardı. Ben de Kıtıl Cemaati ve Mısır Cihad Cemaati'nin küçük bir grubuyla iş yapmaya başladım. Herkes kendi yolunda, cihad akımının üzerindeki felaketi durdurmak amacıyla mümkün olan neyse yapmak için Cezayir'de olup bitenleri araştırıyordu.

Ebu Katade ve o zamanki yardımcısı olan Ebu Velid el-Filistini ise Cezayir cihadı için kendilerince belirlemiş oldukları Selefi bayrağını savunmaya başladı. Bu bağlamda onlardan çok garip ve yanlış görüşler, fetvalar ve açıklamalar hasıl oldu. Bu konuda Ebu Katade ve Ebu Velid'in açıklama yaptıkları *Ensar* bültenine müracaat etmek yeterli olacaktır. Özellikle Cemaat'in, tağut yönetimlere yardım etme bahanesiyle Muhammed Said ve onun öğrencilerinden oluşan Cebeli Arbea (Çarşamba Dağı) Cemaati'ne bağlı mücahidlerin bid'atçı olduğu bahanesiyle öldürülmesine, Cezayir'in batısında bulunan mücahidlerin emirin itaatinden çıktıkları iddiasıyla öldürülmesine ve başka masumların katledilmesine ve diğer yapılan iğrenç şeylere ilişkin, hatırladığım kadarıyla *Ensar* bülteninin 130. sayısına ve 152. sayısının sonlarında yapılan açıklamalara bakmak yeterli olacaktır. Çünkü *Ensar* bülteni, tüm bunları büyük bir kibir ve iftiharla aktarmıştı.

Bu acayip dönemde “*Beyne Menheceyn*” başlığıyla yazılan makaleler, aynı şekilde Ebu Katade'nin yazdığı baş yazılar veya denetimini yaptığı makaleler, Cemaat'in yaptıklarına izin verip, onları haklı gösterdiği ve savunduğu manasına geliyordu. Şayet hafızam beni yanıltmıyorsa bültenin 147. sayısında bir haber ortaya çıktı. İçeriği ise şu şekildeydi; “Silahlı İslam Cemaati'ne bağlı yiğit bir mücahid, kız kardeşini hükümet milislerinden biriyle evlendirdiği için kendi anne ve babasını öldürdü.”

Ebu Katade bu haberle ilgili yaptığı yorumda, bu yapılanın sahabenin ve ilk neslin kafir olan anne-babalarını öldürmesiyle aynı menhecte olduğunu ve bu vakıanın Cezayir'de ortaya çıkmış örnek nesildeki Selef akidesinin bereketi olduğunu söyledi!

Kendi zamanında aynı şekilde Şeyh diye lakaplandırılan, körfez ülkelerine has elbise giyen ve Ebu Katade ile yarışan Ebu Velid el-Filistini de, söz konusu menheci destekleyen fetvalarıyla meşhur olmuştu. En meşhur fetvası, ben ve benim dışındakiler

de dahil olmak üzere kendisini ikna etmek için uzun uzadıya tartıştığımız ama bu tartışmalarımızın bir fayda vermediği şu fetvasıdır:

“Allah’ın indirdiği hükümlerle yönetilmeyen İslam beldele-
rindeki insanların durumu üç kısma ayrılır; sulta hükümetle-
rin bünyesinde çalışanlar. Örneğin asker, polis ve buna benzer
konumda olanlar, bunlar küfür dairesindedir! Hükümetin di-
ğer müesseselerinde, mesela eğitim, sağlık, hizmet sektörü gibi
sektörlerde çalışanlar ise günahkar olan kesimdedir. Bu hüküm,
küfür devletinden maaş alan herkesi içerir! Ancak bu iki sını-
fın dışında kalan, maaşlarının hükümetle herhangi bir alakası
olmayan kesim ise, işte bunlar İslam ve selamet dairesindedir!”

Bu açıklama, fetvanın bir bölümüdür. Ancak işin asıl felaket
olan kısmı ise fetvanın ikinci kısmıdır. Ebu Velid alicenaplığını
ikinci kısma eklemiş ve şöyle demiştir:

“Ancak muvahhid bir cemaat, bulundukları beldede tagut
hükümete karşı cihad ilan ettiği zaman, işte o zaman günah
daresi de küfür dairesine eklenir. Ortada sadece iki saha kalır:
küfür sahası ve iman sahası! Ben inanıyorum ki bu durum Ce-
zayir’de gerçekleşmiştir! Nitekim muvahhid bir cemaat, Cezayir
hükümetine karşı cihad ilan etmiştir... Silahlı İslam Cemaati!”

Muasır Selefî fıkhi, bu şekildeki matematiksel üçgen ve dai-
reler üslubuyla bu seviyeye ulaşmadı...

Şeyh Ebu’l Velid’le yaptığım tartışmam, meclislerde bid’atçı
olduğumu ilan etmesine ve gençleri kitaplarımı ve menhecimi
okumaktan sakındırmasına yol açtı!

Birgün o dönem Londra’da bulunan Libya Kıtıl Cemaati ve
Mısır Cihad Cemaati büyüklerinden iki şeyhi ve Şeyh Usame Bin
Ladin’e yakın olan şeyhlerden birini yanıma alarak Şeyh Ebul
Velid’in yanına gittim. Cihad önderlerinden olan bu üç şeyhin ve
en yakın arkadaşlarımin huzurunda, tövbe etmek için Şeyh Ebul
Velid’ten yaptığım bid’atlerimi bana bildirmesini istedim!

Dört saatten fazla münazara ettik. Bu süre zarfında talebime bir cevap veremedi. Ancak insanların durumuyla ilgili, Ebu Katade gibi düşünmediğim görüşümü bana sorunca ben de bunu doğruladım. Bu sözüme binaen şöyle söyledi:

“Bu kadar yeter! Ben ve Ebu Katade Selef menheci üzeriniz. Şayet bizim menhecimizden kendini soyutluyorsan, o halde sen bid’atçısın!”

Ben de ona; “Peki o zaman! Selef ve sünnet menhecine olan sınırlı bakış açınızı sarfı nazar ederek soruyorum, acaba sen Şeyh Said’in öldürülmesi hususunda Ebu Katade ile aynı görüşte misin?” deyince, “Hayır” diye cevap verdi. “Peki sen, annesini öldüren kişinin fiilini, Ebu Katade gibi sahabe fiili olarak mı görüyorsun?” dedim, yine “Hayır” dedi. Bunlara benzer Ebu Katade ile aynı görüşte olmadığı yaklaşık on mesele sordum. Hepsine “Ben onunla aynı görüşte değilim” diye cevap verdi! Bunun üzerine “O halde ikimiz de bid’at hususunda eşitiz. Peki bu ihtilaf niye?!” dediğim zaman adam şok oldu! Yanımızda bulunanlar da onu kınadı ve kendisinin herhangi bir delil üzere olmadığına şahitlik ettiler.

Bu korkunç şahitliği, bu fikirden dolayı mücahidlerin zarar gördüğü musibetler aleyhine getirdiğim delillerden saydım. Aksi halde kanıt çok ve şok edicidir.

Emaneti yerine getirmek gerekirse, Ebu Velid el-Filistini 2000 yılında Taliban’ın son günlerine doğru Afganistan’a hicret etti. Orada, bu fıkıh ve düşüncesinden döndüğünü ilan etti. Arap Afganlar arasında var olan bu tür düşüncelere karşı büyük bir çabayla mücadele etmeye başladı.

Yine aynı şekilde emaneti yerine getirmek gerekirse -düşünce o ki- Ebu Katade de bizzat kendine, bize ve bütün bir davaya yaptıklarına rağmen, iddia edildiği gibi bu haydutlara ilk fetva veren değil, sadece onların tahriflerinin arkasında duran ve bunları destekleyen biriydi...

Cezayir'deki Silahlı Cemaat'in liderliği bizzat sapkın kişilerden oluşuyordu. Cezayir istihbaratı da bu sapkınlığı devralıp kullandı. Fakat Ebu Katade'nin zamanı, yurtdışındakilerin tamamında bir sapma gerçekleşmesinden sonra, bu sapmaya izin verilen bir dönem oldu. İlmi sınırlar çerçevesinde, Ebu Katade'nin Cezayir içindeki tahrifata bir etkisi olmadı. Onun hali, saray alimlerinin hali gibiydi. O tür alimler, genelde meliklere dalaleti göstermezler. Ancak onların dalaletlerini meşrulaştırıp, helal kılarlar ve insanlara da süslü gösterirler. İbn Baz ve İbn Useymin'in Suud ailesinin temsilcileri olması gibi, Ebu Katade ve Ebu Velid de Abdurrahman Emin'in, onun mücrim zümresinin ve Cezayir dışındaki yardımcılarının temsilcileri gibiydiler.

Bu şehadeti kaydetmekle beraber, internette *Ensar* bülteni- nin sayısını bulmaya çalıştım ki bu süre zarfında Silahlı Cemaat'in açıklamalarından örnekler alabileyim. Aynı şekilde önceden yaptığım gibi Ebu Katade'nin ve Ebul Velid el-Filistini'nin bazı yazılarından da şahitler ve vesikalar almak için araştırma yaptım. Lakin ne yazık ki bulamadım. Ancak Şeyh Ebu Muhammed el-Makdisi'nin -Allah onu korusun, esaretten muhafaza etsin ve sıkıntılarını gidersin- sitesinde yayınlanan *Beyne Menhecceyn* makalesinin 1 ve 98 aralığındaki bölüm sayılarını buldum. Ben de oradan, Muhammed Said'in suikastından sonra yazılmış bazı sayıları aldım. Bunlardan bazı alıntıları aktaracağım ki düşünen akıllı bir kimse, o zamanlar için 'Aşırı Cihatçı Akım' diye isimlendirdiğim bu adamın menhecinin ne olduğunu anlansın. İşte size, bazılarını aktardıktan sonra parantez arasında vereceğim yorumlarla beraber bu adamın görüşlerinden alıntılar:

Ebu Katade El Filistini-Ensar Bülteni, Beyne Menheceyn -79-

Halk Seçimi ve Seçim Sürecine Katılanların Bayrağı Altında Savaşanları Hali:

Bil ki demokrasi bayrağı şirk ve küfür bayrağıdır. Uzak yakın herkes, İslam'la demokrasinin iki farklı din olduğunu bilir. İslam, Allah'ın kullarına olan hükümleridir. Demokrasi ise, bazı insanların bazılarına hükmetmesidir. Bazılarının İslam'ı demokrasiye eşit tutma girişimi, Allah'ın dinini insanların hevasına uygun bir şekilde değiştirmek isteyen zındıkların girişimidir. Her ne kadar demokrasi ve İslam; hakimlerini seçme hususunda tercihi ümmete bırakmada birbirine benzese de hiç şüphesiz İslam, kendi çıkardıkları hükümlerle yönetmesi için insanları tercih edeni tekfir etmiştir. Çünkü insanların İslam'la hükmetmesi ve yönetici kimselerin Müslüman olması vaciptir. Ancak demokrasi, insanlara kanun çıkarma ve kendi çıkardıkları kanunlarla yönetme hakkı verir. İşte bu, demokrasinin özü, aslı ve hakikatidir. Kim İslam'ı demokrasi ile eşit tutarsa, o kimsenin durumu Musa (*aleyhisselam*)'ın nübüvvetini kabul etmesinde ve peygamberlerin insanlara karşı güttüğü siyasette, onların emirlerine uymayı gerekli görmesinde ortak olduğu için Yahudilik ile İslam'ı eşit tutan kimsenin durumu gibi olur. Halbuki İslam ile Yahudilik arasında dağlar kadar farklar vardır. *"Hiç Müslümanlar ile mücrimleri bir tutar mıyız? Size ne oluyor? Nasıl hükmediyorsunuz?"*

Hüccet ikame edildikten, bu anlaşıldıktan sonra kim demokrasi bayrağı altında savaşırsa hiç şüphesiz o kafir ve müşrik olmuştur. Müşriklerle savaşıldığı gibi bunlarla da savaşılar.

Bazıları şöyle söyleyebilir; "Bu kavmin, insanların parlamento gelmesini istemelerinin asıl amacı, insanları tekrar şeriatla hükmetmek istemesindendir."

Cevaben deriz ki; "Herhangi bir hükmün tatbiki parlamento ve temsilci meclis yoluyla yapıldığı zaman, sureten şer'iata uysa da yine de şer'i hüküm adı altına girmez. Bunu daha önceki derslerde de söylemiştik. Öyle ki Allah'ın dinini düşünen ve anlayan herkes, bir hüküm sureten şer'i hükmüne benzese de, kişi o hükmü şeriatın vasıflandırdığı şekliyle tatbik etmediği müddetçe onun şer'i hüküm olarak isimlendirilmediğini anlar. Şirk parlamentosundan çıkan hükümler, zahiren şer'i hükmüne benzese de şirk hükmüdür. O halde böyle bir kavim, halkın çıkarmış olduğu hükümler için savaşır, Allah'ın hükmü için değil. Dolayısıyla aynı durum, yabancılarla savaşan kafir bir milliyetçi kişinin hali de böyledir. Çünkü böyle bir kişi, milliyetçilik bayrağının dalgalanması için savaşır, kendi yolunda savaşmayı emreden Allah Teâlâ'nın dininin hükmü için değil. Nitekim Allah Rasûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: *"Allah'ın adıyla gazveye çıkın ve Allah'ı inkar edenlerle savaşın."* Başka bir hadiste de: *"Kim Allah'ın Kelimesi en yüce olsun diye savaşırsa o kimse Allah Teâlâ'nın yolundadır"* buyrulmuştur.

Bir cemaat ki, kendi hükmünü söz ve ikrar yoluyla yücelten mürted devletin başkanlığını yapan hatip bir adamla temsil edilir. Çünkü o kişi halk tarafından seçilmiştir. Ve bir cemaat ki, beldesindeki mücadelenin, kendi bazı adamlarını parlamentosunun zirvesine ulaştırdığı seçim yoluna götürmek için uğraşan bir mücadele olduğu görüşündedir. Acaba bu cemaat, cihad eden İslami bir cemaat olarak isimlendirilebilir mi? Yoksa İslam milletinden çıkararak, bidat ve küfre götüren bir cemaat diye mi isimlendirilir? Tabi ki de o cemaat, kendisiyle kafirlerle savaşıldığı gibi savaşmayı hak eden ve şeriatından kaçınana bir cemaattir.

(Ben de, aynı şekilde bildiğim tüm cihad ehli akımlar, onların alimleri, mütefekkirleri ve liderleri de itikat ediyoruz ki demokrasi bir din ve siyasi bir felsefedir. Genel ve tafsili anlamda İslam'a zıttır. Bu konuda biz Ebu Katade ile hemfikiriz. Ancak iddia edildiği gibi uzak yakın herkesin bu hükmü bildiğine inanmıyorum. Çünkü koca koca sarıklılar ve önde gelen davetçiler bile demokrasinin İslam'a zıt olmadığını iddia ettikleri halde,

nasıl olur da insanlar bu hükmü bilsinler. Ben ve mücahidlerden tanıdığım ezici çoğunluk, bu hükmü icra edenin hatası ve günahı olduğuna, yaptığı ictihattan ecir almadığına, bilakis günahkar olduğuna inanıyoruz. Allah en doğrusunu bilendir. Ancak, demokrasiyi tevil yoluyla iddia ve hayal ettikleri gibi şeriatın tahkimine ulaşmak için bir araç olarak icra eden İslamcılarının küfre düştüklerine itikat etmiyoruz. Onların, Müslümanların bulunduğu zayıf durumundan dolayı ehli tevil olduklarına itikat ediyoruz. Onlar, Müslümanların maslahatının ve müdafaasının gerçekleşeceğine dair tevilde bulunuyorlar. Aynı şekilde Ebu Katade'nin bu görüşüne göre Cezayir'de parlamenter ve demokratik sistem için çaba sarf ettiklerini ilan eden İslami Selamet ordusu ve Selamet Cemaati hakkında, anladığım kadarıyla Ebu Katade'ye göre açık bir tekfir ortaya çıkıyor. Çünkü onlar, çoğunluk tarafından desteklenen, dolayısıyla da şeriatla hükmetme imkanları olan kimselerdi!

Yaptıkları ictihatlerde bu cemaatler içinde en az hatalı olanlar demokrat Müslümanlar oldukları halde, Ebu Katade'nin onlar hakkındaki tekfir görüşüne göre bütün İslamcı ıslahatçıları, büyük alimleri, davetçileri, İhvan'a bağlı ve onların yolundan giden onlarca benzer İslami cemaatleri, aynı şekilde Selefilerin ve sofilerin tamamını tekfir etmek gerekir. Yine muasır İslam aleminin doğusuyla batısıyla içine düştüğü koşullar sonucu demokrasi tuzağına düşmüş olan diğer Müslümanları da tekfir etmek gerekir. Demokrasi hilesi, maalesef yüzlerce büyük alimi, davetçiyi ve onların milyonlarca tabileriyle bunların akımlarından etkilenen yüz milyonlarca Müslümanı kapsamış bir hiledir desem abartmış olmam. İşte bu durum hiç şüphesiz bir hatadır. Allah en iyisini bilendir. Bu musibet, genel ihtiyaca (umumu belva) dönüşmüştür. Bu durumun düzeltilmesi için onlarla savaşılmasına dair fetva almaktan ziyade; onlara davette bulunup, doğru olamı bildirmek ve izah etmek gerekir, tekfir etmek değil.

Ebu Katade ise Selametçiler hakkında, küfre götüren bid'atlarından dolayı onlarla dünden çıkan mürtedlerle savaşan taife-tul mumtenuun (sadece savaşarak şeriat hükümlerini kabul

ettirilebilen topluluk) savaştığı gibi savaşılmamasına fetva vermiştir! Bu tutum, Cezayir hükümetinin en önemli avı ve cihad gruplarının birbirleriyle savaşması için en önemli maksadıdır. Şeyh Atit'in verdiği fetvada da şer'i sapmadan ve düşmanın emellerine ulaşmasından başka, bu fetvanın şer'i siyasette hiçbir önemi yoktur. Bilakis bu fetva cahilliğin, ahmaklığın ve farkında olmadan düşmana hizmetin zirvesidir. Öyle tahmin ediyor ve hüsnü zanda bulunuyorum. Allah Teâlâ en iyi bilendir.)

Ebu Katade-Ensar Medya, Beyne Menheceyn -80-

Bil ki Ey Müslüman Kardeşim, Bir önceki *Ensar* bülteninde muttali olduğun açıklama, vakıada birçok soru işaretini doğurmuştur. O da Şeyh Muhammed Said, arkadaşı Abdurrezzak Recam ve Silahlı İslam Cemaati'nin ortaya çıkardığı bazı üyelerinin öldürülmesi hakkındaki açıklamadır. Müslüman kişinin bu konu hakkında bir beyyine üzere olması için bu açıklamaya binnaen yalnızca şer'i beyan üzere münakaşa edeceğim. Allah Teâlâ başarıya ulaştırandır:

İlk olarak; bil ki hiç kimse Allah Teâlâ'nın şeriatından daha üstün değildir. Aişe (*radıyallahu anha*)'nın rivayet ettiği bir hadiste Allah Rasûlu (*sallallahu alehî ve sellem*)'in şu sözü buna delildir: “Sizden önceki milletler şu sebeple yok olup gittiler; aralarından soylu, mevki ve makam sahibi biri hırsızlık yapınca onu bırakıverirler, zayıf ve kimsesiz biri hırsızlık yapınca da onu hemen cezalandırırlardı. Allah'a yemin ederim ki, Muhammed'in kızı Fâtıma hırsızlık yapsaydı, elbette onun da elini keserdim.”

Elbette Muhammed Said gibi Allah'a davette büyük bir bela olan kimselerin öldürülmesi Müslümanların moralini bozar. Çünkü Muhammed Said herkes gibi değildir. Ancak öldürülme sebebini bilmeden ismini kullanarak fitne çıkarmak da doğru değildir. Bu açıklama öldürme olayıyla ilgili ikna edici, kesin ve açıklayıcı bir beyan olmadı. Tam tersine birçok ihtimalleri barındırdı. Şayet sadece yapılan açıklamayla yetinirsek bu benim itikat ettiğim şeydir. Ancak onun öldürülmesini gerekli kılacak

kurulur ve teviller mevcuttur. Kim tağutlarla diyalog kapısını açmak isterse ya da Kaddafi ve diğerleri gibi ülkesi hakkında yabancı tağutlarla ilişki içerisine girerse veya demokratik yönetime dönmek için bir çaba gösterirse, işte bunların hükmü ölümdür. Şayet onların geçerli bir mazereti varsa bu sebeplerden ötürü günahkar olurlar. Allah, el-Hafız ve her türlü hayra yönlendiren el-Hadi olandır.

İkincisi; bil ki müctehid hata yaptığı zaman bir ecir alır, doğruya isabet ettiğinde de iki ecir alır. Neredeyse hiçbir cihad hareketi, yanlışlıkla akıtılan kandan kendini koruyamamıştır. İnsanların en vera sahibi olan ve Müslümanların hakka en çok isabet edenleri olan sahabelerin (*radiyallahu anhum ecmein*) cihadı bile böyledir. İbni Teymiyye (*rahimehullah*) şöyle der; “İşte Allah Rasûlu (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’in Halifesi Ebu Bekir (*radiyallahu anhu*), riddet ehline karşı yapılan savaşta ve Şam’la Irak’ın fethinde, Halid Bin Velid’i komutan olarak atamaya devam etti. İçinde tevilin olduğu bazı hatalar yaptı. Ebu Bekir (*radiyallahu anhu*)’ya, Halid (*radiyallahu anhu*)’nun hevasına göre hareket ettiği haber verildi. Buna rağmen Ebubekir onu görevinden almadı. Bilakis hayatta kalması adına, maslahatı mefsedete tercih etmesi için onu biraz kınadı. Ondan başkası da bu görevi yüklenemezdi. Çünkü büyük sorumluluk sahibi bir kişinin ahlakı yumuşak olursa, onun naibi olan daha küçük sorumluluk sahibi kişinin şiddete meyleden biri olması gerekir. Büyük sorumluluk sahibi bir kişinin ahlakı şiddete meylederse, naibi olan küçük sorumluluk sahibi kişinin huyu ise yumuşaklığa meyletmelidir ki durum eşitlensin. (28/251-257)

Eğer hepimiz yapılan bu fiiliyatın hatalı olduğuna meyledersek -ki bu zor bir şeydir- acaba bu hatayı, Selefî bayrağı altında yapılan cihadın iptali için genellememiz doğru olur mu?

Bu sorunun cevabını, biraz olsun ilim kitapları okuyan herkes bilir. Silahlı İslami Cemaat’e gelince, şimdiye kadar onlardan hasıl olan yalnızca sıkıntıları gidermek, hakka isabet etmek ve mürtedlerle yaptığı savaşta sahabelerin menheci gibi amel

etmeye çalışmaktır. O halde nefsin hevasına uyarak fuhşiyatın yayılmasıyla Selef bayrağını ve menhecini iptali etmemek vacip olandır. İbn Teymiyye der ki: "Geçerli bir ictihatla amel edildiği bilinen kimsenin, hakkında zem ve günahkar olduğuna yönelik söz söylenmesi caiz değildir. Çünkü Allah Teâlâ onun hatasını affetmiştir. Hatta iman ve takva ehli olduğu için, ona karşı dostluk ve muhabbet beslenmesi, hakkında güzel konuşulması, Allah Teâlâ'nın vacip kıldığı şekilde dua etmek ve sair şeyleri yapmak gerekir." (El Cihad)

Üçüncüsü; diğerlerinin bu habere muvaffak olmadığına dair haberleri duydum ve gördüm. Bazılarının, Cemaat'ın liderliğine ulaşma tutkusu vardı. Bu olaylar geçekleşince, tutkusu onu bulunduğu durumdan daha ötesine gitmeye sürükledi. Bazıları ise bu olayı, başkalarıyla olan özel hesaplarını görmek için bir fırsat bildi. Ne Muhammed Said'e ne de El-Hazin'e ağladığından değil, şerrini ve dalaletini yaymak için olaydan istifade edip bu durumu bir fırsat olarak gördü. Ve bazıları da... Kıyamet gününde onların kalplerinde olanlar açığa çıkacaktır.

Dördüncüsü; burada üzerinde durulması gereken bir mesele daha var; o da tövbe edenlerin töhmetten dolayı öldürülmesi meselesi. Bir adam tövbe ettiği zaman öldürülmesi helal olmaz. Peki nasıl oluyor da Silahlı İslam Cemaati tövbe edenleri öldürebiliyor? -Başarı Allah'tandır- Cevap olarak derim ki:

- Bir adam, Allah Teâlâ'nın hudutlarını çiğnememiş veya kısas gerektiren bir can almamışsa, bununla beraber yakalanmadan önce tövbe eder ve tövbesini ilan ederse hiç kimsenin ona dokunma hakkı yoktur. Bilakis diğer günah işleyenlere tövbe edip pişman olmalarına teşvik için o kişiye saygı duyulması ve onun serbest bırakılması gerekir.
- Hakimin, bir adamı tazir olsun diye öldürmesi caiz midir? Cevap; Hanefi ve Hanbeli alimlerinden bazıları taziren öldürülmesine cevaz vermiştir. Bu da ancak iki durumda olabilir:

İlk olarak; kişi öldürülmeyi hak eden bir günah işlemese bile yaptığı fesat sadece öldürülmekle giderilebiliyorsa o zaman o kişi öldürülür. Mesela hırsızlık esnasında, hırsızlığın haddi el kesmek olmasına rağmen, yaptığı fesadın defî sadece öldürmekle giderilebiliyorsa hırsız öldürülür. İbni Teymiyye der ki; "Kimin fesadı yalnızca öldürülmekle defoluyorsa öldürülür. Örneğin Müslümanların cemaatinden ayrılan kimse gibi veya bid'atine çağıran kimse gibi. Allah Teâlâ buyuruyor ki: *"Bundan dolayı İsrailoğullarına şöyle yazdık: "Kim bir kimseyi bir kimseye veya yeryüzünde bozgunculuğa karşılık olmadan öldürürse, bütün insanları öldürmüş gibi olur."* (Maide, 32)

İkinci olarak; günah işleyen kişi sürekli tövbesini bozuyor ve sürekli had cezası alıyorsa, yani had veya tövbeden dolayı yaptığı günden kurtulan bir kişi sürekli aynı günahı işliyorsa, İmam o kişiyi öldürebilir. Zındıklar veya üçüncü kez içki içtiği tespit edilen kişiler gibi.

Silahlı İslam Cemaati'nin yayınladığı açıklama bu sebeplerden hiçbirini kapsamıyor. Araştırma sonucunda bu kişilerin yakalandıktan sonra tövbe ettikleri açığa çıktı. Ancak buna rağmen bana göre faziletli olan, özellikle de bu zor zamanlarda tövbe edenlerden kabul edilip serbest bırakılması, öldürme dışında bir tazir cezası verilmesiydi. Ancak bu benim görüşüm ve benim görüşüm bağlayıcı değildir. Bu meselede asıl bağlayıcı olan görüş, bu işe güç yetiren kimsedir ki o da Cemaat'in emiridir, benim gibiler değil. Ben ancak nasihat ve destek verenlerdenim.

Beşincisi; bazıları Silahlı İslam Cemaati liderlerinin böyle bir şey yapmasını, menheçlerinin bozulmasından veya Cemaat'in liderliğini yapmak için atılan taktiksel adımlardan ötürü olduğunu iddia ediyor. Deriz ki; hiç şüphesiz bu söz batıldır ve herhangi bir aslı yoktur. Bu fiilden ötürü Cemaat'in menheci böyle bir yakıştırma yapılamaz. Cemaat'in menheci, ancak yaptıklarının geneline bakılarak, vakıya olan istikrarlı bakış açısıyla ve vakıyla olan muamelelerine ve izledikleri yola bakılarak anlaşılabilir. Cemaat ise şu ana kadar en basiretli, en hikmetli ve

bu konuda diğerlerine göre en bilgili olan gruptur. Silahlı İslam Cemaati'nin konumuyla tağutlara kul olan, demokrasi bayrağını kaldıran, mürtedlerle tartışma kapısı açan ve particiliğe razı olan diğer cemaatlerin konumları ortadadır. Acaba Cemaat'in tevil ederek yapmış olduğu bu hatayla -tabi eğer bu bir hata olarak değerlendirilirse- güçlü bir delili olmadan menhecte ve Müslümanların bayrağından sapanların hatası bir olur mu? Elbette ki bir olmaz.

Altıncısı husus ise bid'atçı kişinin öldürülüp öldürülmeyeceği hususudur. Küfre götüren bir bid'ate çağıran bid'atçı hususunda, önce o kişiden tövbe edilmesi istenir. Şayet tövbe etmezse öldürülür. Bu konuda alimler arasında ihtilaf yoktur. Herhangi bir durumda, örneğin Cezayir olayında, bir partide veya bir örgütte, demokrasi bayrağını kaldıran kimsenin küfre girdiği inancındayım. Kim demokratik yönetime ve sorun çözmede (yalan yanlış isimlendirdikleri gibi) parlamentoya, particiliğe, milliyetçiliğe uyum ve ittifaka çığırsa, o kimse mürted olarak öldürülür. (Cezayir'de olduğu gibi şayet yakalanmış ise tövbe edilmeye çağrıldıktan sonra öldürülür.) Özellikle bu gibi insanların asıl amaçları cihadı ortadan kaldırmak, kendilerini güvence altına almak için tağuti devletlere fırsat vermek ve İslam'ı ve ehlini bitirmek için tağutların işlerini kolaylaştırmaktır.

Silahlı İslam Cemaati'nin, Eş'ari akidesinden olan bid'atçiler oldukları için Şeyh Muhammed Said ve Abdurrezzak Raccam'ı öldürdüğüne dair haber, delili eksik olan bir haberdir. Evet, Selefî Sünnî olan bir emirin, liderliğe erişmek ve menheci değiştirmek isteyen bir bid'atçıyı öldürmesi caizdir. Çünkü öylelerinin durumu, bid'atine çağıran kimsenin durumundan daha kötüdür. Çünkü bu durumda bid'atçı, davetçi ve daha fazlasıdır.

Bu konunun uzun uzadıya şerh edilmesi lazım. Bu tür meseleler, bu kadar satırla anlatılmakla yetinilmez. Ancak bu söylediklerim Ehli Sünnet ve'l Cemaat'in itikadıdır. Selef alimlerinin kitapları bu tür meselelerle doludur.

Son olarak, Şeyh Abdurrahman Emin liderliğindeki Silahlı İslam Cemaati, Cezayir'deki Ehli Sünnet ve'l Cemaat'ın bayrağıdır. Bu bayrak, akli ihtimallerle düşürülmez. Biz bunu ancak güneş kadar açık olan delillerle değiştirebiliriz. Başarı Allah'tandır. Alemelerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun.

(İnanıyorum ki bu açıklama, Ebu Katade'nin Cezayir ve diğer yerler hakkında kaleminin ve dilinin işlemiş olduğu en büyük ikilemlerden birdir. Selefiye bayrağını tekeline almış olan Şeyh, hakikatler bütün dünya insanların önünde ayan beyan olmasına rağmen bu ikilemden çıkmayı başaramadı. Bunun bedeli olarak, insanlar Ebu Katade'nin görüşlerine saldırmaya ve karşı çıkmaya başlamış, etrafındakilerinin çoğu ondan uzaklaşmıştır. Ahirette ise bu sorumluluktan nasıl kurtulacağını bilmiyorum. Ahirette, Şeyh Said ve diğerleri gibi mağdur olan bu mücahidler; "Ey Rabbim! Emin ve onun mücrim arkadaşlarına beni ne için öldürdüklerini sor! Şu müftüye (Ebu Katade), ne için öldürülmememe razı ve memnun olduğunu sor!" dediğinde Ebu Katade buna nasıl cevap verecek bilmiyorum. Allah Teâlâ bize dünya ve ahirette afiyet versin.

Makaledeki en önemli noktaları vurgulamaya gelirsek:

- İlk olarak, şer'i olarak bu kişilerin öldürülmelerinin haklı olduğunu tartışacağı meselesi!
- Öldürme eyleminin açıkça doğru ve haklı olduğuna cevaz verdi.
- İlginç bir çelişki ise ilk başta "Açıklama, bu ölümle alakalı kesin ve inandırıcı bir açıklama değil" deyip, daha sonra bu sözünden dönerek "Ancak onun öldürülmesini gerekli kılacak özürler ve teviller var. Kim tağutlarla diyalog kapısını açmak isterse veya Kaddafi ve diğerleri gibi ülkesi hakkında yabancı tağutlarla ilişki içerisine girerse ya da demokratik yönetime dönmek için bir çaba gösterirse, işte bunların hükmü ölümdür." dedi.

- Müftü (Ebu Katade), öldürme eylemine cevaz vermesiyle öldüren kişinin hata yapması halinde kendisine bir ecir, doğruya isabet etmesi halinde de iki ecir vardır diyerek işi daha da berbat bir hale getirdi! Nitekim o makalesinde şöyle demişti; “Bil ki müctehid için hata yaptığı takdirde kendisine bir ecir, doğruya isabet etmesi halinde ise kendisine iki ecir vardır. Hiçbir cihad hareketi, hatta sahabeler bile hata sonucu kan dökülmesinden kendini kurtaramamıştır.”
- Beyanatlarında ve raporlarında, hatta bizzat yanımızda bulundurduğumuz gözlemlerimizde geçmesine rağmen, onlara (Cemaate) olan güvenini ilan ediyor. Hatta bu öldürme olayında hataları sabit olsa da menheçlerinin doğruluğundan ötürü onların aleyhlerine şahitlikte bulunmuyor ve diyor ki; “Eğer hepimiz yapılan bu fiiliyatın hatalı olduğuna meyledersek -ki bu zor bir şeydir- acaba bu hatayı, Selefî bayrağı altında yapılan cihadın iptali için genellememiz doğru olur mu? Bu sorunu cevabını, biraz olsun ilim kitaplarını okuyan herkes bilir. Silahlı İslami Cemaat'e gelince, şimdiye kadar ondan hasıl olan yalnızca sıkıntıları gidermek, hakka isabet etmek ve mürtedlerle yaptığı savaşta sahabelerin menheci gibi amel etmeye çalışmaktır. O halde vacip olan, nefsin hevasına uyarak fuhşiyatın yayılmasıyla selef bayrağını ve menhecini iptali etmemektir.”
- Ebu Katade açıklamasının ikinci yarısında Cemaat'in tövbe ettiğinden bahsetti, ancak onların 'siyaset gereği öldürüldü' dedikleri bazı mücahidlerin öldürülmesine de cevaz verdi. İlginç olan ise Ebu Katade'nin şöyle söylemesi:

“Günah işleyen kişi sürekli tövbesini bozuyor ve sürekli had cezası alıyorsa, yani had veya tövbeden dolayı yaptığı günahahtan kurtulan bir kişi sürekli aynı günahı işliyorsa, İmam o kişiyi öldürebilir. Zındıklar veya üçüncü kez içki içtiği tespit edilen

kişiler gibi. Silahlı İslam Cemaati'nin yayınladığı açıklama bu sebeplerden hiçbirini kapsamıyor. Araştırma sonucunda bu kişilerin yakalandıktan sonra tövbe ettikleri açığa çıktı.”

Anlamıyorum, Abdurrahman Emin nasıl oldu da öldüren ve tazir cezası veren bir imam oldu? İddia ettiği araştırmaya Ebu Katade'yi kim inandırdı? Nasıl olur da meçhul kişilerle denizin öte tarafından telefon ve faks yoluyla bir ölüm vakıası araştırılır?! Acaba bu öldürme olayına hüküm vermek için yeterli midir?!

- En son olarak ise, Emin ve onun zümresini desteklediğini tekit ediyor. Diyor ki: “Son olarak Şeyh Abdurrahman Emin liderliğindeki Silahlı İslam Cemaati, Cezayir'deki Ehli Sünnet ve'l Cemaat'in bayrağıdır. Bu bayrak akli ihtimallerle düşürülemez. Biz bunu ancak güneş kadar açık olan beyyinelerle değiştirebiliriz. Başarı Allah'tandır. Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun.”

Anlattıklarımı öğrenenlerin hayretleri bitmez. Gördüklerimi bilenler ise şaşkınlığına mani olamaz. Cemaatin işlemiş olduğu o çirkin infaz olayı ilan edildikten sonra, Londra'da muhtelif çevrelerin önde gelen cihad ehlinin üst tabanı, Ebu Katade'de onlarla beraber olmak üzere, bu olayı kınamakta hem fikir oldular. Bu olayı en çok kınayan ve onlara en sert bir şekilde hakaret eden ise biraz önceki sözlerin yazarı olan Ebu Katade'nin bizzat kendisiydi. Hep beraber bu olayı kınadığımıza dair beyanat vermek üzere ittifak ettik. Allah Teâlâ'nın kulları için belirlediği durumlar vardır. Allah'tan selamet ve afiyet dileriz.

Ebu Katade-Ensar Bülteni, Beyne Menheceyn -81-

Habib bin Habib'ten rivayet ediliyor; “Kurban Bayramı gününde Vasit'te Halid bin Abdullah El-Kuseri'yle karşılaştım. Kuseri; “Dönün ve kurbanınızı kesin. Allah kurbanlarınızı kabul etsin. Ben (ise) Ca'd bin Dirhem'in boynunu vuracağım. Ca'd bin

Dirhem, Allah Teâlâ'nın İbrahim (aleyhisselam)'ı dost edinmediğini, Musa (aleyhisselam) ile konuşmadığını iddia ediyor. Allah Teâlâ, Ca'd bin Dirhem'in iddia ettiklerinden münezzehtir." dedi ve inip Ca'd bin Dirhem'in kafasını kesti."

Ehli Sünnet alimleri, Halid el-Kuseri'nin bu yaptıklarını övmüştür. Bu alimler arasında İbn Kayyım da şu sözleriyle ona övgüde bulunmuştur; "Allah, kardeşimin kurbanını kabul etsin." Mücahid Müslüman gençler, büyük bir psikolojik sıçrayışa ihtiyaç duydular, ta ki zihinlerinde selefin terimleri yerleşene ve bu terimleri, hiç sıkılmadan ve eksiklik hissetmeden kullanmaya başlayana kadar. Evet, gençler tartışmada doğruya yakınlık etrafında dönüp durmaktadır. Peki hangimiz daha doğru yoldayız? Hangimiz hakikate daha yakınız? Bu ihtilafların sebebi, onların içinde yetiştiği, her sözü İslam'a nispet edip itibar, ihtiram ve takdir edilmesinin vacip olduğunu iddia eden modern eğitimidir. Gençlerin zihinlerinde ictihadi meselelerle ihtilaf edilen meseleler birbirine karışmış vaziyettedir. Bu iki meselenin arasını ayıramamaktalar. Ehli İslam'ın üzerinde ihtilaf ettiği bütün meselelerde, farklı görüşlerin kayda değer olması ve muhalif görüşte olanda da kusur aranmaması gerekir. Ta ki alimlerimizin yazmış oldukları garip ıstılahların varlığını bilelim. Mesela sabitler ve mütegayyirat/değişkenler ıstılahı gibi. Bazı modern eğitim alan gençler, sabit olan konularla değişebilen konular arasındaki farkı öğrenemediler. Çünkü ders gördüğü lider ve şeyhlerinden, Ehli Sünnet ile Şia arasında usul ve kaide olarak bir fark olmadığını öğrendiler. Rabbimiz bir, Peygamberimiz bir ve kıblemiz bir. Onlara göre değişken olmayanlar sadece bunlar, diğerleri ise hep değişken. Bu tariftten dolayı İslam; hakikatlerinden, usul ve kaidelerinden uzaklaşmış, dinin içeriği boşaltılmıştır. Bu yüzden Allah'a davet eden herkes, selefi salihin kitaplarını okumaları ve bunlardan ders almaları gerekir. Çünkü bu kitaplar, Sünni menhecten ziyade Sünni mizacın bizzat kurucularıdır. Çünkü Sünni mizaç, kendisine isabet eden yıkıcı ve bozucu durumları ıslah ve yeniden inşa etmek için bazı terbiyevi fonksiyonlara ihtiyaç duyar.

Bazı selef kitapları vardır ki, Sünni mücahid Müslüman bir kişinin bunları incelememesi yakışık almaz. Bilakis kişinin menheci oturana kadar ve mizacını düzeltene kadar bunları defalarca okuması gerekir. Bu kitaplardan en önemlileri:

- >> Es-Sünne >> İmam Abdullah Bin Ahmed bin Hanbel
- >> Reddu Ala Bişr El-Merisi >> İmam Darimi
- >> Reddu Ala'l Cehmiye >> İmam Buhari
- >> El-İbanetu'l Kubra >> İbn Batta El Abkeri
- >> Şeria >> Acurri
- >> Tevhid >> İbn Huzeyme

Bu tür kitaplar ve bu minvalde yazılmış kitaplar, içinde bulunduğumuz büyük ayıplar ve hatalar ile selefin üzerinde olduğu berraklığı ve açıklığı anlamanda sana yardımcı olur.

Bu kitaplarda, bid'atten uzak ve insanları bid'atlerden uzaklaştıran, insanları bid'atlere yaklaştırmaktan sakındıran selefin açık mizacı/düşünce yapısı vardır. Bu tür kitaplar, günümüz düşünürlerinin içinde bulunmuş olduğu dalaleti görmende sana yardımcı olur. Onlar ki, İslam'ı köklerinden yok edip, dinin şiarını 'Ben Müslümanım' diyen herkese verdiler.

Bu kitaplar sünnetin değerine, yüceliğine ve sünnet ehline olan muhabbete karşı sağlam bir düşünce yapısı oluşturur. Aynı şekilde bid'atçilere ve bid'atlere de hakiki bir buğz oluşturup, hiçbir çarpıtma veya takiyye yapmadan tüm gücünle hak olan kelimeyi söylemeye seni teşvik eder.

Muasıf yeni yetme düşünürler, senden nispi hak kaidesini yüklenmeni ister. Selefi salihinin Allah'ın dininden anlamış oldukları idraki taşıdığı hak nispi haktır, mutlak hak değildir. O halde sana düşen, bunun varlığını başkasına anlatmandır. Senden farklı düşüncede olan kimseye ise, görüşüne saygı göstermen

ve değer vermen gerekir. Bid'atçı ile olan muhalefetin, davanın dostluğunu bozmaz. Üzerimize düşen, ittifak ettiğimiz hususlarda birbirimize yardım etmektir. Hatta Şialar ve Rafizilerle bile. İhtilaf ettiğimiz şeylerde de birbirimizi mazur görmemiz gerekir. Hatta bir konu hakkında vacip mi yoksa küfür mü ihtilafına düştüğümüzde bile. Mesela demokrasi ve parlamentoya girmek gibi.

İşte sana, Selefin, bid'atçılarla olan muamelesini aktardım. Nitekim Ehli Sünnet ved'Din, Halid E-Kusari'nin Ca'd bin Dirhem'i öldürmesini takdir etmiştir. Eğer o olay bugün gerçekleşseydi, yeni yetme düşünürler, Ehli Sünnet muhaliflerini öldürüyor, kendi görüşünden başkasına tahammül edemiyor derlerdi. Bunlar içine kapanık, donuk zihniyetli ve gerici kimseler diye naralar atacaklardı! İşte bunlar yeni yetme düşünürlerin ibareleridir.

Seni temin ederim ki, Ca'd bin Dirhem'in iddia ettikleri zamanımızdaki bid'atçıların iddia ettiklerinden bin defa daha hafiftir. Keşke bu zamanın bid'atçıları, Ca'd bin Dirhem kadar cesaretli olabilselerdi. Keşke onlar, Cehm Bin Safvan gibi tağutların önünde hakkı söyleyebilselerdi.

(Birçok kardeşin, Ebu Katade'nin geçmiş beyanatını reddettiğini hatırlıyorum. Bunun üzerine Ebu Katade, bir sonraki bölümde izahta bulunacağını söylemişti. Daha sonra insanlar, ikinci kez yaptığı açıklamayla bir kez daha şok olmuştu. Çünkü bu açıklamasında, İslamcılar arasındaki bid'atçılar diye isimlendirdiği kişilerin öldürülmesi hususunda daha da ileriye gitmişti. O zamanlar Londra'daki İslami çevrede bu beyan, el-Kusari'nin Ca'd bin Dirhem'i öldürmesine benzetilmesinden ötürü Said ve arkadaşlarının öldürülmesi bu şekilde övülüyor diye anlaşıldı. Bu trajedi, *Ensar* bülteni üzerinden bu facia ortaya çıkana kadar birkaç ay daha devam etti.)

Ebu Katade El-Filistini, Ensar Bülteni-Beyne Menheceyn -83-

Fikirler, kalem ve sayfalarla beraber kitaplar arasında yaşamak İslam değildir. Asıl İslam, yaşantıdaki hareketlerdedir. Beşerin doğru ve yanlış yaptığı hareketlerdedir. Doğrular, güçlendirilir ve desteklenir. Hatalar ise işlenir ve ıslah edilir. İslam aleminin pratiğinde, adalet de vardır zulüm de. Doğrular da var yanlışlar da. Her birinin İslam'da bir yeri vardır.

İslam'ın bizzat kendisi, hataların varlığını itiraf eder, insanlar ve varlık aleminde bunların olmadığını iddia etmez. Allah Teâlâ hadleri, cezai müeyyideleri (ukubatları) ve hükümleri bu sebeple indirmiştir. Bu minvalde inen Rabbani hitabın tamamı, mücahid muvahhid Müslüman toplum için inmiştir, Müslümanların dışındakilerine değil.

Ali (*radıyallahu anhu*) ve onun hasımları olan Aişe ve Muaviye (*radıyallahu anhuma*) dönemindeki fitnelerden ötürü, biz o dönemdeki sahabelerin durumunu Allah Teâlâ'ya havale ederiz. Onlar hakkında ancak Allah Rasûlü (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in hüküm olarak bize bildirdiğini söyleriz. Mesela Allah Rasûlü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Ammar (*radıyallahu anhu*)'ya; “*Seni bağı bir topluluk öldürecek*” demiştir. Bizler sadece bu ve buna benzer diğer hadisleri söyleriz. Ancak iyice araştırıp yakından vakıayı incelersek -ki o dönem hayırlı olan asra yakın, hatta hayırlı asrın bizzat kendisidir- çok korkunç şeylerle karşılaşır, çocukların saçını ağartacak derecede korkunç olaylar cereyan ettiğini görürüz. Mesela:

- Dört bin kişiden oluşan Hariciler Ali (*radıyallahu anhu*)'yu öldürmeye karar vermiş, Kufe'de üç bin kişi ise tarafsız kalmayı tercih etmiştir. Ali (*radıyallahu anhu*) ise onlardan, kendisinin ve onların düşmanı olan Muaviye ile savaşmalarını istemiş, ancak onlar Ali kendisinin küfre girip bu küfründen tövbe ettiğini kabul ve ilan edinceye kadar bu emri yerine getirmeyeceklerini dile getirmişlerdir. Daha sonra Ali (*radıyallahu anhu*),

Haricilerin Habbab bin Eret ve hamile olan hanımını öldürmeleri üzerine onlara karşı savaş açmıştır. Bu savaşta Haricilerden dört yüz yaralı dışında hiç kimse sağ kurtulamamıştır.

- Basra'ya yakın Harib'te gerçekleşen Cemel vakası. (Ömer bin Şeybe'nin anlattığına göre) Müslümanlar arasında gerçekleşen bir savaştır. Hatta bizzat kabileler arasında gerçekleşti. Mudar kabilesi kendi içinde, Rabia kabilesi kendi içinde, Yemen kabilesi kendi içinde birbirleriyle savaştı. Dinde, menhecte ve nesepte kardeş olanlar birbirleriyle savaştı. Bu savaşta, cennetle müjdelenen Talha ve Zübeyr (*radiyallahu anhu*) öldürüldü.
- Ali ve Muaviye (*radiyallahu anhuma*) arasında gerçekleşen Sıffin savaşı. Tam bir katliamın gerçekleştiği bir savaştı. Bununla beraber bazı insanlar sulh için çaba gösterip şöyle dediler; "Şam ehlinden başka Şam'ı kim koruyabilir? Irak helak olduktan sonra Irak'ı kim koruyabilir, kadınları çocukları kim koruyabilir? Akrabalık bağını gözetmiyor musunuz?" Ölü sayısı hakkında korkunç rakamların verildiği rivayetler zayıftır ancak şüphe yok ki ölü sayısı çok olmuştur.

Müslüman olduktan sonra irtidat eden bazı Hristiyanların durumu. Taberi'den rivayetle bu kişiler; "Allah'a yemin olsun ki terk ettiğimiz din (Hristiyanlık), şunların (Müslümanlar) üzerinde olduğu dinden daha hayırlıdır. Bunların dini kan dökmekten, yolcuları korkutmaktan ve zorla malları gasp etmekten alıkoymuyor" demişlerdi. Bunun üzerine Ali (*radiyallahu anhu*), irtidat etmelerinden dolayı onlarla savaştı. Tüm bunlardan sonra Abdullah bin Zübeyr'le savaş ve sonra, sonra...

Bu durum, İnsan hayatının bir parçasıdır. İnsanlara, Müslüman'ın hayatının tamamının gece namazı, gündüzleri oruç, sürekli bağışlanma dileme, sürekli ihsan, sürekli hayır işiyle

dolu olduğunu ve aynı Müslümanın hayalindeki bir veli gibi göstermek için bu olayların üstünün örtülmesi veya unutulması doğru olmaz. (İbn Kuteybe'nin el-Mearif kitabında "El-Mutehacirun" bölümüne, yani sahabeler ve tabiinlerden ölene kadar arkadaşıyla küs kalan kimselerin bölümüne bak.)

Veli insandır, insan ise beşerdir. Mücahid insandır, insan ise beşerdir. Pratikteki İslam'ı, İslam alemini ve Müslümanları çizgi film veya cin ve melekler suretinde tasavvur etmek, İslam'ı yüceltmekten ziyade alçaltmaya çalışmaktır.

Biz bunları sadece bazı küçük şeylerden dolayı zor işleri ihmal eden ve terk edenlere söylüyoruz. Çünkü bu kişilerin hatalara olan hassasiyetleri; hayır, nimet ve ilahi fazileti görmelerine mani oluyor.

Hiç şüphesiz Allah Teâlâ yolunda cihad, otorite ve iktidar için yapılan beşeri bir harekettir. Dolayısıyla bu amelde insani duygular üst üste çıkar. Kim kılıca çağırır veya kılıca teşvik ederse, insanların kendisiyle birlikte cafcacflı sözlerle verilen hutbelerle ya da cilalı sayfalarla savaşmasını beklemesin. Bilakis kişi kendini, kılıcın sıcaklığını hissetmek için hazırlaması gerekir ki bu Allah'ın sünnetidir. Ve bilsin ki şehid edilen üç halife de kafirlerin elleriyle değil, aksine (fasık, bid'atçı) Müslümanların elleriyle öldürülmüştür. İşte Ebu Lü'lü el-Farisi... O şirk ehlinden değildi. Her ne kadar mecusiliğe nispet ediliyorsa da onun Mecusi olduğunu ispatlamak için bir fırın ekmek yemek lazım. Aynı şekilde Haricilerden olan Ebu Mulcim (onların ilkleri tekfir edilmedi. Tekfirinde ihtilaf olan kimseler, onlardan sonra gelenlerdir.) ve Osman (radıyallahu anhu)'ya isyan edenler (ki onların liderlerinden bazıları, Ali (radıyallahu anhu)'nın ordusunun komutanı oldu).

İşte bu çocukların saçlarını bile ağartan bir durumdur. Bu işin üstesinden ancak erkekler gelebilir. Bu işe girişmeden önce çokça düşün. Sakın "Beni çıkmaza soktunuz" deme. Hayır seni kimse çıkmaza sokmadı. Biz sana, bakanlık ve konum garantisi vermedik. Sana beraberinde hata yapmayan bir melek

vereceğimiz garantisini de vermedik. Mümin ile kafiri, Sünni ile bid'atçıyı birbirinden ayıracak gökten inmiş bir silah da vaad etmedik. Aynı şekilde kendisine vahiy indirilen lider bir nebi garantisini de vermedik. Bugün sana bir şey söyleriz, yarın ise o sözden döneriz. Biz sana sadece; "Bu bizim görüşümüzdür. Biz ancak bildiğimize şahid oluruz. Bizler gaybı da bilemeyiz." diyoruz. Şayet süslü lafları istiyorsan aya çık. Şayet bundan aciz kalıyorsan, haberin olsun ki insanların çoğu selamet yoluna gittiler. Yuvalarında çocuklarıyla birlikte serçeler gibi oturuyorlar. Yiyorlar, içiyorlar ve evlerinin penceresinden hayatı izliyorlar. Bu savunma vaktinde böyledir. Sen durduğun zaman, vaazlarıyla üzerimize üşüşerek bize karşı; biz size demiştik, biz anlamıştık, biz uyardıktık, biz biz biz... deyip duranların dilleri uzun. Allah'tan o dilleri kısaltmasını isteriz.

"Hayra karşı oldukça düşkünlük göstererek sizi keskin dilleriyle incitirler." (Ahzab, 19)

Hiç şüphesiz özürsüz bir şekilde savaştan geri kalıp oturanların çoğu, futbolcuları eleştirmekte usta olan kişiler gibiler. Ancak onlar, izleyici kürsüsünden savaşa önderlik eden yüksek seslere sahipler. Diğerleri ise Allah'a şehadet ederler, alınlarından terler akar ve sesleri kısılır. Ancak onlar, ellerinde silahlarla mücadele ederler. Başarıya ulaştıran ancak Allah'tır.

(Bu bölüm, dahili fitneye cevaz verilmesinden dolayı eklenmiştir. İslam tarihinden bu fitnelerin örnek gösterilmesi ise, bu cihad hareketi ve tarihte kaçınılmaz bir şey olduğundandır. Nasıl ki başlangıçta kendisine muhalefet eden mücahidlere peş peşe hücum ettiyse, bu sefer de fitneye olan desteğini gözden çıkarmeye başladı.)

Ebu Katade El-Filistini, Ensar Bülteni-Beyne Menheceyn -83-

Bil ki şeriat ahkâmının çoğu yakın üzere değil, zann-ı galib üzere bina edilmiştir. Çünkü şeriatın temeli, sünnet üzere bina edilmiştir. Sünnetin sağlamlığı/sabitliği ise, Müslümanın hadisi

rivayet eden kişinin doğruluk ve sağlam ezberine olan güvenine bağlıdır. Bu ise, nisbi bir iş olup kati değildir. O halde sabit oldu ki, şeriatın furu/yan meseleleri zann-ı galip ile sabit olmuştur. Müslümanın amelini düzeltmesi zann-ı galip ile olur. İlim ehli, zan mahallinde yakın arayanı ayıplamıştır. Bu durumu dinin helak olma sebebi, şeriatta ifrat ve önemli olan işleri terk etme sebebi saymışlardır. İmam Cüveyni “*el-Ğiyasi*” kitabında “İmamet” ve “Siyaset” bahsinde şöyle söyler: “İmamet meselesinin büyük çoğunluğu, kati delillerden uzak, yakini ilimden halidir.” Yine şöyle der: “İcma olmayıp da üzerinde ittifak ettiğimiz şeri ahkamdan olan bir vakıayı, zanni meselelere ve diğer vakıalara sunarız. İmamet meselesi ise akidevi kaidelerden değildir (yani yakini delillerden oluşmamıştır.). Bilakis imamet meselesi amme bir mesele olup, yöneticilerle genel ve has yöneticilikler hakkında söylenen sözlerin büyük çoğunluğu araştırma sonucunda ortaya çıkan zanni deliller ile elde edilmiştir.” Buna benzer olarak kitabın 221. bölümünde şöyle geçer: “Dikkat edilmesi gereken meselelerden birisi de zanni ve kati delille belirlenmiş meselelerin birbirinden ayrılması ve kesin bilginin kaynağının icma olmasıdır. Bunun üzerine ittifak edildiği zaman, ittiba edilmesi gerekenler arasına girer. İcma’nın olmadığı bir meseleyi, araştırma yollarından birine sunarız. Kıyas yollarından birini işlettirir, ictihat yoluyla öğreniriz.” İmam Cüveyni fıkhnın, zanni delillerden elde edilen bilgiler üzerinde tedebbür etmek ve bir tercih yönü belirleninceye kadar zanni delilleri işlettirmek olduğunu kabul eder. Kendisi bu hususta şöyle söyler: “Ahkam hususunda fıkhıdaki en önemli istek, zanni delillerden elde edilmiş bilgiler üzerinde tedebbür etmektir. İşte bu, bizzat fıkhnın kendisidir. Bu özellik, şariat alimlerinin en güzel sıfatlarındanıdır.” İmam Cüveyni, ümmetin helak olma ve en tasarruflu menhec-ten uzaklaşma sebebini şuna bağlar: “Bu konuda en bariz sebep, bu ilimde derinleşenlerin büyük çoğunluğunun kati yolu zan mahallinde aramalarıdır. Böylece hevalarına tabi olup, doğru yoldan saparak zillet kaynakları üzerinde aşırılıkları hafife alırlar ve nefsi avuntu ve temennilerle sevinirler.”

Peki bu nasıl oldu? İşte sana tafsilatı:

Bazı Müslümanlar, cihad ameliyeleriyle ve davet çalışmasıyla iştigal etti. Böylece, acziyet veya tembellikten dolayı başarı sebepleri tamamlanmadı. Onlardan kimi şehid olarak Rabbine kavuştu, kimi de yaralanıp, uzvunu kaybetti ve bazı azalarını kendisinden önce ahirete gönderdi. Bazıları da vaktini hayır ve cihadla geçirmeye muvaffak olduğu için Rabbine şükrederek bu işten çıktı. Bazıları da ellerini birbirine vurarak ömründen zayi ettiği zamana, hayalini kurduğu ve kanatlarını şişirdiği temennilere ulaşamadığı için ağlamaya başladı. Her şeyden ve her yoldan şikayet eden müflis olur. Müflise dönüşmesinin sebebi yalancı davetçiler, yenilgi ve hayal kırıklığı alametleridir. Kişinin tabiatında şüpheler yer edinir; "İşte sizin şurada ve şurada edindiğiniz cihad tecrübesi ve işte neticesi. Bakın bunları hala anlayamadınız mı? Hala ders almayacak mısınız?!" Bu şüpheler neticesinde, tereddüt ve şaşkınlık yaşar. İşte o zaman İmam Cüveynî'nin dediği gibi "Nefsi avuntu ve temennilerle sevinirler" sözü gerçek olur. Yani kişi, hareketsiz bir şekilde herhangi bir çaba sarf etmeden durur. Zayi olmasından veya değişeceğinden emin olunmayan, şş veya hareket üzerine gerçekleşip kesinlik kazanacak kesin bir bilginin kendine geleceği düşüncesiyle kendini oyalar ve temennide bulunur. İşte bunlar, kendinden başka kimseye güvenmeyen, hayırlı ümmeti kendi liderliklerine bağlayan kimselerdir. Başkaları bir amelden veya hareketten geri kalırsa ona karşı şüphe bayrağını çekerler. Başarısızlığı ortadan kaldırmak için teşvikte bulunurlar ve naralar atarlar; "Acele etmeyin! Sizin bu gördüğünüz, bir önceki gibidir. Biz bu faaliyetleri ve işleri daha önce tecrübe etmiştik. Bu tecrübeler, daha önce bizi hiç aldatmadı. Bizler tecrübe ettik." derler. Maşallah sizlere ey bu zamanın alimleri ve bu ümmetin önderleri!

Şahsen ben bu tür insanlarda iki türlü nifak görüyorum. Birincisi; onlar hayrı sadece kendilerinde görüyor ve sadece kendilerine güveniyorlar. Çünkü nefisleri, benlik görüşünde ve tazimindedir. İşte bu da nifakın zirvesidir.

İkinci ise; onlarda beklenti içinde oldukları şerrin gerçekleşmesini temenni ettiklerini hissedersin. Başkalarının istediği hayrın gerçekleşmemesi için de bütün çabalarını harcadıklarını görürsün. Onlar, bekledikleri ve su-i zanda bulundukları gerçekleştin diye, ümmet için şerri uman kimselerdir.

İnsanlardan farklı bir kısım daha var ki iki mizan ve iki tartı ile ölçerler. Birincisi, kendisinin kurduğu ve desteklediği mizan, diğeri ise başkasının kurduğu ve desteklediği mizan (Destek, psikolojik bir yöndür, delil üzere bina olanın şer'i tarafı ondan daha çoktur). Şayet kurduğu ve desteklediği şey sadece iyi yönleri hissettirip sadece güzel olan tarafı görüyorsa ve gözü hatalara karşı kapalıysa, işte o kimse muradını gerçekleştirmek için her şeyi güzel ve aydınlık görür, her olayı meşru bir şekilde yapar. Diğeri ise tam aksidir; sürekli şüphe içerisinde olma, sürekli eleştiride bulunma ve ayıplar görme söz konusudur. Rızanın bizzat kendisi, bütün ayıplardan yorulmuştur. Bizler doğru yol üzerindeyiz, gedikleri kapatır ve yakın oluruz, çalışırız ve yine çalışırız. Bulduğumuz yerde kalmaya devam eder, asla yerimizden ayrılmayız. Ta ki Allah'ın emri yerine gelinceye kadar. İctihat üzerine bina ettiğimiz bir amelden dolayı asla özür dilemeyiz. En hayırlı olanı ve en güzel şekilde fayda elde etmeyi murat ederiz. Şayet istediğimiz gibi olursa, bu ancak Allah'ın fazlındandır. Tam tersi olursa da şöyle deriz; "Ey Samed olan, gizli ve açığı bilen, Ey yerin ve göğün sahibi olan Allah'ım! Senden, en güzel isimlerin ve yüce sıfatların hatrına bizi kendi katına almanı isteriz." Artık gurur ve şifa kahkahalarını ne duyuyor ne de işitiyorum. Ben bir insanım. Halbuki buna insanlar dayanmaz.

Allahumme amin...

**Ebu Katade El-Filistini, Ensar Bülteni-Beyne
Menheceyn -85-**

Hayır ve hidayet mızrağı her geçen gün daha da güçleniyor. Gövdesi, her imtihan ve tecrübeden sonra daha da sertleşiyor. Kökleri, ne kadar zor olursa olsun engelleri aşmaya ve ne kadar

sert olursa olsun taşları parçalamaya başladı. İşte Silahlı İslam Cemaati de insanlara menhecini yayıyor. O, doğru yolda olan kardeş cemaatlere bir nefes gibidir. Hiç şüphesiz ilim talebeleri ve mücahid gençler, Mısır Cihad Cemaati'nin "*el-Umde fi İ'dadi'l Udde*" ve "*el-Hadi İla Sebili'r Reşad fi Mealimi'l Cihad ve'l İ'tikad*" kitaplarını, "*Mealimi't Taiyeti'l Mensura fi Akri Dari'l Muminin*" (*Biladu Şam*) kitabını ve Libya İslami Mücadele Cemaati'nin yayınladığı Şeyh Ebu Munzir es-Saidi'ye ait olan "*el-Hututu'l Aride li Serayal-Mücahidin*" eserini okudular. İşte Silahlı İslam Cemaati, insanların dillerinde çokça dolaşan soruların cevabı olan bu alametleri ortaya çıkarmada öncü oluyor. El kitapları ise diğer zikri geçen kitaplar gibidir. İçinde selefin nefesi, mizacı ve ilaveten Selefî menheci vardır. Kitabın yazarı, Cezayir topraklarında ve kendilerinden zorla alınan diğer İslam beldelerinde yapılan savaşın gerçeklerini iyice açıklığa kavuşturuyor. Bu konuda en önemli nokta ise; bu savaşta muvahhidlerin, mürted olan taifelerle savaşması ve onlara mürtedlere yapıldığı şekilde muamele etmeleridir. Aynı şekilde önemli olan noktalardan bir diğeri de ehli olmayan kişilerin Selefî bayrağı taşımasından tecrit edilmesidir. Çünkü Cemaat'ın bu bayrağa olan tutkusu, bu Cemaat'ın hayırlı ve faziletli bir topluluk olduğunun en hayırlı delilidir inşallah.

Silahlı İslam Cemaati Selefî menhec, Selefî anlayış, Selefî hareket ve yöntem üzerindedir. Tahrif olmuş herhangi bir fikri benimsemez. Bozuk bir üslup, bu Cemaat'te başını kaldıramaz. İşlerine, yalnızca selefî salihinin anlayışı ve kurallarıyla muamelede bulunur. Nitekim Allah Rasûlü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) "*En Hayırlı ümmet, benim asrında yaşayanlardır. Sonra bunları takip edenler, sonra da bunları takip edenlerdir.*" diye buyurmuştur. Bunu anlamak ve kavramak, önemli ve zaruri olan bir şeydir. Ümmet, ancak bu şekilde izzet bulabilir. Bu ümmet, ancak ilk neslin ıslah olduğu şekliyle eski haline dönebilir ve bu ümmeti ancak ilk nesli ıslah eden şeyler ıslah edebilir. Yani hususi bir anlayış, hususi bir menhec ve hususi bir yol. Bunun dışındaki düşünceler, prensipler ve bid'at yolları değil. Şüphesiz ki bu

Cemaat, sofilerin tehlikesini ve ümmet üzerindeki etkisini fark etmiştir. Onlar ki bid'atı yaydılar, doğru mizacı ifsad edip, doğru iradeyi terk ettiler. Hiçbir alçaklık ve zillet, hiçbir korkaklık ve bitkinlik olmasın ki içinde sofi anlayışının etkisi bulunmasın. Hatta Selefi olduğunu iddia eden ve Selefi bayrağını yükseltenlerden birçoğu, tasfiye ve terbiye sahipleri gibi hakikatte menheclerini sofilerin mistik yaşam anlayışı ve değişim hareketi üzerine kurmuşlardır. Sonra bu menhec, Eş'ariler gibi bir bid'at menhecini kozasından çıkarmıştır. O öyle bir menhectir ki birisi oturup yıllarca uğraşsa, Ümmeti Muhammed (*sallallâhu aleyhi ve sellem*) üzerindeki etkisini saymakla bitirmez. Çünkü Kelam ilmi, islami aklı yıkmıştır. Gayb (görünmeyen) ve şehadet (görünen) alemini doğru yorumlama ve anlama menhecini ifsat etmiştir. Bunu açıklamak çok uzun sürer. Taklitçilik boyunduruğundan kurtulmuş akıllı kimse, bütün bunları açık bir şekilde görebilir.

Silahlı İslam Cemaati'nin, savaş tabiatına ve hakikatine olan anlayışına gelince, işte bu Allah Teâlâ'nın vermiş olduğu hidayettir. Öyle ki Cemaat, yöneticilerin ve taifelerinin ne üzere olduğunu anlamıştır. O taifeler, İslam milletini ve İslam dinini değiştirdiklerinden ve insanları Rahman'ın şeriatının dışındaki bir sistemle yönettikleri için küfür ve riddet taifeleri olmuşlardır. İşte bu, içinde bulunduğumuz durumdur ve bu nitelemelerden daha geniş ibarelere kaçan herkesi de içine alır. Şayet topukları üzerine gerisin geri dönerse, o kimseye dünya ve ahirette hüccet ikame olunmuştur. Allah Teâlâ için, o kimsenin aleyhine bir yol bulur. İşte bu, Müslüman kişinin anlayışı, bu da düşmanın şer'i vasfıdır. Müslüman kişi böyle olursa dahil olacağı savaşa karşı basiret sahibi olur ve karşısındaki kişinin de mürted olduğunu bilir. Hatta bu kimselerin, tövbesi kabul edilmeyen, kendileriyle yalnızca ya Harbu'l Mulciye ya da Selmi'l Muhziye yapılarına kadar savaşılan galiz riddet ehli kimseler olduğunu bilir. Bunlarla ne diyaloga girilir ne ateşkes yapılır ne de sulh. Bunlara karşı ancak Allah Teâlâ'nın aramızda hükmettiği vardır; zafer ya da şehadet.

İşte mücahidler ile onların düşmanlarının vasfı. Bu vasıflar Müslümana, Allah'ın rızasını umarak kanını akıtmadan önce vasıflarını belirtmesi ve meydana çıkarması vacip olan bayrağın özellikleridir.

Silahlı Cemaat, bütün yeni ve eski bid'atçı menheclerden teberri etmiştir. Aynı şekilde Haricilerden ve bağlantıları olan tekfir ve hicret cemaatlerinden de beri olmuştur. Cemaat, umumu tekfir etmez ve insanların da asli kafir oldukları inancında değildir. Bilakis insanlarla İslam esaslı üzere muamelede bulunur. Çünkü Müslümanlık, bu insanların aslında vardır. Bu asıl, fert ve toplum üzerinden ancak içine hevanın karışmadığı, helak edici bir zannın olmadığı ve nefsin bir hevesi olmayan bir delille bozulabilir. Cemaat, özellikle bazı Haricilerin (hevesinden) dediği gibi; "İmam (Müslümanların lideri) kâfir olduğu zaman, tebaası da kafir olur." düşüncesinde değildir. Cemaatin bu hususta Cezayir hakkında en bariz görüşü, ülkenin iki hakikatten mürekkebe olmasıdır. Tıpkı Şeyhul İslam İbni Teymiyye'nin Mardin hakkında fetva verdiği gibi; "Mardin kalesi ehli ve sakinleri açısından darul İslam'dır. Yönetici ve seçkin taifesinin hükmü açısından darul küfürdür." Bu durum, Cemaatin menhecini bid'at ve batıl menhecler üzere kurmadığının en bariz delilidir. Hiç şüphesiz Cemaat, Allah'ın izniyle bütün söylemelerinde ve yaptıklarında nettir.

Mühim olan meselelerden bir diğeri ise Cemaat'ın, ehli kiblede olup kendini İslam'a nispet eden cemaatlerin üzerindeki hüküm farklılığının farkında olmasıdır. Her ne kadar bid'atçı cemaatler olsalar da her bid'at aynı derecede ve aynı sırada değildir. Bilakis bid'atların dereceleri değişir. Kim bunların farkında olmazsa helak olma yoluna doğru gider. Silahlı İslam Cemaati, bazı bid'atçı cemaatlerin isimlerini verdiği zaman, onların sahip oldukları bidatte aynı derecede ve aynı hükümde oldukları gibi bir mana ortaya çıkmaz. Nitekim o bid'atlerden bazıları tekfir edilen bid'atlardır; tıpkı demokrasi gibi, bazıları ise daha düşük derecede olan bid'atlardır.

Bid'atlerden bazıları sarih küfürdür. Örneğin Allah Teâlâ'nın şu sözündeki cahiliye bid'ati gibi:

"Allah'ın yarattığı ekin ve hayvanlardan O'na pay ayırdılar ve kendi batıl zanlarına göre; "Bu Allah'ındır, şu da ortak koştuklarımızdır." dediler." (Enam, 136)

"O müşrikler; "Bu hayvanların karınlarındakileri sadece erkeklerimize ait olup karılarımıza haram kılınmıştır" dediler. Bununla beraber, eğer (doğan) ölü olursa o zaman hepsi onda ortaklırlar." (Enam, 139).

"Allah, ne Bahire'den ne Saibe'den ne Vasile'den ne de Ham'dan hiçbirini meşru kılmamıştır." (Maide, 103)

Aynı şekilde münafıkların bid'ati de böyledir. Onlar ki dini, kendilerini ve mallarını korumak için kullanmıştır. Yaptıkları bid'atlerden bazısı, küfür olan veya küfür olup olmadığı hususunda ihtilaf edilen masiyetlerdir. Örneğin Hariciler, Kaderiye-ciler, Mürcieler ve bunlara benzer sapık fırkalar gibi. Bunların yaptıkları bid'atler, küfür olmadığına dair üzerinde ittifak edilen masiyetlerdir; güneşte ayakta bekleyerek oruç tutulması ve nefsin ibadete verilmesi, cima şehvetini kırmak için kişinin hadım edilmesi gibi. Yaptıkları bazı bidatler ise mekruh kısma girer; arefe akşamında dua etmek için bir araya toplanmak, Cuma hutbelerinde sultanlara dua edilmesi gibi.

Cemaatin, herhangi bir cemaat hakkında bu bid'atçıdır demesi için, bid'atinin hangi mertebede olduğunu araştırması gerekir. Böyle bir durumda iktiran deliline bakılmaz. Yani (Silahlı İslam Cemaati'nin) herhangi bir yerde, cemaatler hakkında bid'atçıdır dediğinde, o halde bunların hepsi aynı mertebededir, denilmez. Böyle bir anlayış ancak cahil kimselerin aklına gelir. Cemaat, tekfir hususunda ehli sünnetin sakındırdığı ve koruduğu çerçeveye doğrultusunda bakar. Dolayısıyla tekfirden, manialar veya bu manialardan birisi bulunduğu zaman, celhalet, ikrah ve tevîl gibi, (daha önce kasıtlı yapmama kaydını zikretmişti) yani küfür ve masiyet fiiline kasit, muayyen tekfire mani olan hükümleri

işlettirir. Cemaat, bazılarının yaptığı gibi bir durumu yüceltip diğer durumu hafife alarak tevhidi parça parçaya ayırmaz. İkisi de şeriatıta aynı mertebededir. Hiç kimse Allah Teâlâ'nın (namaz, oruç, adak, kurban gibi) ibadetleriyle el-vela ve'l-bera arasını veya hüküm ve teşrinin arasını ayıramaz. Çünkü bunların hepsi dindir. Bizler ibadetleri Allah için yaparız. Bizler, dinin diğer yönlerini bırakıp yalnızca imamet peşinde olan siyasi cemaatlerden değiliz.

Genel olarak Silahlı İslam Cemaati'nin menheci ve akidesi böyledir. İşte bu menhec, bayrağı ve gayeyi belirler. Ancak yapıtaş ıctihat üzere olan diğer meselelere gelince, bazı şer'i hükümler gibi bu tür durumlar da menhecin belli bir sınır koyduğu meseleler değildir. Çünkü menhecin aslı, kişinin her şer'i hükümde doğruya isabet etmesini kast etmez.

Ümmetin büyük imamları; İmam Malik, Şafii ve İmam Ahmed gibi, ki onlar Ehli Sünnet ve'l Cemaat'ın imamları ve önderleridir. Hal böyle olduğu halde, ictihat ve araştırmaya dayalı görüşler ve birinin aldığı görüşü, onlardan birinin veya bazılarının almayı gerekli kılmadığı görüşleri vardır. Müslüman kimse, bu tür meselelerde zayıf ve eksik olabilir ve hata edebilir.

(Hakikaten övgüde bu kadar aşırıya kaçan sözlerden sonra ne diyeceğimi bilemiyorum. Çünkü asıl şaşkınlık, ancak hakında konuştuğu Cemaat'ın menheci üzerine yazılan kitaplar okunduğunda ortaya çıkar. Sanki Ebu Katade, burada başka bir menhecten başka bir cemaatten bahsediyor. Ebu Katade ve yöneticileriyle beraber *Ensar*'da çalışanlar, Silahlı Cemaat'ın menheciyle ilgili kitabını ve yukarıdaki yazıyı içeren (İslam Cemaati'nin menhecini belirttiği kısım) *Beyne Menheceyn* makalesinin bulunduğu *Ensar* bültenini, aynı vakitte kendi camisinde Cuma namaz ı çıkışında dağıttı. Bir sonraki günün sabahında, kendi düşüncesinde olan bütün cihad ehli, bu menheci (Silahlı İslam Cemaati'nin menhecini) reddettiler. Birçok düşünceyi saçma buldular. İçindeki uçsuz bucaksızlığa, aşırılığa ve suça dair olan kurallar konusunda hayrete düştüler. Hatta bir sonraki günün

aksamında buluştuğumuzda cihad ehlinde birisi zikri geçen menhecele ilgili; "Başında 'Ey Ümmeti Muhammed! Sizi kesme-ye geldik!' yazısı eksik olmuş" demişti.

Şaşkınlık tam kemale ersin diye daha önce söylediğimi tekrar edeyim; Ebu Katade, toplantının bitiminde Cemaat'ın menhecele ve yazarına söverek çıktı. Onları cehaletle nitelendirdi ve menhecelerine dayanak olarak getirdikleri hadislerin zayıf olduğunu söyledi. Bunun dışında daha ne söyleyeyim bilmiyorum...)

Ebu Katade El-Filistini, Ensar Bülteni-Beyne Menheceyn -86-

Birçok defa insanlar, hevalarından ve bu yolda sebat etme sıkıntısından dolayı haktan geri kalırlar. Fakat çok az bir kısmı, bu sebeplerden dolayı geride kaldığını itiraf eder. Geride kalmış olanlar, bu hevalarını ve bu zayıflıklarını, insanları ikna ettikleri makul ve objektif sebeplerle örtmek zorundadırlar. İlk yapmaları gereken şey, hakaret ve tahrif ettiklerinden dolayı veya zahir olan hakikat yerine, olumsuz bazı yönleri tazim ettiklerinden dolayı hakka dönmeleri gerekir. Kuran-ı Kerim, bize bu üslubu en güzel bir şekilde keşfetmiş ve bize tüm çıplaklığıyla göstermiştir ki, bu nefsi tuzaklara karşı bir nur ve bir basiret üzere olabilelim ve bu çabalarının bize gizli olmadığını, aksine apaçık olduğunu bilelim. Bu çabalar, her ne kadar perde altında gizlenmişse de hakikatte arkasına gizlendiği perde, arkası görünür bir şeffaflığa sahiptir. Onu okuyanlar arkasında ne olduğunu görür ve zahir suretine aldanmaz.

Kur'an'da okuduğumuz ilk sure, münafiklar hakkında bahse-derken şöyle der:

"Onlara; "İnsanların iman ettiği gibi siz de iman edin" denildiği zaman, "Beğinsizlerin iman ettiği gibi mi iman edelim?" derler. İyi bilin ki beğinsiz kendileridir. Fakat onlar bilmezler." (Bakara, 13)

Bu ayet, nifak ve münafıkların keşfi ve onların haktan nefret ettiklerini ortaya çıkarması açısından büyük bir ayettir. Bu ayeti her okuduğumda veya her dinlediğimde, İslam tarihinden bu günümüze değin keskin anlayış, aklı selim ve reddedilen veya savunulan davalar hakkında yüksek anlayış iddiasında bulunan bu kavim (münafıklar) geliyor. Buna rağmen onlar; yeni ve eskilere dar görüşlü, kıt anlayışlı ve saf düşünceli diye lakaplar takıyorlar. Böyle yapmalarının sebebi, kolay yolu tercih ederek haktan kaçmalarıdır. Vakıada etkisi olan pratik bir hak olduğu gerekçesiyle, hakka karşı münafıklıklarında artış gösteriyorlar.

Tarihte bir şeyi helal sayıp da onu yapmayan, tarih dersi alıp da hareketin dışında olan filozoflara rastlamak mümkündür. Bu yüzden filozoflardan askeri bir komutan veya başarılı bir idareci ya da uzman bir politikacı olan kimselere rastlamak çok nadirdir. Hatta felsefe dersi alanlar arasında şu söz meşhurdur; "Filozoflar, siyasete uygun kimseler değildir. Aynı şekilde liderliğe de." Böylece iki taraflı filozoflar yetiştirilmiştir; filozof ve lider, filozof ve idareci, filozof ve siyasetçi. Bunun sebebi ise; bilindiği gibi filozof, aklının vehimlerine göre yaşar, bulutların üstünde fikir kanatlarıyla dolaşır, yeryüzünde insanların gittiği yolda gitme çabasına girişmez.

İşte bu insanlık aleminde mevcut olan ikiliktir. İslam aleminde, tarihte ve zamanımızda nice askeri lider ve siyasetçiler, felsefeci ve düşünürlerin vehimlerinden şikayetçi olmuşlardır:

Kur'an, onları münafıklar diye isimlendirdi ve onlara; "*İnsanların iman ettiği gibi siz de iman edin*" dedi. Allah Teâlâ'nın "*İnsanlar*" sözüne dikkat edin. O iman ki tek surette olan, tek bir hakikatte olan, aslında bir farklılık olmaksızın fitraten tek bir hakikat olarak insanların tamamının inandığı bir imandır. Ey Kavim! İnsanların iman ettiği gibi siz de iman edin. İşte bu sizden razı olduğumdur. Bu benim size olan emrimdir. Aşırıya kaçmayın. Çok derinlere dalmayın. Bilal (radıyallahu anhu) gibi iman edin, Yasir (radıyallahu anhu) gibi iman edin. Bir bedevinin ve şehirlinin iman ettiği gibi iman edin. Onlara iman nedir, tarifi nedir,

sınırı nedir diye sorduğunda ilk önce size şöyle diyeceklerdir; "İman, kendi nefsinizde bildiğiniz bir şeydir. Ne için onu örtüyorsunuz? İman, sıcaklığıyla kalplerinizi ısıtıyor. Ne için onu bilmiyorsunuz?"

(Bu, Ebu Katade'yi ve düştüğü halden dolayı *Ensar Bülteni*'ni reddeden mücahidlere karşı, Ebu Katade'nin takındığı tavırları anlatan makalelerden biridir. Benim ve benim gibi birçokları, Silahlı Cemaat'in Said'in öldürülmesini teyit ederken takındıkları tavırdan, sonra da Selefi diye isimlendirdikleri menhececleri açıklarken Ebu Katade'nin buna selef menheci ve sahabe yolu diye şahitlikte bulunmasından dolayı, kendilerinden uzaklaşmaya başladılar. Zaten bu makale yoruma ihtiyaç bırakmıyor!)

Ebu Katade El-Filistini, Ensar Bülteni-Beyne Menheceyn -96-

Sireti Nebevi ve İslam Tarihi, ders çıkarmak ve ibret almak için verimli bir bahçedir. Bu tarihte değişikliği arayan Müslümanı, başkalarının tecrübelerini ve etkinliklerini yazıp çizmekten dolayı etkilenmekten müstağni kılacak öğütler vardır. Bu ümmetin ilkleri olan atalarında, çocuklarına siyeri anlatmak, tarihi onlara ezberletmek ve bunları çocuğun akli ve nefsi yapısının bir parçası haline getirme hususunda büyük bir hırsları vardı. Çünkü Sireti Nebevi, hayatı anlamada akli bir olgunluk verir. Nitekim tarih, Allah Teâlâ'nın sünnetinin cereyan etmesidir. Sireti Nebevi'ye taalluk eden tarih ise kişinin, Allah Teâlâ'nın şeriatine ve emrine karşı haddi aşmamasında kapsayıcı bir tevafuktur. Bu dine inanarak Sireti Nebevi'yi okuyan ve ders yapan bir kişi, maksadına ulaşmak için takip ettiği yolda asla bir tearuz bulamaz. Bu maksat ister yalnız kendi hayatıyla alakalı olsun ister başka kimselerle olan mücadelesinin bir parçasından olsun ister bazı maslahatları gerçekleştirmesinde olsun... Böylece insan, Allah Teâlâ'nın şeriatına uyar, hükmüne boyun eğer ve herhangi bir masiyet işlemekten müstağni olur. Bu durum kişinin, İslam'la herhangi bir alakası olmayan çokça tecrübe içeren kitapları okumanın hilafıdır. Çünkü bu kitaplar, uzmanlaşmış

nefsi değişim hareketi sırasında şiddetli ihtiyaçlardan dolayı bazı günahları işletmeye sevk eder. İşin en zor olan tarafı da şeriat kaidelerini aşmadan, başarıya götürecektir değişim hareketini ikame edememesidir.

Son asırda, nizamı düşürüp farklı bir yönetimin ikame edilmesi için birçok insani tecrübeler edinilmiştir. Bu asırdaki bu işin uzmanları solculardır. Bu hareketi birçok kişi 'kurtuluş/özgürlük' hareketi diye isimlendirmiştir! Bu isim, bu hareketin manasına uymayan bir isimdir. Ancak bu sayfalar, bu durumu tartışmak için müsait değildir. Bu savaşçı hareketler, Çin'deki Mao Zedong hareketi gibi hedeflerini gerçekleştirmiştir. Mao Zedong'un örgüt savaşları ve bu çeşit hareketler hakkında kaleme aldıkları, birçok araştırmacı tarafından bu konuda yazılmış en iyi kitaplar olarak isimlendirilmiştir. Aynı şekilde, çarlığa karşı Rusya'daki Bolşevik Devrimi, Güney Amerika devrimleri, Castro ve arkadaşı Che Guevara'nın devrimleri gibi. Bu devrimin sahipleri, bu tecrübeleri kitaba döktüler ve bu kitaplar İslam lügatına (Arapçaya) da çevrildi. Müslüman gençler de bu kitapları okudular. Bu hareket, kendi toprakları üzerinde hedeflerini gerçekleştirdi. Bu durum, okuyucunun birçok teori ve kuraldan etkilenmesinin bir nedenidir. Çünkü kitap, akli olarak okuyucusunu kendi boyasıyla boyar. Çünkü kitap, okuyucuyu peyderpey istediği muhite çeker. Bu tür kitaplar çok okunduğu takdirde, okuma esnasında okuyucunun aklını kendi boyasına büründürür. Bu tür hareketler, kitaplarında da yazıldığı gibi, herhangi bir kaide üzerine veya bu hareketlere hükmeden herhangi bir insani ahlak esasları üzerine de bina edilmemiştir. Ayrıca bu hareketlerde ilerleyen kişilere herhangi bir kayıt ve bağlantı gerekli görmemiştir. Bir diğer manasıyla bu hareketlerin ahlaki boyutları yoktur. Bu hareketler, bana göre piyasada yaygın olan yemek kitaplarına benzer. Çünkü bu tür kitapların yazarlarını, yemeğin yapılışı ve güzel bir tat almanın dışında hiçbir şey ilgilendirmeyiz. Bazı aşçıların, yemeğe biraz şarap veya içki koyma şartı koştuğunu görürsün. İşte bu tür kitaplar da kendi görüşüne ve prensibine göre, herhangi bir fiilde güzel veya çirkin görmeyle

İlgili şahsi tasavvurunu gösteren bu aşçılar gibidir. Fiillerin bir-
çokunda, hak ve din ile bir bağlantısı yoktur. Dindar Müslüman
da bu ilme olan bilgi tecrübesine dayanarak ve insani ihtiram
göstererek bu kitapları okur. Böylece bu kitaplardaki birçok gö-
rüşü benimsemeye başlar. Akabinde de daha önce İslam'la ilgili
okumuş ve iman etmiş olduğu kitapları tekrar gözden geçirmeye
başlar. Böylece bu kitaplarla İslam dini ilkeleriyle ilgili okuyup
iman etmiş olduğu hakikat ve kaideler hakkında gelgit yaşar.
Yani saygı gösterip de iman etmediği şeylerle okuyup da iman et-
tiği ve fitrat haline getirdiği hakikatler arasında bir mücadeleye
girer. İşte bu, şerlerden biridir.

Bu merhaleden sonra uzmanımız, okuduklarıyla başka bir
hale girer. Zaten aslında daha başlangıçta bile bu halete girmiştir.
Okuyucu, daha önce kolay bazı şer'i yazıları okumuşluğu vardı.
Bu okuduklarının usulü fıkıhla ilgili bazı birikintileri veya Sireti
Nebevi'den kapsayıcı makaleler olması fark etmez. Daha sonra
bu makaleleri gözden geçirme esnasında bazı mücadelelere gi-
rişmeye başlar. Örneğin bazı kaideleri okur ve ezberlemeye baş-
lar; "Şer'i siyaset, maslahat üzere bina olmuştur. Maslahat ise,
hükümlerin ve bir Müslümanın kendisinden bir hüküm çıkar-
ması caiz olmadığı diğer kaidelerin illetidir. Çünkü şer'i ve usuli
kaideler, kendisinden hüküm istinbat edilmesi için konulma-
mış, bilakis hükümleri bir kurala sokmak için konulmuştur..."
Bizim bu uzman arkadaşımız ise, bu kitapları genel şer'i kaide-
ler altında yeni kaidelerle meşrulaştırmaya çalışır. Yeni çıkardığı
kaidelere şer'i elbise giydirir ve bunları zahiren İslam boyasıyla
boyar. Halbuki Lenin daha önce bu kaideleri koymuş, Guevara
da dile getirmişti. Lakin İslam ehli için bu kaideler, ancak İslami
bir görüntü vererek meşrulaştırılması ile olur. Yani İslami bazı
olayların seçilerek yapılmasıyla olur. Bu, Sireti Nebevi'den veya
İslam tarihinden olabilir. Bu olaylar, yeni olaylarla birlikte mü-
dafaa edilir ki, bu yeni fikir İslami bir fikir ve delil olsun. Ve bu
fikir içinde İslam ise, süs ve söyleşi olsun.

Bu fiil, fakih birinin, beğendiği herhangi bir görüşü istihsan yolu ile yapmasına benzer. Hatta bizzat aynıdır. İstihsanın asıl kaynağı, fakihin hevası ve görüşü olur. Ancak fıkıh kitaplarına, beğendiği görüşü, başkası tarafından ittiba edildiği (muttebeun liğayrihi), bid'at olmadığını söylemek için, şazda olsa bir fakih-ten bulmak için araştırmaya başlar. Bu tür kitaplarla iç içe olan kimselerden sadır olan bu çeşit, fıkıh ehlinin yolunda ve işle-
le muamelesinde eser/hadis ehli içinde has bir görüş ve has bir yöntemleri vardır. Bu görüşlerden bir tanesi şudur; onlara göre fıkıh ve eser/hadis ehli, donuk ve pas tutmuş bir zihniyete sahip olup hayatı ve şartlarını bilmezler. Kendilerini ise, diledikleri şekilde övgü ve orta yolu tutmaları hususunda överler ve açık fi-
kirli olduklarını öne sürerler. Kendilerinin parlak fikirli kimse-ler oldukları düşüncesindedirler. Onlar, hareket metodunun ve ehli imkanın önderleridirler. Onlar kendileri hakkında, hayat ve hareket hususunda deneyimli olduklarını söyledikleri zaman, kendilerinde şeriat anlayışı ve yaşam mücadelesinde ve yolların-
da İslam'ın önderliğine yetecek kadar şeriatın maksadını bildik-lerini söylemeyi de unutmazlar. Ama kendileri dışındaki fıkıh ve eser/hadis ehli ise, onlar ancak kişinin aklını bir kenara bırakıp, işi bununla sınırlandırarak mescitlerde oturduklarına inanırlar. Ancak şer'i olan bir şeyin delili Kur'an ve Sünnet'se, o takdirde insanın Kuran, sünnet ve eseri okumadıkça şahsi bir yeniliğe gidemediklerini unutuyorlar. Akli olan ve merkezi akıl olan bir şeyde, başkasından daha akıllı olduğunu iddia eden hiç kimse, 'şuradan çıkarılıp bütün insanlığa sunuldu' diyemez. Şayet bun-
larda akıl varsa demek ki bütün insanlık akıllıdır. Allah Teâlâ, insanlar arasında malların dağıtımını yaptığı zaman insan bu taksime razı olmadı. Çünkü insan oğlu mala doymaz. Fakat akıl-
lar dağıtıldığı zaman herkes kendi aklına razı oldu ve aklının di-
ğer bütün akıllılardan daha faziletli olduğunu zannetti.

Evet, tecrübe sahibi bir kişi başkasına üstün olacak hikmete sahip olabilir. Ama tecrübeli olmayan kişi için de önderlerimiz-
den bahsederek uzmanların bilmediği bu eksikliği kapatmaya yarayacak birçok yol vardır. İşte bu, fakih veya eylem arasında

birbirine zıt ikiliktir. İlminde derinleşmiş, çokça dersini yapmış ve fehmini geniş tutmuş bir Müslümanın aklına, insanlık tarihinin en büyük devrimini barındıran Allah Rasûlü (sallallahu aleyhi ve alicum) 'in sireti hakkında böyle bir şey gelmez. Çünkü bu sirette, şeriat ile hareketsel anlamda bir tezatlık asla bulunmaz. Orada hükümlerin fıkıh ve hareket fıkıhı diye bir adı olmaz. Aksine ikisi de birdir. Aynı şekilde farklı hüküm ve şer'i kavram üzerine maslahat veya şer'i siyaset adı altında değişiklik yapmak için, cemaatlerin hareketlerinde var olan ithal edilmiş haramı ya-sallaştırmak için fasit bir tevilde bulunmaz. Bilakis bu sirette, mücrimlerin yoluna uymadan İslam cemaatlerinin hedeflerini gerçekleştirmede gönlü rahatlatan açıklama ve tam bir yakın vardır. Şeriat ile hedeflerin tahakkuku arasında taarruz olması, evham taarruzunun bizzat kendisidir. Aynı şekilde evham taarruzu ile cemaatlerin maslahatı ve onların iddialarına göre "Sarı Kağıt"tan) elde edilen hüküm fıkıhı arsındaki taarruzda böyle-dir.

Ahkam fıkıhı, kuralları olan ve hareketi kayıtlayan bir fıkıhtır. Ancak bu fıkıh, ne bir fikir ne de engelleyici veya kısıtlayıcı bir fıkıhtır. Bilakis o, en yakın ve en kolay şekliyle ulaşmak istediği hedefe varmak için Allah Teâlâ'nın bu ümmete verdiği bir rahmettir. Ahkam fıkından çıkıp hareket fıkıhı veya bazılarının fikhus-sire (muvazene ve subjektif dalgalanma fıkıhı) diye isimlendirdikleri zanni fıkha yönelmek, bizzat Müslüman bir cemaati hedefine ulaşmaktan alıkoyan ve kendi günahlarıyla uğraşmakla meşgul eden şeydir. Tıpkı Allah Teâlâ'nın buyurduğu gibi:

"Ancak kazandıklarının bir kısmı sebebiyle şeytan onların ayaklarını kaydırmak istedi." (Ali İmran, 155)

Tevil elbisesine bürünmüş her günah, Müslüman cemaatin şer'i hedeflerine ulaşmasına engel teşkil eder. Bu da rabbani bir musibet ve ilahi bir azapla gerçekleşir.

Sireti Nebevi'nin ve onunla doğru yol bulmanın, Müslümanın söylediği şehadetin ikinci yarısı olan "Muhammedun Rasûlullah" ile bağlantısı vardır. Şayet Müslüman bir kimse, bir amel işler veya mesafe kat ederse, kendisiyle Allah Rasûlü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) arasında derin bir alaka hisseder. Çünkü o, Muhammedi ayak izlerinde yürür ve attığı her adımda bunu hisseder. Bu durum, yabancıların yolunda giden ve onların menheçlerini takip eden uzmanların tam aksinedir. Çünkü o kimsenin iç alemi, takip ettikleri kimselerin iğrenç putperest şahsiyetleriyle meşguldür. Bu, bizim yaşadığımız dönemde ve bu dönemin giyiminde, hareketlerinde, bakışlarında, jestlerinde ve görünümünde James Bond'a benzemeye hırslı olan kimseyle, Allah Teâlâ'nın kitabında zikrettiği kimseler olan, yalnızca iç aleminde hidayet üzere olup Sireti Nebevi'de okuduğu kişilerle meşgul olmaya hırslı olan kişiye dair görüşümüzdür. İç alemini, Allah Rasûlü (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in şahsiyle, rehberliğiyle ve yine sahabelerin, Ömer, Halid, Ebu Ubeyde ve Ka'ka (*radiyallahu anhum*) gibilerin şahsiyetiyle imar etmekle, iç alemini Che Guavera, Mao Zedong, Lenin ve diğerlerinin sapık ve putperest şahsiyetleriyle meşgul ve imar etmek arasında çok açık ve önemli bir fark vardır. İç alemi hidayet üzere olanlarla imar etmek, o alanda bilgili olmakla olur. Yoksa Sireti Nebevi'yi ve imamların fikhını nefyetmekle değil. İç alemin imarını -aslında yıkımını- putperestlerin rehberliğinde yapmak da, onların siretleri ve hareketleri hakkında derin bilgi sahibi olmakla olur. Ehli İslam, kaleye veya bir beldeye sığınmış olan insanların Allah Rasûlü (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'e sövdüklerini duyduklarında, bu köyden veya beldeden zaferle dönecekleri sevincine kapılırlardı. İbni Teymiyye bu konuyla ilgili "*es-Sarimul Meslul*" adlı kitabında bu hakikatten bahsetmiştir. Ehli İslam ile düşmanları arasındaki bu güç dengesini, yalnızca Allah Rasûlü (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in sünnetini ve siretini çok iyi bilen bir kişi anlayabilir ve bir hesap yapabilir. Lakin cahiliye putperestlerinin siretinde uzman olan kişi ise, gecenin oklarını ve dua parmaklarını tevil yoluyla, vehmi maslahatla ve zihninde herhangi bir kuralı kayıtlayacak bir gemi olmayan şer'i siyaset adı altında geçiştirdiği günahlar ile değiştirir.

Ehli İslam'ın, düşmanlarına karşı savaşında işlemek zorunda kaldığı her günah, muhakkak Allah'a itaatlerinde gaflete düşmeleri ve Allah'ın kendilerine öğrettiği şeriatı unutup, onu rehber edinmediklerinden dolayıdır. Böylece şeriatı unutmaları ya da gaflete düşmeleri sebebiyle sünneti bid'atle, itaati masiyetle, alemleri gayb ile ve adamlarını küfür ve bid'atle değiştirdiler. Kendisinde ilahi bir sütte, ilahi bir zafer ve ilahi bir destek olan gayb alemi, Allah Teâlâ'nın yaşadığımız alemdeki sünnetinde var olan cihad ve değişim, zafer ve kurtuluşun olduğu alemin bizzat kendisidir.

Bu gerçeklik en açık şekliyle Allah Rasûlü (*sallallâhu aleyhi ve sellem*)'in siretinde ve sünnetinde mevcuttur. Şu uzmanlar, asla putperestlerin siretini takip ederek doğru yola erişemezler. Bu sebeple hedefi gerçekleştirmek adına yapılan bütün pazarlıklar, reddedilen pazarlıklardır. Bu maksatla araştırmayı ertelemek adına yapılan bu çabaların, Allah Rasûlü (*sallallâhu aleyhi ve sellem*)'in siretinde bir varlığı yoktur. Ancak bu işi mutlak siyaset ve maslahat olarak gören kimse için bu pazarlık ve ertelemenin varlığı büyük oranda mevcuttur. Çünkü o kimse, Ensar'ın bir araya gelmesini ve hedeflerin gerçekleştirilmesini, Ensar'ın savaşı kazanmasındaki mutlak ilkelerden biri olarak öğrenmiştir. Bu asli prensibi muhafaza etmek üzere kabre varmak, pazarlığı ve araştırmayı ertelemeye ulaşmaktan daha hayırlıdır. Çünkü İslam devletinin ikamesi; tevhide hizmet, onu korumak ve onunla korunmak içindir, aksi değil. Çünkü İslam; hedefe ulaşmak için bir vesiledir. Allah'ı razı etmek ise hedefe ulaşmada bir vesile değil, bütün insanlığın bütün vesileleriyle kendimiz için İslam'ı tahakkuk ettirmek ve böylece dünya ve ahirette Allah Teâlâ'nın rızasına ermektir. Erteleme ve pazarlık ise, tevhitten farklı, onun korunmasının dışında kabirlere ibadet ve diğer buna benzer durumlar gibi bir şeydir. Tevhid ve ehline has kılınan erteleme ve tevil ise, uzmanların mücrimlerin yollarını anlattıkları kitaplarıyla yaptıkları bir durumdur.

(Bu makale, 'Mazlumların Savaşı' veya 'Gerilla Savaşı' diye bilinen kitabımdan, milletlerin tecrübesinden istifade edilen ibretlerden bazı gençlere verdiğim dersleri doğrudan hedef almış. Bu derslerden bazılarında o gençlere Cezayir'de Silahlı Cemaat'in kötü gidişatını, kendi tebaasına karşı yenilgisini, çöküşünü ve dağılışını göstermiştim... Tekrar aynı şeyleri burada bahsetmenin bir manası yok. Bizler, bu tecrübeleri kendi araştırmalarımız sonucunda elde ediyoruz. Müslümanlar ve mücahidler gibi. Mücerret ilmi, siyasi ve askeri tecrübenin elde edilmesi gibi. Ancak Şeyh Ebu Katade, bizi sefih yerine koyarak yalnızca birkaç siyer ve hadis kitabı okuyup, Kur'an'ı da tedebbür etmeden okumakla yetindiğimizi iddia ederek, bizim Mao Zedong ve Che Guevara'yı rol model aldığımız ithamında bulundu. Cezayir'de insanlar Silahlı Cemaat'ten uzaklaşmaya başladıktan sonra, tıpkı Londra'da kendisine tabi olanlarda olduğu gibi Ebu Katade'nin kendi beyanatlarındaki üslubu ve içinde bulunduğu halet-i ruhiyesi de, sadece bid'atçilerle savaşmak ve köylülere katletmekle münhasır kalmış bu Cemaat'in savunucusu ve lideri gibi yaşamaya başlayan birinin hali gibi olmuştu. Cevaplanamayan sorular sel gibi üzerine akmaya başlamıştı...

Makale yayınlanır yayınlanmaz bir grup genç, Ebu Katade'nin uygun olmayan bir üslupla bana dil uzatmasından ötürü kendisine serzenişte bulunmak için Ebu Katade'ye gitmişler. Bunun üzerine Ebu Katade, aşağıdaki makalesinde önceki yazısında kastının ben olduğumu inkar etti. Ancak bu bir yalandı. çünkü kendisi bu mücrim ve tahrifçi Silahlı Cemaat'i desteklemeye muhalefet eden ben ve benim gibilere saldırmak için Ensar bülteninde minber edindikten sonra, aramızda gerçekleşen tahkim celsesinde bizzat kendisi bunu itiraf etti ve özür diledi)

Ebu Katade El-Filistini, Ensar Bülteni-Beyne Menheceyn -97-

Bir önceki konuşma yarıda kalmıştı. Kendi nefsimde tamamlanmasına rağmen, kağıt üzerinde henüz önemli yerleri tamamlanmamıştı. Bazıları, ona karşı gelmesinde hızlı davranmakla

bazı kardeşleri ve tanıdıkları zor durumda bıraktığımı zannettiler. Halbuki iş böyle değildi. Evet, şüphesiz bu şekilde aceleci davranmak, okuyucuların zihninde karakterleri yaralayacaktır. Nitekim ben savaşlar ve ölmüş gitmiş kişiler hakkında konuşmuyorum. Bilakis muasır fikirleri düzeltmeye çalışıyorum. Muasır fikirler ise mutlak değildir, karakterlere ve kişilere hamledilir. Kur'an'ın bizzat kendisi de yolunda yürüyenleri ıslah etmeye çalışır. O da, fikir ve karakterler birbirine düşer korkusuyla yazmayı terk etmemiş, aksine evveli de ahiri de onu kaygılandırmıştır. O kaygı da menhecin tahsil edilmesi ve doğru yolun hatalardan ve tehlikelerden korunmasıdır. Bu bölümde fikrimi tamamlayacağım ki kastettiğim anlaşılsın. Başarı Allah'tandır.

Bir önceki makalenin sınırlı bir kısmının kardeşlerimizden birinin eline geçmesine gelince, bu bir zandır. Kardeşimiz bu konuda doğruya isabet etmemiştir. Asıl münakaşa, zahir anlamdaydı, herhangi bir fertle ilgili değildi; "*Herkesin yöneldiği bir yön vardır. (O halde) siz hayırlarda yarışın.*" (Bakara. 148)

Cezayir olaylarına şahitliğini gösteren ve bu olaylarda bizim karşıt görüşümüzde olan "*Beyne Menheceyn-İki Menhec Arasında*" derslerinden bu kadarını vermekle yetineceğim. Allah'tan dileğim hepimizi affetmesi, Ebu Katade'yi esaretten kurtarması, sıkıntılarını gidermesi, ona doğru yolu göstermesi ve kendisine hakka faydalı olmayı nasip etmesidir.

Cezayir'de yoğunlaşan ve ardında *Ensar* bülteninin yayınladığı bu sapmalarda mücahidlerin tutumuna geri dönüyorum:

O esnada Kital Cemaati (Cemaatu'l Mukatele) için bir beyanat yayınlama imkanı yoktu. Bu olaylardan sonra bu Cemaatin Cezayir'deki onlarca üyesinin akıbeti meçhuldü. Mücrimlerin onları hapse atmasından ve öldürmesinden korktum. Kital Cemaati'nin çabaları, kaybolan kardeşlerini kurtarmak için aramaya ve gelişen olaylar karşısında onların ifadelerine başvurmaya odaklanmak olmuştü.

Mısır Cihad Cemaati'nin ise bir konum almak için Londra'da herhangi bir üyesi yoktu. Doktor Eymen ez-Zevahiri ve iki yardımcısı önce Sudan sonra da Yemen'den çıkarıldıktan sonra saklanmışlardı. Bu süre zarfında onunla birçok defa telefonla konuştum. Orta Asya'daki bazı ülkelerde en gizli şekilde hareket ediyordu. Ta ki kendisi ve liderleri -ileride bahsedileceği gibi- bir karar alana kadar.

Bana gelince, Ebu Abdurrahman Emin başa geldiğinden beri Silahlı Cemaat'in gidişatını takip ederek bu hususta araştırma yapmaya başladım. Onun kendi zamanında yayınladığı bütün beyanatları okudum ve tahkik ettim. Aynı şekilde katliam olaylarında naklölunan olayları da araştırdım. Muhammed Said (*rahimehullah*)'ın cemaatine bağlı kardeşlerden ve Silahlı Cemaat'e bağlı Londra'da bulunan bazı kişilerle olan eski alakamdan dolayı da onlardan malumatlar elde ederek birçok bilgi elde ettim. Şu an içinde bulunduğum durum, Cemaatu'l Cihad'a yakın olanlarla elde ettiğim yardımlardan hasıl olan tahkikatları açıklamaya el vermiyor. Ama özet olarak benim kanaatim şu ki, Cezayir istihbaratı Silahlı Cemaat'e nüfuz etmiştir. Yapılan beyanatların büyük çoğunluğunu Cezayir istihbaratının bizzat kendisi yapmıştır. Beyanatları ve haberleri telefonla yayanların birçoğu istihbarattır. Gerçekleşen katliamların birçoğu yine istihbaratçıları tarafından tertip edilmiştir. Ve bu araştırmayla ilgili birçok tafsilat, faydalı birçok dersi içermektedir ki bulunduğumuz durum bunu anlatmaya yetmez.

Tüm bunların sonucunda Londra'da önde gelen kardeşlerle beraber bu olayı açığa çıkarmak ve insanları bu Cemaat'ten beri etmek mecburiyetinde kaldık. Yurtdışındaki mücahidlerin onlara karşı gelmesini ve yurtdışındaki mücahidlerinse onlara destek vermekten vazgeçmesi için uğraştık. Ne var ki cihad çevreleri hatta cihadın önde gelenleri, bu durumda cihadın gidişatından korkuyor, bu yüzden şer'i hüccetlerle onlara nasihat etme üslubunu tercih ediyordu! Ben ve Cemaatu'l Cihad'tan olan arkadaşım, böyle düşünenlere karşı "İstihbaratçılara mı nasihat edeceksiniz?" diye tepki gösterdik. Bizler bu savaşta, Cezayir

ve uluslararası istihbaratçılarla karşı karşıyaydık. Ancak bende olan bilgiler, sadece neticelerdi. Kesin olan somut kanıtlar değildi. Tek başıma bu gerçeği ilan etmem ne mümkün ne de faydalı olacaktı. Bu durum çok tehlikeliydi. Suçluları da caydıracak bir durum değildi. Bütün mücahidlerin zaruri olarak kesin bir konuma ihtiyacı olduğuna ikna olmuştum. İşte bu, Allah Teâlâ'nın kendisine verdiği muvaffakiyettir.

Bir süre sonra yurtiçinde bulunan Libya İslami Savaş Cemaati'ne bağlı bazı mücahidler, Silahlı Cemaat'in pençeleriyle Cezayir güvenlik güçlerinin pususu arasında Cezayir'den kaçmayı başardı. Allah'ın verdiği muvaffakiyetle mucize bir şekilde kardeşlerine ulaştılar. Kaçanlardan birisi de Londra'ya gitti. Böylece trajedinin korkunç boyutunu ortaya çıkardılar!

Aynı vakitte bazı Silahlı Cemaat üyesinden kaçanlar, kendi mücrim liderlerinden Avrupa'daki bazı devletlere firar etti. Böylece deliller kemale ermiş oldu ve bir sonuca ulaştığımızdan emin olduk. Bulundukları durumlardan elde ettiğimiz haberlerle hakikati öğrenmiş olduk.

Silahlı Cemaat'in liderliği ve Ebu Abdurrahman Emin'nin çetesi, Şeyh Muhammed Said'i ve beraberindeki onlarca arkadaşını herhangi bir muhakeme yapmadan ve hiç acımadan düzenledikleri bir suikastle öldürmüştü. Çünkü Muhammed Said, onların içinde bulundukları sapkınlıklarını ve belalarını onlarla tartışmıştı. Aynı şekilde güç getirebildikleri Arap Afgan mücahidleri ve diğerlerini de fikirleri, bid'atçı oldukları ve Selefi akidelerinin olmadığı iddiasıyla ve yaptıkları işlerde kendilerine muhalif oldukları için öldürmüşlerdi! Aynı şekilde Libyalı mücahidlerin birçoğunu da bid'atçı oldukları, Silahlı Cemaat'in ve Cemat'in şer'i emirinin otoritesi altında bulundukları halde kendi cemaatlerine ve emirlerine biat ettikleri iddiasıyla öldürmüşlerdi! Köylülere ve Cezayir vatandaşlarına devlete olan bağlılıklarını öne sürerek ve silahlandıklarını iddia ederek katliamlar yaptılar. Irzları çiğnediler, zinada bulundular ve tağutların kadınları oldukları iddiasıyla kadınları kaçırdılar! Ve buna benzer daha başka korkunç zulümler işlediler!

Bizler bu durumla ilgili genel bir karar alıp beyanat yayınlamak için bir araya geldik... Grup adına çıkaracağımız beyanatı herhangi bir eksiltme veya değişiklik yapmadan yayınlaması için *el-Hayat* gazetesıyla iletişime girmeyi ben üstlendim. Gazete adına bu isteği Kemil Tavil onayladı ve saygılı, şeffaf bir şekilde davrandı. Müstakil olarak beyanatları yayınlamayı kararlaştırdı. Konuyla ilgili Ebu Katade'nin de bizimle aynı zamanda bir açıklama yapması gerektiğine karar verdiler. Benim görüşüm onun bu şerefi hak etmediği yönündeydi ve bu yüzden onu kendi haline bırakarak beyanatımızı ondan uzak bir şekilde yayınlamayı istiyordum. Ancak bazı kardeşler, kendisine verdikleri değerden dolayı yurt dışındaki Silahlı Cemaat'in desteğini kırmak için, onun da bizim görüşümüze ortak olmasını istediler. Nitekim öyle de oldu. Bazı kardeşler Ebu Katade'ye gittiler. Ben gitmedim çünkü onunla ilişkiyi kesmiştim.

Kardeşler delilleri, şahitleri ve karineleri Ebu Katade'nin önüne koydular. Bu delillerde Silahlı Cemaat'in öldürdükleri Libyalılar arasında, Peşaver'de Ebu Katade'ye öğrencilik yapmış olanlar da vardı. Saygıdeğer Selefî Şeyh öğrendikleri karşısında yıkılmıştı. O ki Ebu Abdurrahman Emin'in yaptıklarına cevaz veren ve onu temize çıkaran kişiydi. O ki derslerinde ve hutbelelerinde Beni Abbas (Ebu Cafer El-Mansur)'dan ziyade Ebu Abdurrahman'ın şariate daha bağlı olduğunu, daha temiz bir bayrağa ve daha sahih bir menhece sahip olduğunu söyleyen kişiydi!

Onu ziyaret edenlerden birisi bana, Ebu Katade'nin gördükleri karşısında ayaklarının kendisini taşıyamadığını, ağlamaya başlayıp Ebu Abdurrahman Emin'e ve onun Cemaat'ine beddua ettiğini söyleyip, şayet zehir içmeye cevaz veren bir delil olsaydı bunu yapacağını ve bunun insanların yüzüne bakmaktan daha kolay olacağını söylediğini aktardı!

Ebu Katade bu olay üzerine bir beyanat yazdı. Bu beyanat kendisinin iki fikrini anlatıyordu:

Birincisi, kendisinin Ebu Abdurrahman Emin'den ve onun çetesinden beri olup onlara lanet ettiği ve onların Ehli Sünnet'ten çıktığını belirttiği fikri...

İkinci ve tuhaf olan fikriyse, bundan önceki tüm düşüncelerinde aynı olmaya devam ettiğiydi!

Kardeşler ilk düşüncesine razı oldular. Ebu Velid El-Filistini'nin de bir beyanat yayınlıyacağı kararlaştırılmıştı. Ancak ne var ki o bu düşüncesinden geri adım attı ve bu davada meşhur olmadığını, beyanatına ihtiyaç duyulmadığını bahane edip herhangi bir beyanat vermeyeceğine dair özrünü belirtti. Ancak yurtiçindeki Silahlı Cemaat'e nasihat babında bir mektup göndereceğini söyledi! Bense durumun sebebini beyanatımızı yayınladıktan bir gün sonra anladım...

Bizden herkes bir beyanat yazdı. Ben de kendi adıma bir beyanat yayınladım. Mısır Cihad Cemaati ve Libya Savaş Cemaati de birer beyanat yayınladı. Bir de Ebu Katade adına bir beyanat yayımlandı. Kemil Tavail, saygın bir davranışla sözünü yerine getirdi ve *el-Hayat* gazetesi yarım sayfa şeklinde, geniş bir başlık altında cihad yanlısı cemaatlerin ve cihadın simgesinin, Cezayir'deki Silahlı İslami Cemaat'in liderliğinden beri olduğuna dair beyanatımızı yayınladı.

Bir sonraki gün Silahlı Cemaat'in destekçileri ve Ensar Medya'nın idarecileri Ebu Katade'nin evine gitti. Onunla tartışıp ona hakaret ettiler. Ona bid'atçı olduğunu, hatta bid'atçıların başı olduğunu söylediler! Ardından Ümmeti Muhammed'ten tekfir etmediği birçok kişiyi bid'atçı gören ama sonra kendisi bid'atçı olmakla itham edilen eski Şeyhleri Ebu Katade'yi bırakıp, onun yerini alan ve kendilerine evinin kapılarını açan Ebu Velid el-Filistini'nin evine yöneldiler!

Ebu Velid'e, daha basılmadan önce ona okuduğum beyanatımızın yayımlandığı müjdesini vermek için gittiğimde, kapısının önünde bana; "Sizler beyanat değil, felaket yayınladınız!" dedi. Yanında da bir grup ziyaretçi gördüğümde meselenin aslını

anladım. Uzun süredir Ebu Katade'nin Ebu Velid'in hak ettiği makama gelmesini engellediğine dair şikayette bulunan Silahlı Cemaat'i destekleyen Cezayirli için Ebu Velid artık yetki makamına yükselmişti. İşte şimdi hak ettiği o makama gelmişti!

Bu olaylardan kısa bir süre sonra Ebu Abdurrahman Emin öldürüldü. Birçok kişi bu sevinçli haberden dolayı şükür secdesinde bulundu. Çünkü ümmet, inatçı bir tavuk kasabından kurtulmuştu ve bizler de ölmeden önce ondan beri olmuştuk. Ancak ondan sonra daha kötü bir katil başa geldi ve hızlı bir şekilde sapkınlığını ve cürmünü açığa vurdu. O kişi Silahlı Cemaat'in yeni lideri Anter Zevabri idi. Ebu Velid ise çok geçmeden bu bataklıktan kurtulup ondan uzaklaştı.

Çoğu kere kendi destekçileriyle tartışma içine giren başka bir Şeyh, Londra'da, bahsi geçen grubun otorite makamını ele geçirmek için bir beyanat yayınlıyacaktı. Böylece Şeyh Ebu Hamza el-Mısri, Cemaatu'l Muhavvide'nin -bu şekilde isimlendirilmesi onların hoşlarına gitti- Cezayir'deki lideri oldu. Silahlı Cemaat'in teyit hususundaki beyanatlarını yayınlamayı ve onların açıklamalarını da yaptıklarını da desteklemeyi üstlendi. Kendi vehimlerine göre şeriatın peşinde olan miskin araştırmacılar da bu grubun içine toplandı.

Silahlı Cemaat'in yeni liderinin kalması da çok uzun sürmedi. Çünkü Anter Zevabri, Cezayir halkının tamamını açık bir şekilde tekfir ettiğini açıklayan ve onlara en kötü müstehcen, hakaret ve ahlaksız lafızlarla sövdüğü bir beyanat yayınladı. Bunun üzerine Ebu Hamza el-Mısri, onları desteklemekten vazgeçti ve onları Hariciler ve Tekfirciler olarak isimlendirdi. Böylece herkes bu kabuslardan uzaklaştı.

Şimdi bu konu hakkında sadece acı tecrübelerimi zikredeceğim bazı önemli notlardan bahsetmek kaldı. Bunlar içerisinde önemli bir olay var:

İngiltere’de kaldığım esnada, Londra’da büyük eğitim imkanları keşfettim. Bunca sarsıntı ve tecrübelerden sonra, bu kısır atmosferden uzaklaşarak medya ve siyaset bilimi alanında lisansüstü eğitimimi tamamlama düşüncesine girdim ve İslam alemindeki mücadele ve davalarla ilgili bir araştırma merkezi kurup, bu araştırmaları mücahidlerin kapalı döngüsüne hapsedilen haber bültenleri alanından çıkarıp uluslararası arenaya taşımayı düşündüm. Gerçekten de fikir ve çalışmanın uygunluğundan ve bazı cihad ehli ve İslamcılarla münakaşadan sonra, Londra’da İslami çalışmalar ve medya için bir ofis kurdum. Resmi bir müessese gibi; “İslam Alemindeki Mücadeleleri Araştırma Merkezi” adında bir büro açtım.

Bu müessese kısa süre içinde çalışmalara başladı ve büyük bir başarı elde etti. İslam alemindeki mücadeleler hakkında araştırma dergisi çıkarmaya ve bunları internet üzerinden yayınlamaya hazırlandım. Karşımda medya alanında çalışmam için geniş bir alan vardı. Hedeflerimden biri de, medya alanında cihad ve İslami uyanış davası ile küresel ve İslami kamuoyu arasında bir köprü kurmaktı...

Ancak hesaplamadığım bir şey vardı ki o da terörle mücadele projelerinin artmasıyla İngiliz istihbaratının benim, okulum ve gazete çalışanlarının üzerindeki baskısının artması ve İngiliz parlamentosunun, hükümetin çıkardığı edebi ve yazılı etkinliklere müdahale edip onları istediği gibi terör etkinliği olarak yorumlayarak dilediği kişiyi cezalandıracağı keyfi yasalara onay vermesiydi. Açıkça belliydi ki Blair’in gelmesiyle İngiltere, Amerika siyasetinin ahmak bir kuyruğu olma yolunda ilerliyordu.

Bu sebeple yalnız başıma kalıp durumu yeniden gözden geçirdim. Bu durumda Avrupa’nın en özgürlükçü ve en iyi insan haklarının olduğu devlet olan İngiltere’nin açık bir şekilde siyasetini değiştirdiği sonucuna vardım. Müslüman bir kimse ise sadece üç şeyden biriyle bu şartlar altında yaşama imkanına sahip olabilirdi; ya baskına maruz kalarak ya tutuklu mahpus ya da mürted bir casus olarak!

Bense kendi adıma bunlardan hiçbirine razı değildim. Az önce bahsettiğim hakikatlerin daralmaya başladığını öğrendim. Müslümanların üzerine bir fırtına kopmak üzereydi. Bu fırtına önce cihad ehlinin sonra da İslamcılarının üzerine gelecekti.

Ufukta görünen savaş ateşi alevlendiği zaman, basiret sahipleri o alevin kıvılcımlarının Batıdaki tüm Müslümanları kapsayacağını anlar. Bu savaş ise ölene kadar dinini gizleyen ya da dünyasını korumak için dininden vazgeçen kimseler hariç herkesi kapsayacaktır. Bütün Müslümanların göç etmesi gerekir. Özellikle de bizim gibi olanların...

Terörle mücadele ortamında bizi barındıracak bir yer ve bizi gölgelendirecek bir sema bilmiyordum. Ancak Taliban'ın kıyamından sonra Afganistan'ı sorgulamam, karşıma bir umut kapısı açtı ve oraya hicret kararı aldım. Bana kolaylık nasip etsin diye uzun bir müddet hacet namazı kıldım. Ancak buna rağmen ne yapacağımı bilmiyordum. Bir sürü borcum vardı. Afganistan'a hicret etmeninse ne kadar masraflı olacağını biliyordum. Latif kader ise bana sebepler hazırlıyordu.

Suud prenslerinin siyasetinde de olduğu gibi *el-Hayat* gazetesi de kendisini bir savaşa hazırlamıştı. Kamuoyu Cezayir'deki cihad davasıyla meşgul olunca, Cezayirli cihad ehlinen oluşan gazete ters bir konumda kaldı. Böylece Avrupa'daki Selametçilere karşı yalan yanlış bütün haberleri, herhangi bir tetkik ve mesleki ahlak gözetmeksizin naklederek saldırılarda bulundu.

Bu saldırıdan bana da büyük bir pay düştü. Birçok defa bana da dil uzatıldı ve korkunç ithamlara maruz kaldım. O ithamlardan birkaç tanesi tekfir, terörizm, masumları öldürme fetvası ve Avrupa'da gizli salonlarda terörist çetelere gizli eğitim vermektir. Halbuki yıllık bütçesinin yüz milyon doları aştığı söylenen dev bir kurumumuz hiç olmadı. Elimizde bize, düşmanlara karşı beddua etmek ve onlardan yüz çevirmekten başka yapacak bir şeyimiz de yoktu...

1995'in sonlarında yurtdışındaki Selametçiler hakkında naklettikleri beyanatlarda, Silahlı Cemaat'e Şeyh Said (*rahimehullah*)'ın öldürölme fetvasını benim verdiğim iddiası geçiyordu. Sonra yalan kampanyası tırmanmaya başladı. Suudlu gazeteci yazar Cemal Kaşıkçı, bir makale yazıp gerçek adımı zikretti. O makalede Suriye'den Afganistan'a, kaldığım yere kadar bütün cihadi hareket tarihimi yazdı. Cezayir'deki cihada olan inanç merciim gibiydi. Birçok gerçekte yalan birbirine karışmıştı. En tehlikelisi ise benim Selamet'in komutanlarının ve İslami lider Hasan Turabi'nin öldürölmesine dair fetva verdiğim, *el-Hayat* gazetesinde Turabi'yi öldürme fetvasıyla alakalı bana ait bir ses kaydının bulunduğu ve İslami Kurtuluş'un, Sudanlıların ve kardeşlerin yargılanmam için beni İngiliz yargısına ibraz etmeleri amacıyla delil topladıkları iddiasıydı! Ancak bunların hepsi birer iftiraydı.

Özellikle demokrasi meselesinde bu İslamcılarının birçok görüşlerine muhalif olmama rağmen benim sürekli önemsedığım şey; muhalefetimizin İslami uyanış dairesinde yüz yüze gelerek, hakikati aramak adına hüccet ikame ederek beyan ve konuşma ile olmasıdır. Yoksa ahmakları temize çıkartarak değil!

Bazı ihlaslı kardeşler, *el-Hayat* gazetesini İngiliz mahkemesinde muhakeme etmemi istediler. Tabi bu bir hayaldi. Mahkeme ve avukatların masraflarını nereden ödeyebilirdim ki... İlk değerlendirmede bile yalnızca filmlerde duyulan bir maliyet ortaya çıktığını öğrendim! Ama rüya olan bu durumu Allah Teâlâ gerçekleştirdi. Davanın kazanılması kesindi. Bazı avukatlar davayı kazanma tekidinde bulunduktan ve gazetenin hayatımı tehlikeye atacak şekilde itibarımı karalaması karşısında büyük bir meblağ ödeyeceğı tahmininde bulunduktan sonra, Allah Teâlâ bazı kardeşlerin ilk masrafları ödemem için bana borç vermesini nasip etti. Diğer yandan İngiliz yargı sistemi güvenilirliğe ikna oluyordu. İslami olmayan bir mahkeme huzurunda zulüm kovuşturmasının meşruluğunu inceledim. Bunun sonucunda şer'i mahkeme olmadığı durumlarda mümkün olduğu kadarıyla

zulmü def etmek için İslami olmayan mahkemelere baş vurulacağına dair işin meşruiyetini tekit ettim. Bu tür meselelerle alakalı daha önce verilmiş güvenilir fetvaları buldum.

Bu dava sırasında, burada ifade edilmesi uygun olmayan bazı tafsilatlar ve olaylar gelişti. Ancak netice olarak *el-Hayat* gazetesi, yapmış olduğu tehlikeli iddiasını savunacak herhangi bir delil bulamayınca, birkaç ay sonra yenilgisini kabul etti ve gazetenin yazarlarından biri olan Kemil Tavis vasıtasıyla yapılan müzakereler sonrasında üzerinde ittifak edilen barış teklifinde bulundular. İngiltere mahkemesinin tescil edeceği barış metnindeki şu maddelerle olay sonuçlandı:

- Nispet edilen bütün töhmetlerin ve karalamaların tamamıyla yalan olduğu, gazetecilik mesleğinin asıllarını ihlal ederek iftira ettikleri, güvenilir olmayan şahitlere itimad ettikleri ve bana nispet ettikleri şeylerin tamamından beri olduğumu yazacaklar.
- Gazetelerinde, Arapça lügatla istediğim şekilde bir özür beyanı yazarak yayınlayacaklar. (Bu beyanı ben hazırladım, onlar da yayınlamak zorunda kaldı.)
- Yaptıkları eziyetlere karşılık tazminat ödeyecekler.
- Davamı takip eden avukatların masraflarını ödeyecekler.
- Avukatların masraflarını ödemenin yanı sıra bütün mahkeme masraflarını da üstleneceklerdi.

Allah'ın yardımıyla bunların tamamı gerçekleşti. Birikmiş olan bütün borçlarımı da ödeyebildim. Allah'ın bana yardım ettiği bir şey daha vardı; o da kısa bir süre zarfında Afganistan Taliban'ına hicret etmek oldu. Allah'a hamdolsun.

Sonuç olarak Cezayir'deki mücahidlere katılmak niyetiyle geçici olarak geldiğim Londra'dan bu şekilde çıktım. Allah Teâlâ bana ve benim gibi olanlara, bu acı verici ama son derece önemli

derslere, faydalara ve ibretlere şahit olmayı nasip etti. Dilerim yazdıklarım, genel olarak Müslümanlara, özel olarak da mücahidlere faydalı olur ve bu olaylara dalanlar için karışıklığı gide- ren önemli bir açıklama olur.

Edindiğim Acı Verici Tecrübelerimin Hülasası:

İnsanlara göre ben, Ebu Katade ve onun iki yardımcısı, genel olarak Libya, Mısır ve Kuzey Afrikalı kardeşlerle daha başka yerlerden olan insanlardan oluşan Londra'daki cihad ehlinde Silahlı İslam Cemaati'ne yardım edenler, Cezayir'deki cihada yardım için tek bir çatı altında toplanıp hepimizin Silahlı İslam Cemaati'nin bayrağını yüklediğimiz zannediliyordu. Ancak hakikatte, 1995 senesinin başında Ebu Abdurrahman Emin bu tahrif olmuş Cemaat'in başına geçtiğinden beri topluluğumuzda böyle bir şey olmadı.

Cemaatin tahrif olmasıyla ve bu tahrifi ispatlayan beyanatlarıyla erken bir vakitte içerden şiddetli ihtilaflar kıpırdamaya başladı. Neticede tüm bu olanlar korkunç sonuçlarla da buldu.

Ebu Katade, yardımcısı Ebu Velid el-Filistini ve Cezayirli-lerden oluşan Ensar idaresi, Silahlı Cemaat'in yaptıklarını ve beyanatlarını, bir yönüyle Selefi metod üzerinde olmalarından ötürü destekleme taraftarıydılar. Ben ve Libya Savaş Cemaati'nden olan mücahidlerin önderleriyle Mısır Cihad Cemaati'ne yakın bazıları ise bunların görüşlerini kabul etmediğimiz başka bir fikir üzereydik.

Bu ihtilafa muttali olan çoğunluğu Kuzey Afrikalı kardeş-lerden oluşan diğerleri ise iki fırkaya ayrıldılar. Onların çoğu, namaz kıldıkları Ebu Katade'nin mescidinin verdiği havadan, ateşli hutbelerden ve Selefi akide iddialarından dolayı maalesef Ebu Katade tarafında durdular! Buna ek olarak işlerindeki ve sonuçlarındaki hamaset ve cehalet de cabası oldu.

Cihadı desteklemekteki maslahat; silahlı eylemlerin devamı, Silahlı Cemaat'in nasihatleri, en güzel bir şekilde düzeltmeleri ve yönlendirmeleri, demokrat İslamcıların adeta bir menhec ve fikir gibi silahlı cihad menhecine yönelttiği fikirsel saldırılar, hükümetle yüzleşmedeki üslup, sadece Silahlı Cemaat'in hatası değil, bütün bunlar, bir safta kalmamızı, eksiklerimizi gidermemizi ve birlik olmamızı gerektiriyor.

Ben ve diğer cihad ehli bazıları, karşılıklı bir fayda olması ve işlerin açıklığa kavuşması için iletişim ve uyanış çevreleriyle münazara edebilmek amacıyla bir kanal açılması için uğraştık. Ancak ne fayda... Şeyh Muhammed Surur'a, oğlunun arkadaşları vasıtasıyla iki mektup gönderdim. Kendisi bu mektupları hiç açmadan geri çevirdi. Halbuki ona en güzel üslubu kullanmış, en güzel ihtiramlarda bulunmuştum...

Basın yoluyla kendilerine mutedil İslamcı diyen bir grup ise daha önceden açık ve net bir şekilde cihad ehline karşı konumlarını belirlemiş ve onlardan beri olduklarını ilan etmişlerdi. Bu ilanlarının sebebi ise hükümetin ve batılı güvenlik güçlerinin kendilerine karşı yöneltebilecekleri terörist veya radikalcilik ithamından kurtulmak içindi. Bu yöntemi hükümetlere ve Batı güvenlik organlarının radikalcilik ve terörizm töhmetine karşı kendilerini aklamak için bir vesile edinmişlerdi! Ama pratik olarak kendisiyle lekelendikleri demokrasi meselesine karşı asli itikatta ihtilaf ettiler. Fransa Başbakanı Mitterrand'ın da açıkça dediği gibi, Batı siyaseti mutedil İslamcılarla (bizi isimlendirdikleri gibi) radikal İslamcıları vurmaktır. İslami uyanış liderleri bu oyunu anlamış ve bunu çıkarları doğrultusunda kullanmışlardı. Onlardan birçoğu ise dinlerini dünyaya karşılık yöneticilerine satmış, davet maslahatı adı altında güvenliği ve menfaati tercih etmişlerdi. Allah Teâlâ, kıyamet gününde adalet mizanlarını kurduğu zaman, bütün husumet O'nun huzurunda ortaya çıkacaktır. Herkes o gün ünvanı olmadan dizilecek ve o gün bize gösterilecektir. Şimdi bekleyin, hiç şüphesiz biz de sizinle beraber bekleyenlerdeniz!

Gerçeği öğrenmek ve durumu anlamak için Londra'daki bazı Cezayirlilere ulaşmak istedim. Ancak daha önce de zikrettiğim gibi, genel olarak Cezayirlilerin ayırt edici özelliği olan duruşlarındaki taassup ve şiddetin olduğu genel bir tabiattan ötürü ilişim kurmak mümkün olmadı.

Selametçilerden bir kardeş hatırlıyorum. Silahlı Cemaat'e, destekçilerine ve bize karşı şiddetli bir düşmanlık besliyordu. Allah Teâlâ, onun tam tersi bir duruma dönüşmesini takdir etti; Cemaat'i desteklemeye ve bizimle beraber olmaya başladı. Demokrat İslamcılara ve Selametçilere karşı sert duruşu ve düşmanını kontrol etmeye çalışmasıyla da bize çokça yardım etti...

Avrupa'daki Selametçi liderlerinin bıraktığı izlenimlerden çıkardığım sonuçlardan biri, onların Cezayir'de cihad adına medyada yer alan açıklamaları iki Şeyh (Abbasi ve Belhac) adına ticaret ve meslek haline getirmeleriydi.

Bu tür örnekler, her zaman bu tür silahlı devrimlerde ortaya çıkan parazit grubu oluşturunuyordu. Böylece siyaseti ve medyayı bir meslek olarak kullanıyor, savaşçılar adına para toplama işi yapıyorlardı. Bunlar lüks hayatı, basın konferanslarının atmosferini, siyasi toplantıları ve basın açıklamalarını alışkanlık edinmiş kimselerdi. Bu kişiler din ve prensip adına, Batı yaltakçılığı ve nifak tutumlarıyla yaptıklarının ceremesini çekerler. Öyle ki bunların yaptığı en basit suç yalan söylemek, kandırmak ve mücahidlere ulaştırılsın diye verilen paraları yemektir.

Bütün dünyada ve Arap aleminde bu tür alçak parazitler her zaman olmuştur. En sonuncuları Filistinlilerin örgüt müessesilerinde, özellikle de Filistin Kurtuluş Örgütü'nün yaptığıdır. Aynı durum silahlı cihad devrimlerinde de gerçekleşmiştir. Suriyeli İhvân-ı Müslimin temsilcileri, cihad zamanında Hafız Esed'e karşı, -bu olaya bizzat ben şahit oldum- Batıda ve bazı Arap ülkelerinde ayaklandılar. Ancak kendileri de aynı rolü oynadılar ve batıl yollarla mücahidlerin mallarını yediler. Mücahidler adına,

onlardan izin almadan laik ve komünist partilerle siyasi ittifaklar yaptılar. Aynı durum Afgan cihadında ve diğer cihad devrimlerinde de gerçekleşti...

Yurtdışında olduğu iddia edilen Selametçiler ortaya çıktığı zaman bunlar da aynı rolü oynadılar. Bu olaya insafı bakmak isteyen ve bunu tekit ettirmek isteyen kimse, 1991-1997'de İki Şeyhin yokluğunda onların yaptıkları işlerin ve açıklamaların kayıtlarına bakabilir ve Selamet'in şeyhlerinin, Said, Mahlufi ve Şubuti gibilerinin mücahidleri reddetmesiyle de bu olayları tekit edebilir. Bütün çabaları sarf etmeme rağmen hakka ve hakkın zaferine ulaşmak için onlara doğruyu anlatmak mümkün olmadı. Özellikle de onlardan bazıları yalanda, aldatmada ve iftira da acayip bir raddeye ulaştı. Cihadı, Cezayir ırkçılığıyla nitelediler ve bizi bu davayı üstlenme hakkı olmayan yabancılar olarak gördüler. Bizleri şarkiyatçı olarak isimlendirdiler! Öyle bir raddeye vardılar ki, bizleri ölçüsüz bir şekilde İslam ve İslamcılar vasfından, hatta şerefli vasfından bile çıkardılar. Ama şunda şüphem yok ki çevrelerindeki gençlerin çoğu, iki Şeyhe ve Cezayir'deki cihad saflarına sadıktı.

Bu şekilde ben ve benim gibi cihad ehli olan kişiler, iki ateş arasına düştük. Öyle bir ateş ki bir yanda Cezayir'deki cihad düşmanları ve Cezayir dışındaki bir serabın peşine takılıp bunun için savaşan demokrat İslamcılar, diğer yanda kendisine yardım ettiğimiz davanın liderliğini üstlenenlerin -istihbarat gözetimi altında- hızlıca tahrifatlara düşmesi. Binlerce kilometre uzaklıktaki yerlerde gerçekleşen olaylar hakkında ne olup bittiğini seri bir şekilde anlamamanın mümkün olmaması da cabası...

Bu noktada çok önemli bir olayı vurgulamam gerekiyor; ben olan bitenlerden kısa bir süre içinde sapmaların olacağını anladım. Bunu da örgütsel ve güvenlik deneyimim sayesinde ve Allah'ın bir fazlı olarak anladım. Bu sapmaların sebebini fark ettiğim için, bu ciddi baskı fikrini arkadaşlarıma sundum. Cezayir istihbaratının, Cemaat'in lider safına sızma ihtimalini erkenden hissettim. Ebu Katade'nin, Londra'daki Silahlı Cemaat'in

tarafklarını entelektüel terörizm atmosferine dayatması ve insanlara bid'at, alçaklık ve Selefî düşmanlığı ithamında bulunması! Cemaat'i ve Cemaat Emiri Ebu Abdurrahman Emin'i eleştirmeye çalışan herkesi bu şekilde itham etmesi, güvenlik önerilerimi ve güvenlikle ilgili şüphelerimi alaycı bir dille James Bond düşüncesi diye isimlendirmesi... Bunlar olmasaydı, bizim bulunduğumuz pozisyonumuzun onlardan beri olması ayları öncesinden olabilirdi.

Ancak cihad ehli çevrelerin iyi yanları, güzel duyguları yeğlemeleri, kardeşlere karşı hüsnü zan beslemeleri bu gecikmeye katkıda bulundu. Hatta bazı cihad yanlılarının önde gelenleri, cürümlerine ait deliller ortaya çıktıktan ve bizler beyanatlar yazdıktan sonra bile, bizden suçsuz olduğumuzu ispat etmeyi geciktirmemizi istediler ve "Onlara nasihat mektubu göndereceğiz, şayet nasihatlerimizi dinlemezlerse beyanatları o zaman yayınlarız." dediler!

Ancak benim ve bazı arkadaşlarımla duruşu net ve kesindi. Onlara, hali hazırda Silahlı Cemaat'e liderlik yapan istihbarata nasihat edecek kadar ahmak değiliz, dedik. Böylece bizim görüşümüz diğerlerine baskın geldi. Netice olarak Emin'den ve onun Cemaat'inden beri olduğumuzu ilan ettik elhamdulillah.

Londra'daki İslamcılar bize karşı daha açık olsalardı, Muhammed Surur ve emsalleri gibi şeyhler bize karşı daha merhametli, daha şefkatli ve daha ahlaklı olsaydı, Selametçilerin hali bize karşı daha mutedil ve objektif olsaydı, cihad ehlini benimseyenlerin hali daha az duygusal, daha az fanatik ve daha az cahil olsaydı, Ebu Katade ile selef menheci ve akidesini tekeline alıp muhalifini bid'atle ve dalaletle suçlayanlar daha fazla mutedil, daha mantıklı ve aklı selim konuşmalara hazırlıklı olsalardı... Şu an oluşan durumların daha farklı olması ümit edilirdi. Ancak Allah Teâlâ'nın emri şüphesiz gereği gibi yerine gelecektir. Londra'daki durumların ancak bu olgu ve terkipte ilerlemesi gerekiyordu.

Son olarak insaflı bir şekilde diyorum ki; şayet bugünkü tecrübemden, Taliban ve yanı başlarında olan Araplardan edindiğim tecrübeden ve Eylül 2001 olayından sonraki etkilerden sonra edindiğim tecrübemden daha fazla deneyim sahibi olsaydım, şayet daha az hamaset, daha az sempati sahibi, bir işi yapmakta daha az ısrarcı ve ehil olmayan diğer insanlara karşı daha önce olduğu gibi olsaydım, Londra'ya ulaştığımda onların durumunu görür görmez veya en fazla *Ensar* bülteninin 120. Sayısını görünce ya da müdürünün göz altına alınmasını ve Ebu Katade'nin bu ihlaslı -öyle zannediyorum- cahilleri kontrol ettiğini görür görmez muhakkak onları terk ederdim. Çünkü ben, cihad yanlısı ve tecrübeye sahip hareket medresesi ehlindenim. Yani Ebu Katade'nin medresesinden ve onun *Ensar Medya*'daki öğrencilerinden uzak olan bir medreseden...

Gazeteci Yazar Kemil Tavil bu olayın farkına varmış, Londra'da basmış ve yayınlamış olduğu kitapta buna işaret etmişti. Bu olayla ilgili bilgisini o kitapta, tarih koymuş ve o zamanlar bizimle olan alakasını belirlemiştir.

Ancak ne var ki Allah Teâlâ'nın takdir ettiği şey muhakkak eksiksiz yerine gelir. Allah Teâlâ'dan dileğim iyi niyetimizi kabul etmesi, kusurlarımızı bağışlaması, bizi ve doğrusuyla yanlışıyla kendi rızasını isteyen bütün kullarını affetmesidir.

Cezayir'deki olayların gerçekliğine dair bazı hususlardan söz ederek, bazı dersler ve acı tecrübelerden edinilen faydalı ibretlerden söz ederek bu şahitliği bitireceğim. Allah'tan yardım niyaz eder ve bu şahitliğin isabetli olmasını dilerim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

CEZAYİR'DE GERÇEKLEŞEN
OLAYLARIN HÜLASASI
(1991-1996)

Bir önceki bölümde anlattıklarım, bizzat şahit olduğum tecrübelerimdi. Anlattığım olayların birçoğu, Londra'da bizzat şahit olduğum olaylardır. Ancak bu anlatacaklarım ise bu olaylara yakın olan tecrübelerimden çıkarmış olduğum sonuçlar ve anlattıklarımın özüdür. Ek olarak şahitlerin tanıklıklarından, kaynaklardan elde edilmiş genel malumatlardan ve analizler üzerine bina edilmiş neticelerdir. Allah Teâlâ'dan dileğim, olayları en doğru şekilde anlatıp, en güzel dersler ve ibretleri iktibas etmede beni muvaffak kılmasıdır.

Anlattığım olayların üzerinden birkaç yıl geçtikten sonra, konuyla ilgilenen herkes için olayın gerçek yüzü ortaya çıktı. Ancak bu mevzunun tamamlanış şekli bana göre şöyledir:

- Londra'daki dava ile bağlantılı olarak elde ettiğim bilgileri gözden geçirdim ve analiz etim.
- Cezayir'deki Silahlı Cemaat'in katliamından kurtulabilen, bizzat olaya şahit olmuş bazı Libyalı mücahidlerle görüşüm.
- Londra'daki Şeyh Muhammed Said'in cemaatinden olan kardeşlerin anlattıklarının doğru çıkması beni kendilerine bağladı.
- Bu olaylar esnasında Cezayir'de, sahada bulunmuş Silahlı İslam Cemaati'nden olup daha sonra Afganistan'a gelmiş bazı mücahidlerle görüşme yaptım.

- Kabil’de, el-Cezire kanalından askerlerle yapılan röportajları ve onların vermiş olduğu malumatları takip ettim. Bu askerler Cezayir’den kaçmışlardı ve olayları, ordunun sivillere karşı yaptığı katliamları ve onların bu katliamları nasıl gerçekleştirdiğine dair tanıklıklarını anlatmışlardı. Ayrıca bunların yanı sıra, Cezayirli araştırmacı ve insan hakları aktivistlerinin, Cezayir’deki katliamla ilgili yayınladıklarını takip ettim.

Bazı Araştırmalarım ve Tecrübelerim:

Silahlı Cemaat’ten çıkan muhtelif beyanatları, özellikle de Ebu Abdurrahman Emin döneminde ve diğer bir felaket olan, Emin’den sonra başa geçen Anter Zevabri döneminde yayınlanan beyanatları araştırmacı bir gözle, içinde istihbarata ait bir parmak izi bulmak için yeniden gözden geçirdim. Tekfir, aşırıcilık ve cürmü kanıtlayacak bir menhecle ilgili yaptığım bu çalışmada ilginç şeylere rastladım ve Cezayir’deki mücahidlerle, mücahidlerin ve Müslümanların geneli arasındaki derin boşluğa sebep olan her şeyi keşfettim. Konuyla ilgili deliller çok, ancak şu an elimde mevcut değil. Lakin, bu bölümün maksadını açıkça gösterecek örnekler vereceğim.

Bu örnekler, İngiliz polisinin evleri basması ve muhteviyatları ele geçirmesiyle artık sır olmaktan çıkmıştır. Doğal olarak konuşmaları ve faksları kaydetmişler, çalışanları ise yakalamışlardı. Allah tutukluları kurtarsın, amellerini kabul etsin ve onları affetsin.

Ebu Katade, yanlış hatırlamıyorsam *Ensar* bülteninin 147. sayısında babasını ve annesini öldüren, bu sebeple de Cemaat’in kahraman ilan ettiği kişinin haberini yayınlayıp, onları övgüyle andığında, bu yapılan fiili sahabe ve ümmetin selefinin menheci olarak vasıflandırmıştı!

Bunun üzerine Londra’daki İslami çevrede kıyamet koptu! Bundan önce *Ensar*’la ilişkilerimi koparmama rağmen bu yayınlanan haberi, Ebu Katade’nin yaptığı bu yorumu ve övgüsünü

kınamak için onun yanına gittim. *Ensar*'ın bu haberi nasıl öğrendiğini sordum. Ebu Katade, telefon ile dedi. Bu haberin menfur olmasından dolayı basımını üç hafta geciktirmiş. Ama Cezayir'de Silahlı Cemaat'in sorumlularından biri, kendisini defalarca arayıp haberi ne için yayınlamadığını sorup bunu yayınlamasını istediğini söylemiş. Ona; "Bu haberin muhtevası, haberi okuyan herkesin Ensar Medya'sına, Silahlı Cemaat'e ve onları destekleyenlere tüküreceğidir. Hatta bu haber, cihaddan ve İslamcıların tüm projelerinden nefret edilmesine sebebiyet verecektir." dedim.

Sonra ona şu soruyu sordum; "Madem bu haber sana çok çirkin geldi ve bu yüzden onu yayınlamayı birkaç hafta geciktirdin, peki bunu yayınlaman hususunda seni kim zorladı? Şayet iddia ettiğin gibi bunu yayınlamaya mecbur kalmış olsan bile nasıl olur da bu haberi sahabe menhecine benzetirsin?!" Bunun üzerine afalladı kaldı! Daha sonra Silahlı Cemaat'in Cezayir'deki lider komutasına sövdü ve onları (...) ile vasıflandırdı. Ona; "Bana ulaşan bilgiye göre, İngiliz gazetelerinden çıkan bir haberde, Cezayir ile Londra hücreleri arası temaslarda bulunmuşsun. Öğrendiğime göre Cezayir'den Londra'daki Silahlı Cemaat taraftarlarıyla görüşmüş ve konuşmalarınla gönderdiğin beyanatlarda askeri kışla ve hükümete ait numaralarla aranmışsın!" dedim.

Londra'da bazı kardeşlerle beraber yaptığımız araştırma ve tahkikler esnasında yakın zamana kadar, Cezayir'deki beyanatların arkasında kimin olduğu ve bunların nasıl gönderildiğiyle ilgili merak ettiğim hususlar vardı. Ben de *Ensar* bültenindeki yetkililerden birine gittim ve oradaki yetkiliyle aramızda şöyle bir tartışma geçti:

Ben: Cezayir'den seninle telefonla konuşan kişi kimdi?

Yetkili: Reşid adında bir adam.

Ben: Onu tanıyor musun?

Yetkili: Hayır, ama tanıdığım başka biri vasıtasıyla kendini bana tanıttı.

Ben: Nasıl?

Yetkili: Raşid adında bir kardeş bizimle konuşuyordu. Bu adam, eski bir mücahiddi ve Cezayir’de kendisini bizzat tanıyordum. Bana, “Şayet ben meşgul olur da seninle konuşamazsam, İbrahim adında biri seni arayacak” dedi ve daha sonra birgün bahsettiği İbrahim isimli şahıs, Raşid’le beraber benimle konuştu. Böylece onun sesini öğrendim. Daha sonra birgün İbrahim, Raşid’in öldürüldüğünü haber vermek için beni aradı. Sonraları da İbrahim meşgul olduğu için Raşid adında başka bir adam, bizimle konuşmak ve *Ensar*’ın yayınlaması için bize beyanatlar gönderme görevini kendisinin üstlendiğini söyledi. Yeni Raşid’in ne kendisini ne de sesini tanıyordum. Sonra bu yeni Raşid’den, beyanatlar ve iddialar sel gibi akmaya başladı. Bunların yayınlanması için de ısrarda bulunuyordu. (*Ensar*’ın üyeleri, Silahlı Cemaat üyeleri değildi. Bu yüzden yayınlama zorunlulukları da yoktu. Onlar sadece güvenlik deneyimi olmayan sempatizan ve fanatiklerdi.)

Ben: İlk Raşid’in öldürülmesi, İbrahim’in de esir edilmiş olması ve tanımadığın birini -ki o hakikatte istihbarattan birisiydi- sana normal biri gibi ve yine Raşid diye tanıtımalarının sebebi, aklının karışıp ondan gelen beyanat ve haberleri kabul etmen için yapılmış olması olabilir mi? Böyle bir ihtimal yok mu?

(Bu olaya çok benzeyen başka bir olay da Suriye’de Talia’nın Emiri Adnan, bizim haberimiz olmadığı halde esir edildiğinde gerçekleşmişti. Bu olay olduğunda Adnan’ın meşgul olduğunu ve bundan sonraki temasları, yardımcısı olan birinin üstleneceğine dair bir mesaj aldım. -Bu adam Ebu’l Hayr adında biriydi, ancak istihbarat tarafından yakalanmış ve kendilerine yardım etme hususunda mecbur bırakılmış bir casusmuş.- Kardeşler de bu değişikliği kabul ettiler. Daha sonra Taliatu’l Mukatile unsurlarının çoğunu Türkiye-Suriye sınırına çekmekle görevli

olan Ebu'l Hayr'den gelen emirleri kabul etmeye başladılar. Bu şekilde Talia grubu ve cihadın tamamı bitmiş oldu. *Suriye Cihad Tecrübesi* isimli kitabımda bu olayla ilgili tahkikatlarımı ayrıntılı şekilde anlattım.)

İşin gerçeğini öğrenmesi için arkadaşımın şüphelerini arttırabilirdim. Ancak Büyük Şeyh Ebu Katade, insanları bu düşünceden vazgeçirtiyor ve bunlar güvenlik vesveseleri ve James Bond kitaplarının üzerinde bıraktığı etkidir, diyordu.

Ebu Katade ile annesini öldüren şahıs hakkındaki tartışma döneyim. Çünkü bu olayı, aylar sonra Şeyh Said ve kardeşlerinin ölümünden sonra ondan öğrendim. Annesini öldüren kişinin haberinin yayınlanması için ısrar eden ve bunu insanlara süslü gösteren kişi, aylar önce bana bahsedilen yeni Raşit'ti. Bunlar, *Ensar*'a ilk başta Said'in öldürülmediğini ve bunu yalamalarını isteyenler, muhakmeden sonra ise onun öldürüldüğünü haber veren kimselerdi. Ardından aynı kişiler, mahkeme sonuçlarını gönderip, Said'in ölümüne cevaz verilmesini istediler! Sonra da mahkeme sonuçlarının, yolculuk esnasında Nijerya'da tutuklanan bir muhabirle beraber kaybolduğunu haber verdiler! Ve yine bu kişiler, bid'atçı oldukları iddiasıyla Cez'ere grubu üyelerinin ve devleti destekleyip kafir oldukları için köy milislerinin öldürüldüğüne dair beyanatları gönderenlerdi.

Ben ve benim dışındakilerin uyarıları Ebu Katade'ye yetmedi. Doğuda ve batıda insanlar, Ebu Katade'nin duruşunu konuşmaya başladılar. Bununla alakalı en iyi açıklamam, onun deneyimsiz olduğundan, onun deneyimi ancak, geniş ilmine rağmen, Hanbelilerin, Ebu Ali el-Cubbai ile hicri üçüncü asırda yaptıkları savaşlarla sınırlı kalması ve şeyh olması hasebiyle her şeyi idare edebileceğine ısrar etmesidir! Şeyhlerin ve tarihi liderlerin birçoğu, her şeyi idare edebileceklerini zannederler. Bu durum, İslami uyanışın kronik hastalıklarından biridir ve bu hastalık maalesef cihadi akımda daha da felaket boyuttadır.

Zannediyorum ki Ebu Katade, bütün bunlardan sonra bir ibret almıştır. Her ne kadar ondan uzaklaşmış ve bu olaydan ötürü onunla ilişkimi koparmışsam da kendisini ziyaret eden bazılarından şunu duydum:

“Şüphesiz Ebu Mus’ab, şer’i işleri anlamamasına rağmen basiretiyle bizden önce bu oyunu ve Cezayir trajedisini fark etti. Şayet Ebu Mus’ab, laik bir partinin kadrosunda olsaydı, onlar onun değerini anlar, onun heykelini diker ve elini öperlerdi.”

Şunu söylemem gerekir ki, benim şer’i işlerden anlamadığım iddiası, onun iddia ettiği Selefî ölçülerdeki anlayışta böyledir. Heykelimin dikilmesini hak ettiğim sözüne gelince, bu hüsnü zannından dolayı Allah’tan bağışlanma dilerim, böyle bir isteğim yok. Uyarılarımı ciddiye alması ve onları James Bond’un halüsinasyonları diye çöpe atmaması benim için yeterlidir!

Allah’tan dileğim, mücrim Blair hükümeti tarafından tutuklanan Ebu Katade’nin özgürlüğe kavuşması ya da Blair, Bush ve onların müttefiklerine rağmen onu ve bütün Müslüman esirleri esaretten kurtarmak için bize yardım etmesidir. Umarım Ebu Katade, Selefî diye adlandırdıkları menheçlerindeki müşkilatı fark etmiştir! Dilerim bu menhecten sıyrılır ve bu sapmalarda kendisine tabi olanların doğru yola dönmesi için de onlara yardımcı olur. Allah’tan bunların gerçekleşmesini diliyorum. Çünkü bunca felaketine rağmen kendisinde çok büyük hayırlar ve geniş bir ilim var...

• Katliama Tanık Olan Libya Mücahidlerin Anlattıklarından Çıkardıklarım:

Silahlı Cemaat’in eski lideri Ebu Abdullah Ahmed zamanında cihada giden onlarca mücahid, Libya İslami Mücadele grubundan ayrılıp Silahlı Cemaat’e katıldı. Onlar, diğer mücahidler gibi hepimizin rağbet ettiği bu arzulara öncü olanlardı. Onların bu kıyamdaki hedefi, üzerlerine farz olan cihad farizasını yerine getirmek, vacip olan yardımı yapmak ve cihad için hazırladıkları sahaya yaklaşmaktı.

Bu gizemli süre zarfında Ebu Abdullah Ahmed öldürülünce, liderliği Ebu Abdurrahman Emin gibi bir felaket devraldı. Onlar, orada ketibeler arasında dağıtım görevini yapıyorlardı. Bazıları Emin'in çalıştığı yere yakın olup, onunla ve yardımcılarıyla görüştüler. Ben de bu kadrolardaki en önemli isimlerden biriyle görüşmüştüm ve görüştüğüm kişi bana tecrübelerini uzun uzadıya anlatmıştı. Onun adını veremeyeceğim için üzgünüm çünkü ondan böyle bir izin almadım. Onun da niyetinde yaşadığı tecrübelerini yazmak vardı. 11 Eylül olayından sonra akıbetinin şu anda ne olduğunu, şehid mi yoksa hayatta mı olduğunu bilmiyorum. Allah kendisine merhamet etsin.

Kurtulan kardeşlerin anlattıklarının hülasasına göre; Emin ve kadrosu, Libya Savaş Cemaati'ne biat etmeyi reddettileri zaman değişmeye başladıkları yönünde. İddia ettikleri gibi Emin'in imareti dururken ve kendi Selefî bayrakları dalgalanırken, Libya Cemaati'nin emirine biat etmeyi reddetmişler ve bu farklılığın bid'at olduğunu dile getirmişler. Daha sonra bunları, kendilerine itaat etmekle gitmek arasında muhayyer bırakmışlar. Çıkış yolunu göstermek için Emin'in yardımcılarından bazıları da bunlarla beraber yolculuk yapmış. Kalanlar ise kendini gizlemiş, ihanetten korkmuş ve kaçıp kurtulmak kolaylaşana kadar takıyye yapmışlar. Fakat Emin ve kadrosu, bunlardan bazılarının niyetini anlamış ve onları bid'atçiler olarak görmüşler. Onlara sıkıntılar yaşatmaya, alenen işkence ettikten sonra bazılarını tasfiye etmeye başlamışlar! Kaçanların ise izlerine rastlanılmamış. Ama zannımca onları da öldürmüşlerdir. Allah da onların canını alsın.

Bana bu önemli kanıtları söyleyen arkadaşım ise, daha önce onlara saygı duymuş ve onlarla beraber kalmış. Onun bana anlattıkları ise garip, korkutucu ve şaşılacak bilgilerden dolayı neredeyse doğrulanması imkansız olan acayipliklerle doluydu. Anlattıklarının özeti ise şöyle:

Arkadaşımın dediğine göre bu grup, cahil mücrimlerden oluşuyormuş. Bunların liderliğini ise Selefilğin garip ve acayip mefhumesinde müteşeddit olanlar üstlenmiş. Aynı şekilde bunların İslami uyanış çevreleri arasında revaçta olan bazı fikirlere, mucahidlerin benimsediği fikirlere ve hatta dört mezhebe karşı bakış açılarında bile sert tavırları varmış. Bunlar hakkında kendilerince çıkarmış oldukları sonuçların birçoğu; bu mezheplerin bid'at olduğu, takipçilerinin ise içlerinde birçok büyük imam, eski ve muasır alimler olmasına rağmen tümünün sapık bid'atçı olduğuna dairmiş. Arkadaşıma şer'i ve fikri kaynaklarını sordugumda bana, anlayarak istedikleri fetvayı çıkarabilen şer'i komitelerinin olduğunu, deliller ve fetvalardan çıkardıkları hükümleri uyguladıklarını söyledi. Bunu da ya Kur'an naslarından veya sünnetten eleedikleriyle delil diye isimlendirdikleri, kendi kıt ve sapık anlayışlarıyla -ki bunların çoğu, aslında Arapçada derinleşmemiş kimseler- veya Cezayir halkının Şeyh Ahmed diye isimlendirdiği kişinin İbn Teymiyye'nin kitaplarından anladıklarıydı. İşte bu kaynaklar, kendi komitelerinin anlayışına göre tamamıyla dinin kendisiydi... Bu kişi bana, cihad ve şer'i siyasetin dışında muhtelif dini meseleler, ibadet ve taharet fıkhiyla ilgili garip ve acayip fıkhi şeylerden de bahsetti. Anlattığı ilginç meselelerden aklımda kalanlardan birisi şuydu; kendisi bir grupla berabermiş ve bu grup cihad esnasında su, pınar ve emniyet olmasına rağmen teyemmümü caiz görüyormuş! Ona, yurt dışından Ebu Katade ve *Ensar* bülteninin fikirlerine olan etkisini sorunca, bana bu çevreleri hiç kimsenin duymadığını söyledi! Onların şer'i komitesi kendileri için her şey demekti, özellikle de bu şer'i komitenin korkunç kadısı olan Emin'in kararları... Bunların tutumu, Hasan Sabbah ve Haşhaşi çetelerinin üslubuna, yolları ise kılıç ve yağma yoluna benziyordu. Ona, medyada gündem olan sivillere yapılan katliamın ordu ve istihbarat tarafından mı yapıldığını ve bu katliamlarda Emin'in grubunun gerçek rolünün ne olduğunu sordum. Bana, kararlarına ve yaptıklarına muttali olmadıklarını söyledi. Cebelî Erbia (Erbia Dağı)'da olan ve Said (rahımchullah)'ın öğrencilerinden oluşmuş mucahidlerin hakim olacağı bu bölgeye kaçmak için ağır davranan bir misafir

gibi davranıyordu. Mucizevi bir şekilde Cezayir'den çıkmasına yardım edenler de onlardı. Fakat şunu da ekledi; bu olayları istihbarat da yapmış olabilir veya istihbarat bunları yapması için (Emin'in tayfasını) kullanmış da olabilir, dedi. Ancak kesin olan bir şey var ki o da benimsedikleri fikirlerle Selefî menhec akidesi diye adlandırdıklarının aslında tekfir, cehalet ve cürüm işleme fikriyatının karışımından oluşmuş olmasıydı. Kendi usullerine göre çıkarttıkları 'Delil Fıkhî' adındaki ahkam icad etme yöntemi ise, kendilerinde özel bir nefsi ve dini halet oluşturmuştu. Bu halette de ne bir rahmet, ne bir şefkat, ne de duygu ve insaniyetin esamesi vardı.

Kısacası bu tasviri acayip bir atmosfer oluşturuyordu. Hatta bu atmosfer, şeytanların hasta ve bozulmuş ademoğlunun cehaletinden faydalanabileceği bir korku ve dehşet oluşturuyordu. Bu şahitliği yapan kişi, Arap-Afgan mücahidlerinden olan ve ilim talebelerinin en önde ve en güvenilir olanlarındandı. Allah'tan dileğim, içinde bulunduğumuz musibetlerden onu emin kılması, kitaba dökmek istediği tecrübelerini yazabilmesi, onunla faydalanması ve bizi, kendisiyle ve salih insanlarla beraber dine yardım etmemiz için bir araya getirmesidir.

• **Şeyh Said'in Londra'daki Öğrencilerinin Kardeşleri Olan Cebeli Erbia Mücahidlerinden Naklettikleri:**

Bu rivayetler de bir önceki vasfı destekler niteliktedir. Rivayet ettiklerine göre Şeyh Said, ihlaslı bir şekilde İslami Selamet Ordusu liderleriyle beraber, Silahlı İslam Cemaati çerçevesinde birliğin oluşması için çaba göstermişti. Bu birlik, Ebu Abdullah Ahmed'in emirliği zamanında gerçekleşmiş. Silahlı Cemaat'in çerçevesinde bütün ciddiyetiyle ve ihlasıyla çaba sarf etmiş. Ahmed (*rahimehullah*) öldürüldüğü zaman, liderler ve Cemaat'in şura meclisi bir halef seçmek için buluşacakmış. Fakat neticede liderler, doğu ve batıda merkezi vilayetlerden uzaklaşmışlar.

Daha önce bazı askeri eylemler yapmış, kendisine yakın bazı kişilerle yardımlaşarak liderliği üstlenerek, geniş bir alana

uzak muntikalara dağılmış ketibelere bir bildiri yayınlayan Ahmed ve kadrosu ise, bildirilerinde; “Lider kadrodan ve şura meclisinden toplanma imkanı olanlar, merkezi vilayette toplanmış ve Silahlı Cemaat’in emiri olarak seçilen Ebu Abdurrahman Emin’e biat etmiştir. Bu toplantıda, şer’i yeterli çoğunluk ve işlemin sürdürülebilir maslahatı için yeterli sayıya ulaşılmıştır.” şeklinde bir ilanda bulunmuşlar. Sonra uzaktan kendilerini diğerlerine (itaat etme açısından) zorunlu kılmışlar. Başlangıçta kimse buna itiraz etmemiş, çünkü seriyyelerin ve ketibelerin büyük çoğunluğu merkezi olmayan dağınık bir haldeymiş.

Bu anlatılanlara göre kardeşlerin anlattıkları tafsilatlar da açığa kavuşmuş ve her yönüyle desteklenmiş oldu. Bunlardan biri, *Ensar* idaresinde olan bazılarından -bir ara kendileriyle çalıştığımdan dolayı- Emin ve zümresiyle alakalı işittiğim önemli bir olaydı. Bu olay, Silahlı Cemaat’in oluşumunun kökeni açısından önemli bir konuyu açıklığa kavuşturuyor. Özetle:

Silahlı Cemaat’in ilk esas kaidesi, temel olarak üç segmentten oluşur. Bunlar:

- Şehid Mustafa Buyali cemaatinden kalanlardan oluşan Abdulhak el-Ayyade grubu
- Kari Said kardeşin idaresindeki Arap-Afganlar
- Selefiyetu’l Asime/Selefi Başkent diye adlandırılan grup. Emin’in kendisine bağlı olduğu kişiler de bunlardı. Aynı şekilde sonradan öldürülen Anter Zevabri’nin kardeşlerinden birisi de bunlara bağlıydı. Daha sonra Anter’in kötü bir itibar bırakmasına da sebep oldu. Daha önce de bahsettiğim gibi bu grup, katı bir menhec üzere kurulmuştu ve bunu Selefilik diye isimlendirmişlerdi. Darbeden hemen sonra, başkentte savaşmaya başladılar. Cemaatin fertleri, cihadi grupların birleşmesini isteyen davetçilere zarar veren ve onlara karşı harekete geçenler olarak tanındı.

- 1991-1993 yılları arasında farklı mıntıkalardan Silahlı Cemaat'le birleşen seriyve ve gruplar
- 1993 yılında Vahdet Camiası gereğince Silahlı Cemaat altında birleşen gruplar. Bunlar Ebu Abdullah Ahmed'e biat ettiler. Bunların en önemlileri, İslami Selamet Ordusu'nun şeyhleriyle beraber öne çıkan Muhammed Said, Said Mahlufi, Abdulkadir Şubuti ve Abdurrezzak Recam'dı. Bu gruplar birliğe katılmayı kabul ettiler.
- Birliğe ve safların birleşmesine sevinen dağınık birçok grup da bu birliğe katıldı. Cemaatin ulaştığı sayı, gelen haberlere göre binlere hatta on binlere ulaşmıştı.

Görünen o ki benzer olmayan bu teşkilat yapısında, özellikle de Selefîyetu'l Asime ile muasır İslami uyanışa bağlı, İslami fikirde olanlarla demokratçı İslami Selamet'in bir parçasından oluşanlar ve devrim içindeki muhtelif kanatlar arasında başından beri yöneticilik ve liderlik çekişmesinden kaynaklanan gergin bir ilişki varmış.

Aralarında Said'in öğrencileri de olmak üzere birçok kişi, Ebu Abdullah Ahmed'in ölümünden sonraki döneme Cezayir istihbaratının karıştığını söyler. Daha sonra da Emin'in grubunun, farklı iddialarla diğer kadroları tasfiye etmeye başladığı ortaya çıktı. Bunun nedeni ise Selefî menhece muhalefet edilmesi ve Emin'in liderliğine isyan edilmesiydi. Söylediklerine göre ilk hedef aldıkları kişiler, Cezayirlilerden oluşan Arap-Afganlar-mış. Daha sonra Cemaat içi tasfiyeler, halk katliamları ve çirkin işler birbirini takip etmeye başlamış...

Muhammed Said'in arkadaşları diyor ki; Şeyhin kendisi de Cemaat'e müntesip olduğu için o ve (dava) kardeşlerinden önde gelen bir grup, ihanete uğrama korkusuyla ve oluşan tahrifatin sebebini konuşmak için Emin'le görüşmeyi kararlaştırdılar. Said (*rahimehullah*), durumu islah etmeye ısrarlıydı ve bu yüzden gitti. Aralarında uzun ve sert bir tartışma geçti. Said ve beraberindekilerden sonra Emin'e bağlı bir grup, pusu kurmak

ve onları ihanetvari bir şekilde öldürmek için peşlerinden gitti. Öldürdükten sonra da onların Silahlı Cemaat'e darbe yapmaya çalıştıklarına ve demokratik düzenin geri gelmesi için devletle iş birliği yaptıklarına dair ithamda bulunacaklardı. Dahası mücrim Emin, bu olaydan sonra mücahid grupların çekirdek kadrosuna karşı dahili bir savaş başlattı. Birçok kişiyi bu gruptan tasfiye etti. Yaptığını da açıkça ilan edip, hiç kimseden gizlemedi. Bununla ilgili bir beyanatı da Londra'daki *Ensar* bültenine gönderdi. Onun hatırı için bunu yayınlayanlar, iliklerine kadar Selefi olan Ebu Katade ve yardımcılarının bizzat kendileriydi. Emin'in başını çektiği ve bunların da kendisine terfi ettikleri Selefi bayrağını desteklediler. (İtikadımı tekrar hatırlatıyorum ki onlar, Selefi bayrağına aptallıktan ve taassuptan dolayı desteklediler. Yoksa bizzat onu kendileri ortaya çıkarmadılar.) Sonra, daha önce de bahsi geçtiği gibi, Emin cihad pusulasını çevirdi ki Cezayir halkına, muhtelif kesimlere ve özellikle de İslamcılara karşı olsun ve dahili tasfiyeleri yapsın diye. Ta ki Said'in ashabından olan mücahidler, Emin'i öldürene kadar... Ardından Zevabri, istihbaratın yönettiği bu korkunç trajediyi idare etme işini üstlendi. Kardeşler bu rivayetin doğruluğunu, Emin'le beraber çalışan kardeşlere ait çeşitli belgelerle destekledi. Birçok sırrı keşfettiler ve kesin bir sonuca vardılar. O sonuç ise, Emin ya aslen istihbarat tarafından Silahlı Cemaat'e yerleştirilmiş bir askerdi ya da bundan sonra istihbaratın bir askeri oldu. Ya da söylenecek en hafif şey istihbaratın, işleri rast gitsin diye Emin ve grubunun cehaletinden, aşırılığından, istismarından ve direktiflerinden yeterince istifade ettiğiydi. Ardından da Cezayir istihbaratı, yaptığı katliamlarda onların isimlerini kullandı. Bu çıkarımlar, gelişen merhaleler esnasında Cezayir ordusundan kaçan bazı askerlerin itiraflarıyla desteklenmiştir. Bu itiraflara, işlenmiş korkunç trajediler bölümünde değinilecektir.

• **Konuyla İlgili Cemaatin Sahadaki Mücahidlerinden ve Afganistan'da Edindiğim Şahitlik:**

İşi açıklığa kavuşturan ve neticelendiren birçok rivayetler var. Bu şahitliğimde istifade etmem için bunların bazılarını yazıya geçirmiştım, ancak 11 Eylül olayından ötürü Afganistan'a yapılan büyük baskından sonra bunları kaybettim. Bu şahitliğimde, hatırlayıp yazıya döktüğüm en önemli notlarımdan bahsedeceğim. Allah'tan bu konuda bana yardımcı olmasını temenni ederim.

Ahmed'in Kabil'de bana anlattıkları:

Ahmed (zannediyorum ki bu onun sahadaki ismi) yirmili yaşlardaydı. Eğitim için 2000 yılında Afganistan'a gelmişti. O zamanlar Afganistan olayına karşı çok bir ihtimamı yokmuş. Cezayir'deki o kötü olaylardan sonra, yeniden cihad hazırlığı yapmak için kendi vatandaşlarından olanları toplamaya çalışan Cezayirli kardeşlerin yanında kalmış bir müddet. Ancak o, bu programa çok da ikna olmamış. Afganistan'da İslam devleti kurup burada kalmak için mücahidleri toplamaya ikna etmeye çalıştığımda bana, kendisinin özel bir programının olduğunu söyledi. Bense bu programının ne olduğunu hiç sormadım. Ama program, zamanla öğrendiğim güzel bir eylemdi. Kendisinin Silahlı Cemaat'le beraber iş yapan eski bir mücahid olduğunu öğrenince onu aradım ve birkaç gün evimde misafir ettim. Evimde kaldığı sıralarda kendisinden birçok önemli haberler kaydettim. Ama maalesef onları kaybettim. Hatırladığım en önemli olay, kısa ama araştırmalarımla yanımdaki malumatlarıma eklenince büyük önem arz eden bir kıssa:

“Darbeden sonra, bulunduğumuz mıntıkada birçok ahitli genç vardı. Ben de kendi mahallemizdeki davete ahdetmede aktif olanlardan birine yeni ahit vermiş olanlardan biriydim. Askeri darbeden sonra, cihad için davet ve mücadele etme hususunda bu çevrelerdeki canlılık artmaya başladı. Kısa bir süre sonra arkadaşım, bir cihad grubuna bağlandığını açık açık söyledi ve beni de onlarla çalışmaya davet etti. Ben de kabul edip onlarla

çalışmak için bu işe girdim. Gizli olan bu iş gelişmeye başladı. Şehir çetelerinin baskısı galip gelmeye başlayınca hükümet ajanları, polis ve ordu devriyelerinin hedefi haline geldi. Buna bağlı olarak da iş yapma vesileleri ve silahlanma düzeyi arttı. Hücreler, kentimizin bitişik banliyölerinde yayılmaya başladı.

Sonra bir gün emir beni çağırdı. Benim küçük yaşta olmam ve bana olan güveninden dolayı bir keşif elemanı gibi bölgedeki gruplar arasında muhbir olarak çalışmama karar verdi. Bana bir motosiklet verdi. Bölgede dolaşabilmem için de bana bir iş verdiler. Bir süre bu işi yaptım ve bana göre bu iş oldukça güzeldi. Bölgedeki yerleşik insanlar, mücahidlerin ihtiyaçları olan birçok yardım ve levazımlarla bize yardımcı oluyorlardı. Hatta çocukları dağa çıkmış bazı yaşlı kadınlar bile bize yardımda bulunuyordu ve mücahidler için yemek yapıyorlardı. Operasyon için dağdan inenleri, sokak aralarındaki evlerde saklıyorlardı...

Bizler de varoş mahallelerde bomba, silah tamiri ve bazı el yapımı bombalar yapmak için atölyeler inşa ettik. İşler bu şekilde ilerledi. Savaş, hükümetin artık bu bölgede helikopter kullandığı bir merhaleye çıktı. Çünkü bu bölge, hükümet güçlerinin geçişinin çok zor olduğu bir hal almıştı.”

Ahmed ayrıca operasyonların seyri ve yapılan işin üslubuyla ilgili birçok faydalı ayrıntıdan ve bu mıntıkadaki insanlarla mücahidler arasındaki sıcak ilişki atmosferinden bahsetti... Bunlar gerçekten güzel ayrıntılardı. Ama burası bunlardan bahsetmenin yeri değil.

“Bir gün emir yanıma geldi. Bana, kendisi ve bölgedeki bazı komutanların, dağdaki grubun lider kadrosu tarafından çağrıldığını, bu sebeple bir süreliğine buralarda olmayacağını, bu süre zarfında lider kadro tarafından bu bölgeyi idare etmeleri için bazı kişilerin gönderileceğini ve benim de burada haberleşme ve hizmet mesulü olmamdan ötürü onlara bir yer ve ihtiyaçları için gerekli malzemeleri hazırlamam gerektiğini söyledi.

Bu yabancı misafirleri karşıladığım zaman, ilk dikkatimi çeken şey bunların yüzlerinin kardeş yüzü olmadığıydı. Bu kişileri hiç sevmemiştim. Bu bölgeden birileri olmadıklarını anladım ama nereli olduklarını da çözemedim. Sonra bunlar, bu bölgede bulunan mücahidlere ilginç emirler vermeye başladılar. Tasfiye olmayanları tehdit etmeye başladılar. Kardeşlik havası birden korku ve dehşete dönüştü. Bir ya da iki haftadır giden emirimizin dönmesini merakla beklemeye başladık. Fakat ne var ki o günden sonra bir daha emirimizi görmedim. Kendisinden hiçbir haber de alamadım. Haftalar geçti. Gruplar, hükümete yardım ediyor ithamıyla bazı köylülere karşı operasyonlar yapılmaya başlandı. İhtilaflar çıkmaya ve işler tersine gitmeye başladı. Fırsatlar geri tepmeye başladı. Onlardan korkuyordum. Sonra kaçmam için bir fırsat doğdu, ben de evraklarımı topladım ve Cezayir'den uzaklaştım. Afganistan'a gitmek istiyordum. Çünkü, oradaki eğitimin iyi olduğunu duymuştum. Cezayir'e tekrar dönmek istedim ama işler senin de bildiğin gibi oldu. Dönmek için istek ve arzum kalmadı... Aklımda başka bir programım var, bunun için yakında yolculuğa çıkacağım.”

Ona şu an hatırlayamadığım birçok soru sordum. Kendisi sıradan bir mücahiddi. Çok önemli meseleleri, meşhur isimleri bilmiyordu. *Ensar bülteni* hakkında da soru sordum. Onlar hakkında, keşke kendi bölgelerinde duyulsalardı dedi. Onun gibi birçok kişi, yurtiçinde çalışmış olsalar da bu davayla ilgili yurt dışından kimseyi tanımazlar. Ancak benim için önemli olan, ondan emirlerinin değişim tarihini öğrenmemdi. Böylece benim yanımdaki bilgi, Ebu Abdurrahman Emin'in göreve gelme tarihiyle uyuşmuş oldu.

Tüm bu anlattıklarına göre, istihbarat üst komutayı ele geçirmişti. Saha komutanlarını birkaç günlüğüne yanına çağırmış, ama bu komutanlar bir daha geri dönmemişti! Yani tasfiye edilmişlerdi. Allah en doğrusunu bilendir. İstihbarat elemanları, bölgedeki grupların da komuta bölümünü ele geçirmişti. Dolayısıyla olaylar duyduğumuz ve gördüğümüz şekilde cereyan etti. Mücahidlerin büyük bir bölümü ihanet yoluyla veya yapay

çatışmalarla öldürüldü. Sadece kaçabilenler kurtulabilmişti. Bunlardan biri de Ahmed'di. Bazı samimi şakalarla kestiği öyle şeylerden bahsetti ki, anlattıklarıyla gelişen olaylara net bir görüntü veren malumat silsilesinde önemli bir boşluğu kapatan bu bilgilerin ne kadar değerli olduğunun farkında bile değildi.

Bu sohbetimizden sonra Ahmed başka bir yolculuğa çıktı. Belki de Afganistan'da gerçekleşmesi uzun süredir beklenen kurtuluşun başlangıç tarihi olan bu zamanda, mustazafların hayalini avutan emellerinin ikinci bir kez daha yıkılmasını istemediği için gitmeyi tercih etmişti...

Allah Teâlâ, Ahmed'i ve emsallerini korusun ki bu sabır zamanı neslinden kalanların umut mumu sönmesin...

• **Kabil'de Bulunduğum Sırada, Araştırma Sonucunda El-Cezire Kanalinin Cezayir Katliamı Hakkında Yaptığı Röportajlar ve Verdiği Malumatlardan Elde Ettiğim Sonuçlar:**

El-Cezire kanalı, 1996-1997 yılları arasında Cezayir'de şehir, banliyö kesimler ve köylerde bulunan sivil halka karşı yapılan katliamın gerçek yüzünü ortaya çıkarmak için bu konuda gözlemlerde bulunan bazı Cezayirli yazar ve araştırmacılarla röportajlar yaptı. Aynı şekilde Cezayir davası hakkında farklı kesimlerden insanları davet ederek programlar düzenledi. Bu programlar, davanın gidişatı hakkında tafsilatların açığa çıkması ve eksik kalan yönlerin tamamlanması hususunda çok önemli bir kaynak oldu.

Bu programın en önemlisi, el-Cezire kanalinin -hatırladığım kadarıyla- 2000 senesinde yaptığı bir programdır. Bu programı birkaç defa izledim. Programdan öğrendiğim bazı kesitleri, istatistikleri ve önemli araştırmaların özetini, kaybolan kendi araştırmalarıma eklemiştim. Bu programa çok odaklandığımdan ayrıntılarını bile hala hatırlıyorum.

Bu programı siyasi, toplumsal ve kişisel araştırma uzmanı olan Cezayirli araştırmacılar tarafından ortaklaşa hazırlanan büyük bir kitap için soru soran Cezayirli bir araştırmacı tarafından, ülkede yaşanan katliamların Cezayir medyası tarafından Silahlı İslam Cemaati'ne nispet edildiği ve Cemaatin de yayınladığı beyanatlarla bunları kabul ettiğine dair, bu korkunç katliamların aslına ve hakikatine dair açıklamalar yapıyordu. Aynı zamanda Arap ve uluslararası medya kuruluşları, Cezayir medyasının bakış açısını olduğu gibi aktarıyor ve kamuoyuna bu bakış açısını dayatıyordu.

Az önce bahsi geçen büyük kitap, katliamların tarihleri, kurbanları ve gerçekleştiği yerler hakkında birçok malumat içermektedir. Gerçekten çok dikkatli istatistiksel çalışmalar, çok önemli ve çok anlamlı bilgiler içeriyordu. Bu kitap önemli olduğu gibi, programa katılan bazı Cezayirli araştırmacıların ve insan hakları savunucularının, Cezayir'deki katliam hakkında yayınladığı malumatlar hakkında konuşmaları da önemli bilgiler içeriyordu. Ayrıca ordu komutanları ve Cezayir istihbaratı tarafından sivillere yapılan katliamı ve bunların nasıl yapıldığına dair bu olaylardan kaçan Cezayirli asker ve subayların tanıklıkları da veriliyordu.

Bu program, İslamcılarla ya da onları destekleyenlerle değil, akademik araştırmacılarla yapıldı. Program boyunca cihad ehli ve köktenci cemaatlere düşmanlığını gizleyen birileriyle değil; tarafsız, araştırmacı, istatistik ve bilgi mantığıyla konuşan kim-selerle yapıldı.

Bu programda hatırladığım en önemli malumatların hülasesi ise şöyledi:

- Bazı köylerde, Cezayir ordu istihbaratının katliam için hazırlık yaptığına dair şahitlik yapan bazı Cezayirli subayların itirafları vardı. Bunlar, bazı askerlere ve sakallı insanlara Afgan elbiseleri giydirip, onlara cesareti artıran narkotik maddeler enjekte ediyorlardı ve ateşli silahlar, kılıçlar

ve bıçaklarla kanlı bir katliam yapmaları için onları satın alıyorlardı... Bu kişilerden bazıları Fransa'ya gittikten sonra vicdanen rahatsız oldukları için, bazıları da gerçeklerin ortaya çıkma güdüsüyle yaptıklarının bilinmesi için yaşananları bir kitaba yazıp yayınladı. Araştırmacılardan biri bu kitabı beraberinde programa getirerek bunlarla delil sundu. Aynı şekilde bazı askerler de şahitliğini doğrudan ekran başında yaptı. Bu durum, mücrimlerin ve katillerin reddettiği cürüm ve kanlı katliamların çirkin ayrıntılarının seyrini açıklıyordu.

- Araştırmacı, katliamların belediye ve parlamento seçimlerinde İslamcılar ve Selamet Cephesi'nin yüksek oranda oy aldığı bölgelerde gerçekleştiğini istatistiklerle ispatladı. Bu katliamlar, onlar için bir ceza olsun ve bu bölge insanlarına siyasi İslam projesine karşı nefret duygusu yerleşsin diye yapılmıştı.
- Araştırmacı, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Doğu Avrupa'da sosyalist hükümetler ve askeri diktatörlükler altında yaşanan katliamlar hakkında şahsi pratik teorilerini açıklamakta ve olayların geliştiği ilk andaki etkisini kaybedip başka bir bölgeye kaydığını anlattı. Sonrasında ise toplumsal ve ferdi bir yok olma hareketine dönüşen katliamların nasıl gerçekleştiğini inceleyerek, Cezayir'de meydana gelen katliamlarda da bu teorilerin nicelerinin ortaya çıktığını beyan etti. Bu yöntemle vatandaşları hükümete itaat ettirip iradelerini hükümete bağlıyorlardı. (Bu paragrafta bulunan tafsilatlı bilgileri daha iyi anlamak için bu programın belgelerine müracaat etmen gerekir. Çünkü bu bölüm, kapalı ve çokça izahat isteyen bir bölümdür.)

Katliamların dozu, dini organizasyonlarda ve Ramazanda daha da artıyordu. İbadet mekanları hedef alınıyor, bazen de cenaze merasimleri hedef alınıyordu. Aynı şekilde bazen de insanların sevdiği İslami semboller hedef alınıyordu. Böylece

Silahlı Cemaat'e, herhangi bir dini ve ahlaki değere önem vermeyen kana susanmış bir mucrim sıfatı verilecekti.

Bu araştırmacı, katliam sırasında halkın yardım talebine ve çıkan silah seslerine rağmen yakın çevrede bulunan ordu, jandarma ya da hükümet güçlerinin müdahale etmeye güç yetirecek olmalarına rağmen bu katliamlara herhangi bir müdahalede bulunmamalarının nedeni olarak, askeri istihbarat liderliğinin bu katliamların yürütülmesini denetleyen birim olduğunu belirtti ve bunu ispat etmek için de bir harita gösterdi.

Bu önemli program bana, 1994'te *Le Figaro* dergisinden alıp sakladığım bir kúpürde yazan önemli bir bilgiyi hatırlattı. Bu dergide Fransa'ya sığınmış Cezayirli bir doktorun, Fransa'ya kaçış sebebi anlatılıyordu. Bu doktor Cezayir'deyken, trafik kazasında ölmüş bir gencin cesedine rastlar. Gencin kazadan dolayı öldüğü kesinleşince raporunu yazıp, ailesinin gelip alması için de naaşı morga gönderir. İki gün sonra resmi gazetede, aynı gencin fotoğrafının kafası kesilmiş bir şekilde yayınlandığını görür. Yayınlanan fotoğrafın yanında polise ait bir açıklamada, İslamcıların bu genci öldürüp başını kestiği açıklaması yer almaktadır. Ayrıca diğer cürümlerde buna eklenerek yazılmıştır. Morga gidip gencin naaşını kontrol etmek istediğinde, cesedin yerinde olmadığını görür! Bu olaydan sonra doktor, Fransa'ya kaçar...

Öyle zannediyorum ki bu şahitlerin tümü yeterince olayı açıklığa kavuşturmuştur. Allah'ın laneti zalimlerin üzerine olsun.

1988'den Bugüne Kadar Cezayir'de Gerçekleşen Olayların Bir Bütün Olarak Açıklaması:

İnanıyorum ki buraya kadar basiretli, tarafsız ve taassuptan uzak bir şekilde okuyan kimse için, Cezayir tağutlarına karşı, İslami cihad ve İslami siyaset projesi tecrübesinde cereyan eden olayların hakikatini anlamak yeterli olacaktır. Bana göre şu önemli noktalarla durumu özetlemek mümkündür:

- İktidardaki tağuti sulta partisi, İslamcıların projesiyle Selamet Cephesi'nin başarısını gafil avladığı gibi, Haçlı Batı da Cezayir'deki ümmetin çoğunluğunun açık tercihinine karşı beklenmedik bir anda askeri darbe yaptı.
- Darbe, Müslüman ümmetin ve Cezayir halkının çoğunun duraksamasına neden oldu. Hatta dünya kamuoyunun bile, ümmetin şer'an meşru tercihinine, hatta anayasal kanunlara göre kazanmış olduğu başarısına düşmanlık yapan bu tağuti sultayla savaşmak amacıyla silahlanan mücahidlere olan görüşünün durgunlaşmasına sebep oldu.
- Cezayir'deki mücahidlerin işini bitirmek, mücahidlerin zaferinin tek dayanağı olan ezici halk desteğini çekmek için çabalayan sömürgeci kuvvetler ve sömürge uzmanları için o an mücrim sulta dışında başka bir şık yoktu. Halk desteğini çekmek ise ancak derin ayrılıklar ve mücahidlerle diğer tüm mücahidler arasına nefret duygusunu yerleştirmekle olabilirdi.
- Böylece mücrim akıllar, mücahid grupların tağuti sultayı hedef alma ve onun organlarını bastırma hedefinden sapmasını içeren bir senaryo düzenledi ki mücahidler halkın geneline saldırmayı hedef alsın ve böylelikle kendileri de cihad ehli arasında ihtilaf ve iç çatışmanın oluşması için fitne tohumlarını ekinler.
- Cezayir istihbaratı, ülkedeki mücahidlerin ve İslami uyanış çevrelerinin arasında radikal cahil kesimlerin olmasından faydalandı. Onlardan destek aldı ve kuvvet buldu. Bazılarını silahlandırdı ve aralarına kendilerini destekleyecek birçok aşırı fikir yapılarını ve mücahid kadrolarının içerden tasfiyesini yönlendirecek kişileri yerleştirdi.
- Cezayir medyasıyla Cezayir halkını hedef alan bazı Arap ve uluslararası medyaların başarısından sonra, Abdurrahman Emin ve lider kadrosunun işin başına geçmesiyle

birlikte Silahlı İslam Cemaati ifsad edici aşırı fikirlerle donatıldı. Ardından istihbarat ve ordu komutanları katliam, cürüm amelleri ve sivil halkı hedef alma silsilesi için bunlara uygulama hususunda geniş bir imkan sağladı. Böylece halkın mücahidlere karşı sevgi, yardım ve sahiplenme bağının önüne buğz ve nefret örtüsü çektiler.

- Dahili fitne, mücahidler arasına girip onları kemirmeye başlayınca ve mücahidler halktan soyutlanıp sulta yönetiminin öngördüğü yöne doğru gidince, devlet bazı ihlalsi cihad gruplarını tecrit etti ve onların tasfiyesi için askeri hamleleri yoğunlaştırdı. Hakim oldukları yerlerin idaresini mücrim ve bozulmuş gruplara bıraktılar ki bizzat onlar şehirli, köylü ve diğer mücahidlere karşı cürümlerine devam etsinler. Bu durumun, 1996 yılının ortalarından 1997 yılının ortalarına kadar devam eden askeri ameliyelerin seyri olduğu açıkça belliydi.
- Devlet, bu olaylarla mücahidleri askeri ve psikolojik bir yorgunluğa boğduktan sonra, sivil uyum yasası adı altında teslim olma projesini sundu. Tabii olarak birçok grup, kendi aralarında çıkan iç savaş cehenneminden kurtulmak, istihbarat tarafından hazırlanan ve sapkın mücrimler tarafından tatbik edilen bu cürüm amelleri ve katliamlar sebebiyle itibarlarının lekelenmesinden ötürü bu projeye sarıldı. Böylece Cezayir istihbaratının planı başarıya erdi ve Cezayir'de yüz elli bini aşkın Müslümanı katledip bu şeytani planın yerine getirilmesinde istihbarata yardımcı olan avenelerin başarısından sonra gruplar, kendileri için en hayırlı olan topluca teslim olma ameliyesine girdiler.
- Emin'in ölümüyle sınırlı yerlerde istihbaratın kendisine yardım ettiği Anter Zevabri'nin liderlik ettiği bu mücrim grubun tecridinden sonra, durumu fark eden bazı mücahid gruplar harekete geçti. Bunlar kötü gidişatı durdurma ve düzeltmeye başladılar. Ancak ne var ki halihazırdaki vakıa ve yapılan şeytani planların başarılı olması çeşitli

sebeplerle insanların yeniden güvenini kazanmaktan aciz kalınmasına, tüm dünyanın terörizm diye isimlendirmelerinin mücahidlerin üzerlerinde olumsuz bir yansımaya neden olmasına ve böylece mücahidlerin halktan uzaklaşmasına sebep oldu. Sebepler birikti ve gruplar ardı ardına askeri yolla ya da teslim olma yoluyla düştü. Böylece perde, trajik deneyimin gözüken son faslının üzerine indi. Allah bize yeter, O ne güzel vekildir.

ALTINCI BÖLÜM

MUASIR CEZAYİR CİHAD TECRÜBESİNDEKİ EN ÖNEMLİ DERSLERİN ÖZETİ

Örgüt savaşları, ekolleri, örgütlere karşı mücadele yolları ve bu husustaki çeşitli ekollerle ilgilendiğim zamanda, Hitler'in ordularının birçok Avrupa ülkelerini işgal ettiği sırada, bu işgal edilen bölgelerde kendileriyle savaşan direniş gruplarına karşı Alman istihbaratının gizli polis teşkilatı olan Gestapo'yu kullanırken izlediği yönetime dair yazılmış kitapları da okumuştum.

Bu yöntemin özeti, sahte direniş örgütleri oluşturarak Alman istihbaratının yönettiği komutanlarla onların aleyhlerinde propaganda yoluyla ve medya aracılığıyla saldırıda bulunmalarıydı, ta ki meşhur olana kadar... Bu yapay direniş örgütleri ve savaşçıları, şöhret yolunda Alman ordusuna zararlar verse de insanların gözünde büyüdüğünde, istihbarat onların varlıklarını hakiki direniş gruplarına kabul ettirmeye zorlardı. Sonra da yapay komutanlar vasıtasıyla grupların birleşmesi, operasyonlarının belli düzende olması ve grupların birbirleriyle yardımlaşmalarının zarureti adı altında, hakiki direniş örgütlerine karşı düğmeye basarak onların saflarını parçalarlardı. Aynı şekilde istihbarat, direniş gruplarının iç çatışmalarında da bu yapay komutanları kullanırdı... İkinci Dünya Savaşı'nın bitmesinden az bir zaman önce Alman istihbaratının, Fransız direniş gruplarına karşı bu yöntemi kullandığına dair birçok örnek okudum.

Yine okuduklarım arasında hatırladığım kadarıyla Fransız istihbaratı, Fransızların 'Karşı Devrim/La Revolution Contraire' diye adlandırdıkları bir yöntemle Cezayir cihadına ve Cezayir direniş örgütlerine karşı mücadele etmişti. Bu yöntemin özeti de yine aynı şekilde, insanları kazanmak adına kullandıkları yapay devrim komutanları oluşturmak, ardından Fransa'nın çıkartı için bu komutanları kitlelerin üzerine vazifelendirmektir. Bunu

yaparken de ya hakiki direniş gruplarını tasfiye edecek ve onların önemli adamlarına suikast düzenleyecek ya da ülkelerin yönetimlerini ele geçirip onları modern sömürge evresine sokan, Fransa'nın sömürgeciliğine yarayan bağımsızlık anlaşmaları imzalayacaktı. İşte bu durumun aynısı, devrimde verilen bir milyon şehidden sonra devrimciler ve Ulusal Kurtuluş Cephesi arasında 1963'te gerçekleşen meşhur Evian Anlaşmaları gereği yönetim, Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin eline geçtikten sonra gerçekleşti. Modern sömürgecilik evresinde, Cezayir'in Fransa'ya bağlandığına dair önemli esasların bulunduğu bazı anlaşmaları yanımda saklamıştım. Daha sonra bu hükümet, Cezayir'deki İslam'ı ve İslamcıları tasfiye edip, Cezayir'i Fransa'nın kucağına verme ve nihayetinde de bu günkü Amerika'nın ellerine teslim etme işini üstlendi... Aynı şekilde Cezayir dışındaki beldeler de cihad devrimlerinden sonra laiklere teslim edilmiştir. Sömürgecilik, pratikte ve fiili olarak birçok yerde, hatta bütün İslam beldelerinde ortaya çıkmıştır. Özellikle de üçüncü dünya ülkelerinde...

Şu anda hazırladığım son İslami devrimle ilgili yazdığım bu tanıklıkta ve devrimin içindeki ayrıntılarda da Fransızların 'Karşı Devrim'inin parmak izlerini ve Fransız ekolünün örgütlerle karşı mücadelesini gördüm. Emin ve Zevabri'nin yaptığı işlerde de bu durumun bir kopyasını gördüm. Önce geçen malumatlarda, bu söylediklerime şahitlik yapacak ve izahatta bulunacak bilgiler olduğunu zannediyorum.

Sonuç olarak, tafsilata girmeden kendi bakış açıma göre Cezayir'deki olayları şu genel başlıklar altında özetlemek mümkündür:

- Cezayir'deki demokrasi tecrübesi ve diğer Arap ve İslam memleketlerindeki birçok tecrübe, şüphe bırakmayacak şekilde ispat etmiştir ki halka seçme özgürlüğü verildiği zaman, Arap ve İslam halkları İslamcı siyasi projeleri seçmiştir ve seçecektir. Velew ki bu seçim, halkların dini bağlılıklarını yerine getirmelerinde gerilemeye sebep olsa bile... Amerika'nın 2004 senesi başlarında Büyük

Orta Doğu'daki reform projelerini başlatmasından sonra Mısır'ın son reisi olan Hüsnü Mübarek, kendi reisi olan Bush'a söylediği bir sözde; "Hiç şüphesiz demokrasi, İslamcılarını yönetime getirecek. Bu ise bizim yararımıza olmaz." demiş ve konuşmasını demokratik reformları uygulamayacağına dair özrünü beyan ederek bitirmişti.

- Art arda gelen tecrübeler ve bu tecrübelerin başında bariz olan Cezayir, Türkiye, Tunus tecrübelerini sunu ispat etmiştir ki Arap ve İslam alemindeki tağuti hükümetler, asla daha ılımlı İslami bir cemaatin yönetime geçmesine müsaade etmeyeceklerdir. Münafık ve iki yüzlü Batı, Müslümanların yönetime geçmemesi için diktatör hükümetleri desteklemiş ve destekleyecektir. İslamcılarının yönetime gelmesini engellemek mümkün olmazsa, askeri bir darbe girişimine destek verecek, hatta doğrudan darbe yapma girişiminde bulunacaklardır. İslamcılara düşen şey ise, şayet gerçekten İslami bir yönetime varma hususunda ciddi ve Allah'a karşı niyetlerinde sadık iseler, bilsinler ki İslam'ın hakimiyetinin tek yolu silahla yapılan cihaddır. Bu da zaten hanif olan dinimizin ve tarihin şahitliğinin ve beşeriyetin edindiği tecrübenin gerektirdiğidir...
- Cezayir ve diğer yerlerdeki cihad tecrübesi, mustazafların tağuti ve işgalci güçlere karşı verdiği her türlü savaşta şu altın kaideyi ispat etmiştir; Allah Teâlâ'nın yardımından sonra ve sebepler aleminde kendilerine destek olanlar ve ümmetleri dışında, mücahidlerin bu savaşlardaki tek dayanakları birbirlerine kenetlenmeleri ve birleşmeleridir. Düşmanın karşısında hüsran uğramak, çoğunlukla bu özelliğin kaybedilmesiyle olur.
- Cezayir tecrübesi ve ondan sonra gelen tecrübelerin bir kısmı ispat etmiştir ki; İslam'ın düşmanları olan

tağut yöneticiler ve işgalci güçler bu apaçık hakikati fark etmiş durumdadır. Onların Arap ve İslam alemindeki direnişin ve cihad amelinin tasfiyesi hususundaki ilk dayanağı bu hakikat, yani mücahidler arasındaki birliği bozmak olmuştur. Maalesef onlar, Cezayir'de kıskançlık duyulacak açık bir başarı kaydettiler ve bu başarıyı bütün direniş ve cihadi oluşumları, daha beşiğinde iken toprağa gömmek için geliştirdiler.

- Şunu belirtmek gerekirse maalesef vakıa ispat etti ki, düşmanlar bu dipsiz çukuru oluştururken ümmet ve halk safları arasındaki mücahidlerin, onların destekçilerinin ve yardımcılarının, hatta birçok davetçi ve alimlerin arasına bilinçli bir şekilde karıştırılmış çarpık fikirlerden destek aldılar. Böylece düşmanlar, mücahidler ve cihad ümmeti arasında olumsuz vasıflar ve töhmetlerin olduğunu ispat edebilmek için onların cahilliklerinden, fikirsel ve pratik olarak yaptıkları aşırılıklarından faydalandılar. Bu durum, mücahidlerin bunu idrak edip uyanması ve bu savaşın telafisi için çok ciddi bir ibrettir.
- Hakim rejimler, mücahidlerle olan savaşlarında en basit ahlaki kurallara ve herhangi bir dinin ilkesine aldırış etmediğini ispat etmiştir. Onlar halklarını öldürmek, göstericilerin üzerlerine ateş açmak, sivilere toplu katliamlar yapmak, savaşı başlatarak şehirlerin tamamını bombalamak, insanları enkaz altına gömmekle kendi beldelerinin çocuklarını tasfiye etmek için hazırdır. Bu konuda Cezayir Rejimi, en acımasız ve en uç sınıra kadar gitmiştir ki güvenlik stratejisi için insanları en alçak yöntemlerle topluca katlettiği açıktır. Bu açık güvenlik stratejisinin sebebi ise, yaptıkları zulümleri mücahidlere mal ederek halkın onlara olan desteğini kırmaktır.

- Hadiseler, Batının, medya ve güvenlik toplantıları vasıtasıyla ilan ettiği ve Fransız Başkan Mitterrand'ın da çok net ve açık bir şekilde sözleriyle özetlediği; "Radikal İslamcılığı, ılımlı İslamcılık ile vuracağız" planını uygulamaya koyduklarını ispat etmiştir. Bugün bu plan, Rumsfeld tarafından 'FİKİRLER SAVAŞI' sloganının ortaya atılmasından sonra daha sert bir hal almıştır. Bu iç çelişki oyunu, mücahidler ve diğer İslami uyanış çevreleri arasında, düşmanlarımızın işine yarayan negatif bir rol oynamamıza sebep oldu. Sonunda düşmanların istilas ve Firavun tuğyanlığı karşısında bir taraf oluşturan İslamcılar gibi. Bu durum, açık bir şekilde Cezayir'de ortaya çıktı. Şayet oynanan oyunların farkına varılsaydı birçok trajediyi telafi etmek mümkün olabilirdi.
- Cezayir tecrübesi, diğer tecrübelerde olduğu gibi bana şunu kanıtladı ki istisnasız bütün cihad tecrübelerindeki en büyük eksiklik -ki bu eksikliğin karşılığı, Cezayir tecrübesinde etki açısından ve zulüm açısından, en trajik bir şekilde ortaya çıkmıştır- ulemânın ve büyük davetçilerin cihadda yönetici olarak bulunup cihadı yönetememesi, destek olamaması ve cihad sahasını şekillendirememesidir. Hem de cihad akımı, hakikatte onların daveti, dersleri ve fetvalarıyla olmasına rağmen. (Bu konu, ehemmiyet ve örneklerinin çokluğu açısından, hakkında müstakil bir eser yazılmasını hak etmektedir.) Cihadla ilgili akıl, ilim, tecrübe ve maharet ehlinin olmayışı, gençlerin terbiyelerinin zayıflamasına, yanlış kararlar almalarına, yollarını kaybetmelerine ve hatalar işlemelerine sebep olmuştur. Öyle ki bu alimlerin, davetçilerin ve akıl sahiplerinin cihada çıkmayıp sadece eleştiride bulunması hem kendilerinin hem de insanların cihad farızasından geri durmasına neden olmuştur. Öyle ki hükümet medyası da cihad fikrine ve siyasi İslami

projelerin hepsine saldırmak için bu alimlerin ve davetçilerin beyanatlarını yayınlama görevini üstlendiler. Sonuç olarak da bu beyanatlar, insanları cihad ameli-ni yerine getirme hususunda zayıflatmıştır. Bu durum Ömer (radıyallahu anhu)'nın dediği gibidir; "Allah'ım, cahil-in cesaretini, güvenilir kişinin acizliğini sana şikâyet ediyorum!"

Cezayir tecrübesi, 90'lı yılların başındaki İkinci Körfez Sava-şı (Çöl Fırtınası Savaşı)'ndan beri ulaştığım hakikati bana ispat etti. Bu da dünyanın küreselleşmeye başlamasıyla ve hükümet-lerin mücahidlerle olan mücadelelerinde bölgesel ve uluslara-rası koordinasyon yöntemine geçmesiyle, yerel cihad tecrübe-lerinin zamanının geçtiği hakikatiydi. Sultan alimleriyle İslami uyanış hareketinin, yozlaşmış hükümetlerin liderleriyle yaptık-ları anlaşmalardan dolayı mücahidler yaptıkları savaşları kay-betmiştir. Bu sebeple rejimleri bitirmenin en kısa yolu, Amerika ve müttefiklerinin hegemonyasını yıkmaktır. Bu analiz bende, fikir alanında kökten bir değişime neden olmuştur. Bu değiş-i-mimi *Küresel İslami Direnişe Çağrı* adlı kitabımda genişçe ele al-dım. Bu kitap, yaklaşık olarak çeyrek asırdan şimdiye kadar olan (1980-2004) cihadi tecrübelerim ve İslami uyanıştaki tecrübele-rimin özetini içermektedir.

Sonuç olarak Cezayir tecrübesinden çıkarılan dersler çoktur ve önemlidir. Bu konu, özellikle Cezayir ehlinin nitelikli kişileri tarafından derin bir araştırmayı hak etmektedir. Lakin ben bu bahsi özet tutmak istedim. Çünkü asıl amacım şahitliğimi beyan etmektir. Bunun dışındaki ilaveler ise Müslümanlara ulaşmasını istediğim bu özetin faydasının tamamlanması içindir. O halde ortaya şu durum çıkıyor ki:

En Önemli Ders ve Alınması Gereken İbretin Özütü:

Bugün mücahidlere nispet edilen tekfir, kan dökücü, müc-rim, cahil töhmetleri tağuti hükümetlerin ve onların münafık yardımcılarıyla destekçileri olan sömürgeci kafir kuvvetlerin

kullandığı bir yöntemdir. Bunu yapmalarının sebebi, mücahidleri kendi halklarından ve ümmetlerinden tecrit ederek ümmeti savaştan uzaklaştırarak Haçlı Seferlerine ve Yahudilere karşı savunmasız bırakıp yenilgiye uğratmaya herhangi bir direniş göstermesine engel olmaya çalışmaktır.

Mücahidler bu gerçeği iyice kavrasınlar. Farkında olmadan bu kafirlere prim vermesinler ve hizmet etmesinler. İslam alimleri, uyanış önderleri ve davetçileri Allah'tan korksunlar. Bilerek veya bilmeyerek cihadi direniş ehline ve mücahidlere karşı Haçlı seferinin öncüleri olmamaları için Rumsfeld'in ilan ettiği 'Fikirler Savaşı' projesinin bir parçası olmasınlar.

SON SÖZ

Bu şahitliğin son sözü olarak;

Cezayir'deki Müslüman kardeşlerime ve “*Kim Müslümanların derdiyle dertlenmezse onlardan değildir*” hadisi gereğince kendi işinin ve davasının farzietini yerine getirmeye çalışan herkese:

Kimin ne söylediği veya ne söyleyeceğinin ötesine geçmek istiyorum. Cezayir'in durumunu, Cezayirlilerden başka kim üstelenebilir?... Yüzümüze karşı, hak söz söylenip batıl kastedilerek şöyle söylenecek; “Mekke ehli kendi halkını daha iyi tanır.” Doğru bir söz... Ama Mekke halkı, Çin'in sınırlarından, Fas ve Moritanya'nın kıyılarına, aynı şekilde Kafkas'tan, Hint köylerine, Afrika'dan Halid'in ezanının telaffuz edildiği yere kadar kalplerimize ve akıllarımıza uzanmıştır; “Allahu Ekber Allahu Ekber, Hayyalel Felah, La İlahe İllallah...” Şüphesiz bu durum; Cezayirli mücahidlerin kanını, Afganistan, Bosna ve tüm dünya üzerindeki cihad sahalarındaki birçok kimsenin kanıyla karıştırmıştır. Sizden ricam Allah Rasûlü (*sallallâhu aleyhi ve sellem*)'in şu emrine kulak vermenizdir: “*Bırakın onu, hiç şüphesiz o (kavmiyetçilik), kokuşmuştur.*”

Bırakın da mürted tağutlardan gelen belaları ve üzerimize gelen haçlıların saldırılarını hep beraber yardımlaşarak defedelim.

Bu acı tecrübe geride kaldı. Yakın bir zamanda belki de Cezayir tarihinin arşivinde yer alan bir madde halini alacak. Şüphesiz acı verici bir dönemdi. Şerefli Cezayir halkı, ağır bir bedel ödedi. Maalesef yirminci asırdaki savaşımızda, mücahid ve İslamcı sıfatımızla kazanmak için ehil olmamıza rağmen, bu acı

tecrübede hüsrana uğradık. Allah dilediğini takdir buyurur. Allah, şehidlere rahmet etsin. Allah'ın dini için bütün çabasını sarf edenlerin çabasını kabul etsin. Allah'ın dinine yardım etme niyetiyle farkında olmadan yanlışlık yapan, hakkı ararken hataya düşen herkesin günahını bağışlasın.

Acılar artık geride kaldı. Asıl olan şimdi ve geleceğimizde ne yapabileceğimizdir.

Şimdilerde çoğunluk, emellerini, yeni değişen Cumhurbaşkanı Buteflika üzerine kuruyor. Halkın birçoğu onu istedi ve onu tercih etti. İslamcılar da onu hoş karşılayıp destek verdiler. Çünkü bazı şerhler bazısından daha basit olabilir, bazı musibetler sıkıntı açısından bazısından daha hafif olabilir. Günler hakikatlere gebedir. O hakikatler de birgün muhakkak doğacaktır. Arapların dediği gibi; "Yarın toz bulutları dağıldığında... O zaman altındakinin at mı yoksa eşek mi olduğunu anlayacaksın."

Dileriz, beklenti içinde olanların umutları boşa çıkmaz. Selefî hikmetli sözlerinden bize ulaştığı gibi; bekleyin ve görün. Geçmişten ders alın. Çünkü deve gübresi devenin varlığına, izler de yolcunun varlığına işarettir. Ancak kimsenin tartışamayacağı gerçekler, Allah katında kimseyi savunamayacağımız ilkeler vardır.

Kimsenin tartışamayacağı gerçekler, Cezayirli Müslüman çocukların kanlarını mücrim istihbarat ve ordu subaylarının önde gelenlerinin akıttığıdır. Bütün bu entrikaları çevirenler onlardı. Buna rağmen serbest kalmaya devam ediyorlar. Sadece serbest kalmakla yetinmeyip bir de hala sultanın ve rejimin dizginini ellerinde bulundurmaya da devam ediyorlar. Cezayir'in hali şairin dediği gibidir:

"Düşmanlık senin içindir;

Ancak düşman da sensin hüküm de..."

Başka bir şair de şöyle der:

“Düşmanlığından dolayı kurt kınanmaz

Ancak çoban koyun düşmanı ise kınanır.”

Bağımsızlık diye isimlendirip yarım asırdan beri Allah'a, Rasûlüne ve müminlere savaş halinde olan bu kişiler başta olmaya devam ediyorlar. Attarcıları (Şazeli) zamanın ifsat ettiğini islah etmek, ellerinin ve kendinden öncekilerin kusurlarını onarmak, biraz olsun özgürlük kapısını açmak istediği zaman ve Cezayir halkı da İslam'ı onların kanunlarına ve demokrasilerine tercih ettikleri vakit, bu mücrim tağutların verdiği karşılık on binlerce insana çöl hapishanelerinin kapılarını açmak oldu. İnsanlar arasında adaleti emredenleri kovdular, hapse attılar ve öldürdüler. Şeyhleri hapse attılar. Alim ve şerefli insanları zilletle uğrattılar. Sonra mücahidler, dinlerini müdafaa etmek için direnmeye başlayınca onların yaptıkları şey, daha önce de belirttiğimiz gibi şeytanların bile utanacağı cürümleri işlemek, çeşitli planlar ve entrikalarla insanları öldürmek, katliamlar yapmak, ırzları ve değerleri çiğnemek oldu.

Cezayir medyası bugün yapılan milli uzlaşmanın, mücrim nizama karşı savaşanların yaptıklarından ötürü tövbe ettiği manasına geldiğini ve mücrim nizam tarafından da onlara bir el uzatma ve kendilerini affetme manasına geldiğini açıkladı. Kimin Allah'a tövbe etmesi, kimin de affetmesi gerektiğini Allah daha iyi bilir. Hakikatlerin ve mefhumelerin yer değiştiği, yer yüzünün zulüm ve adaletsizlikle dolduğu bir zamandan Allah münezzehtir.

Musibetlerin ayrıntılarını bırakıp geneline bakarsak, Allah'ın dışında kanun çıkarmanın, Allah'ın indirdiği hükümlerin dışındaki kanunlarla hükmetmenin, tağuti egemenliğin, fasit siyasetin ve insanları dinlerinden uzaklaştırmanın olduğu gibi devam ettiğini görüyoruz. Hatta İslamcılarının gücünün kırılmasıyla onların küstahlıklarının daha da arttığına şahit oluyoruz. Cezayir hükümetinin, Allah'ın düşmanlarına olan bağlılığı olduğu gibi devam ediyor. Öyle ki Bush, teröre karşı savaşında

Amerika'yla işbirliğiyle ilgili Arap ülkelerini kısımlara ayırırken Cezayir'i en başa aldı! 2004 yılında Amerika'da sanayileşmiş ülkelerin zirvesine gitmek için birkaç Arap başkan seçtiğinde, ilk sırada Abdulaziz Buteflika'yı, Ali Abdullah Salih'i ve Ürdün Kralı'nı çağırdı. Bunların toplanmasının tek nedeni, küfre yalaka- kalık etmek ve Bush için çalışmaktan başka bir şey değildi. Görünüşe göre bu üçü, Bush gibi alçak insanlardı. Bu durum, diğer Müslüman ülkelerde olduğu gibi Cezayir'de de hala mevcut olan gerçeklerden bazılarıdır. Allah'ım, halimizi sana şikayet ederiz.

Prensiplere ve bunların gereksinimlerine gelince, başımıza gelen musibetlere ve çektiğimiz acılara rağmen Allah'tan hak üzere sebat etmeyi, rüşd üzere kararlı kalmayı, hiçbir değişiklik göstermeden razı olacağı amel üzere kendisiyle karşılaşmayı bize nasip etmesini ister ve tekrar hatırlatıp, tekrar tekit ederek iman ettiğimiz üzere şahitlik ederiz ki;

- Allah'ın indirdiğiyle hükmetmeyenler, işte onlar kafirlerin, zalimlerin ve fasıkların ta kendisidirler.

Allah Teâlâ'nın şu sözüyle itikadımıza şahitlik ederiz ki; *"Kim onları dost edinirse muhakkak o da onlardandır."* (Maide, 51) Ve yine itikadımıza, bu ayete mana veren önde gelen muasır alimlerin sözlerini şahit tutarız; *"O da onlardandır"* yani onlar gibi kafirlerdir." (Ayetin tefsirine bakabilirsiniz.)

- Allah'a şahitlik ederiz ki tarih boyunca Allah'ın indirdiğiyle hükmetmeyen ve kafirleri dost edinen Arap ve Müslüman beldelerindeki yöneticiler, özellikle Amerika'nın döneminde ve Cezayir'in bağımsızlığından günümüze kadar olan yöneticiler (Buteflika da dahil), onlar da akranları gibi kafir, mürted, hain, Allah'a, Rasûlü'ne ve Müslümanlara savaş açan kimselerdir. Şer'an ve aklen Müslüman olan kimse için (bu yol) caiz değildir. Güç yetirilebiliyorsa onların bulunduğu konumdan indirilmesi, eğer acziyet varsa bunların düşürülmesi için hazırlık yapılması vaciptir.

Onlar bu konumda olduğu müddetçe, Allah Teâlâ'nın kendileri hakkında söylediği şu söze layıktırlar:

"Muhakkak ki Allah, inkâr edenleri ve zulmedenleri affedecek değildir. Onları doğru yola iletecek de değildir. Onları ancak cehennemın yoluna iletir. Orada ebedi olarak kalacaklardır. Bu, Allah'a göre çok kolaydır." (Nisa, 167-168)

- İnaniyorum ki demokrasi, -Cezayirli Şeyh ve Mücahid Alim Ali Belhac'ın, bu asrın Müslüman alimlerinin ve davetçilerinin tüm delilleri de gösteriyor ki- İslam dinine tafsilen de genel anlamda da zıt olan küfür esasına dayanır. Demokrasinin vakti ve ömrü boş yere zayi etmesi bir tarafa, şer'an uygulanması dahi caiz değildir. Cezayir ve diğer yerlerde onlarca yıldır olan olaylar, akıllı bir kimsenin öğüt alması için yeterlidir.
- Cezayir'de ve diğer İslam aleminde, dönüşü olmayan bir fırsatı zayi eden bu sapkın güruhun yaptığı gibi bir aşırı cılığı, Müslümanlara düşman kesilmeyi, onların dinlerini ve akidelerini töhmet altında bırakmayı ve düşmanca, zalimce Müslümanların tekfir edilmesi düşüncesini reddettiğimi tekrar tekit ederim. Haçlılar ve mürted olan müttefikleriyle olan meşru savaşımızı ve taşıdığımız temiz bayrağımızın yönünü, düşmanlara karşı mukavemet göstermede ve savaşmada asıl kaynağı oluşturan mazlum Müslüman halka karşı çevirmeyi kabul etmiyor, reddediyorum.
- Kanaatimi tekrar yeniliyorum ki bizler, bütün Müslümanlar, uyanış bileşenleri ve aynı oluşum içinde olan İslam alimleri, düşmanlar ve onların vekilleri olan mürtedler tarafından hedef altına alındık. Sorunları ve aramızda çıkan ihtilafları çözmek; mücahidlere ve İslamcılara yakışan İslam'ın vermiş olduğu terbiye ile yüz yüze bir üslub çerçevesinde diyalog ve hüccet beyan etmekle olur.

Tabi burada, sömürgecilere ve efendileri olan tağut yöneticilere açıkça destek verdiğini ilan edenleri kastetmiyorum. Bunlar, düşmanlığını ilan edenlerle aynı saftadır. Bizlerle bunlar arasındaki çözüm de yine hüccet beyan etmekle olur. Her ne kadar ihanet etseler de, düşmana kendi kendimize zarar verme fırsatı vermemek amacıyla onlarla da hüccet ikame etme yolunu tutmalıyız, savaş değil.

- Ben bu sözlerimi daha önce *Ensar Bülteni*'nde açıklamıştım. Bu vesileyle selamlarımı ve övgülerimi İslam Selamet liderlerine, onların davetçilerine ve Allah'ın şeriatını yeryüzünde hakim kılmak için mücadele eden mücahidlere iletıyorum. Özellikle iki mücahid lider olan Abbasi Medeni, Ali Belhac'a ve cihad uğrunda şehid olmuş önderler olan Said Mahlufi, Şebuti, Reccam ve Haşşani'ye selamlarımı iletıyorum. Allah Teâlâ'nın müminler arasında emrettiği dostluktan dolayı onlara dostluğumu ilan ediyor, tağutlarla yapılan mücadelelerinde itikadıma göre yanlış metod uyguladıklarından dolayı yapmış oldukları hatalardan da beri olduğumu ifade ediyorum. Bu şehadetimi, safi bir kalple hakkı ve faydayı arayarak okumalarını temenni ediyorum.

Tekrar onlara ve İslam'ın şanlı uyanışındaki tüm çalışanlara seslenerek diyorum ki; aramızdaki ittifak ve ihtilaflar, Allah'ın emrettiği gibi olsun.

- Cezayir'de Allah'ın dini için çalışan Müslüman gençlere, edindiğiniz tecrübeler üzerinde dikkatle düşünmelerini, o tecrübelerden ibret ve dersler çıkarmalarını ve yaşananların onları gayret etmekten geri koymamasını kendilerine tavsiye edip hatırlatıyorum. Nitekim bu acı tecrübeler, bir musibetti ve geçti. Bu süre içinde Allah dilediğine ikram etti, bunun dışındakiler ise günahlarıyla döndü. Şeriatı ikame etmek için çaba sarf etme işi olan Allah'ın farzı kaim kaldı. Kendilerine nasihatim; Müslümanların kendi

aralarını düzeltmeleri ve Cezayir'de İslam'ın iki payandası durumunda olan ve hem akide hem nesep açısından kardeş olan Araplarla Berberiler arasında Batının arzu ettiği gibi fitne çıkmasına dikkat etmeleridir.

- Bir nasihatim de İslam aleminin, Siyonist Amerika projeleriyle bütün İslam beldelerine şamil olan Haçlı saldırılarına karşı kendi konumlarını hazırlamaları, bu hususta üzerlerine düşen rolü oynamaları ve vecibelerini yerine getirmesidir. Son olarak onlardan, benim için Allah'tan mağfiret dilemelerini istiyorum.

Son olarak kardeşlerimi tekit ederim ki, ben bu şahitliğimle Allah'ın rızasını, emaneti yerine getirmeyi, tebliği, Allah için şahitlik etmeyi, bu trajik derslerin faydalarını, gelecek cihad nesli için bu faydaları korumayı ve bana yöneltilen töhmetler ve kötü zanları def etmek için yazdım. Allah Rasûlü (sallallahu aleyhi ve sellem)'den rivayet edildiği gibi:

"Allah Teâlâ, kendinden gıybeti neden olacak şüpheyi defedene merhamet etsin."

Bu şahitliğimde hayır ve doğrular varsa bu, yalnızca hidayete erdiren Allah'tandır. İçinde yanlışlar varsa bu da şeytan ve çokça hata yapan nefsimdendir. Ben hatalarımdan vazgeçiyor, Azim olan Allah'a istiğfar ve tövbe ediyorum.

Allah Teâlâ beni ve sizi sevdiği şeylere muvaffak kılsın. O'ndan, beni ve sizleri sözü işitip en güzeline tabi olanlardan eylemesini niyaz ediyorum. Es-Selamu aleykum ve rahmetullahi ve berekatuhu.

Son gözden geçirme:

13 Rabiussani 1425 / 01.06.2004

Ömer Abdulhakim (Ebu Musab Es-Suri)

EBÛ MUS'AB ES-SÛRÎ

Elinizdeki eser, Cezayir cihadını bitiren, aşırı tekfirciliğin bir cihad sahasını ne hâle getireceğini gösteren tarihi bir vesika hüviyetindedir. Yazarı Şeyh Ebû Mus'ab es-Sûrî olan bu kitap, özellikle günümüzdeki cihad ehli için ibretle ve dikkatle okunması gereken bir eserdir. Kitapta 1988-1997 yılları arasında Cezayir'de vuku olan hadiselerin hem bir özeti yer almakta, hem de istihbaratların tekfirci akımları nasıl kullandığının ibretâmiz bir çetelesi tutulmaktadır. Yine bu kitapta detaylı olarak göreceğiniz gibi cihad sahalarından uzakta yaşayan ilim ehlinin cihad bölgelerindeki olaylara tek taraflı olarak müdahale etmeye kalkması, tam anlamıyla örgütlü bir mücadelenin içinde olmayan âlimlerin bilmeden büyük yanlışlıklara imza atabileceğini göstermektedir. Yine bu kitap insanoglunun âlim de olsa, faziletli bir zât da olsa hata yapabileceğini, önemli olanın hatadan dönmek gerektiği ve geçmiş hâdiselerden ders çıkarmanın lüzumunu anlatmakta, hakkın şahıslarla kâim değil, şahısların hakla kâim olduğunu bir kez daha ispatlamaktadır.

